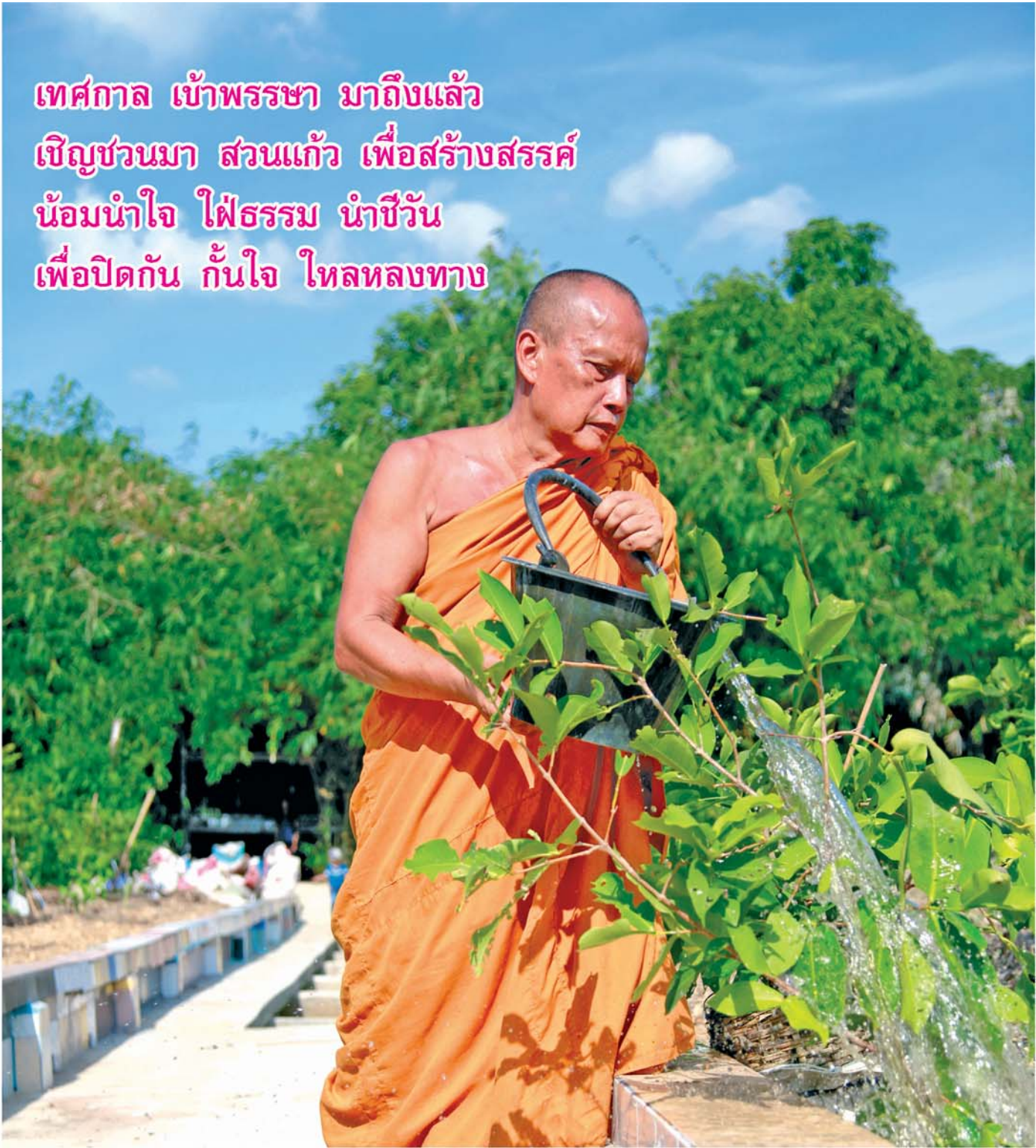

เทศกาล เข้าพรรษา มาถึงแล้ว
 เชิญชวนมา ส่วนแก้ว เพื่อสร้างสรรค์
 น้อมนำใจ ไฟธรรม นำชีวิต
 เพื่อปิดกัน กันใจ ไหลลงทาง

ISSN 1906-6317 © ๒๕๖๑ นส. ๐๕๕๖๓๓ นส. ๐๕๕๖๓๓ นส. ๐๕๕๖๓๓ นส. ๐๕๕๖๓๓ นส. ๐๕๕๖๓๓ นส. ๐๕๕๖๓๓

ISSN 1906-6317

วารสาร กล้วยาน

Kanlayano Journal

ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๓๐ เดือนมิถุนายน-กรกฎาคม-สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

กัณฺฐา(โง่) พริบเบอคม

เรื่องเล่าโดย
มหาไชย

เจ้าประกัน.. ขอให้ลูกช้าง
ถูกลีดเตอร์รางวัลที่ 1
ด้วยเถิด... เพียง !!

ทุ่ม 10 บาท ชาดตัว!

แก๊ง...!!!

อาตมาให้หนังสือธรรมะ
ไปอ่านเล่มนึง.. เอ้า ..

หนูขอเปลี่ยน
เป็นกระเช้าผลไม้
แทนได้ปะ?

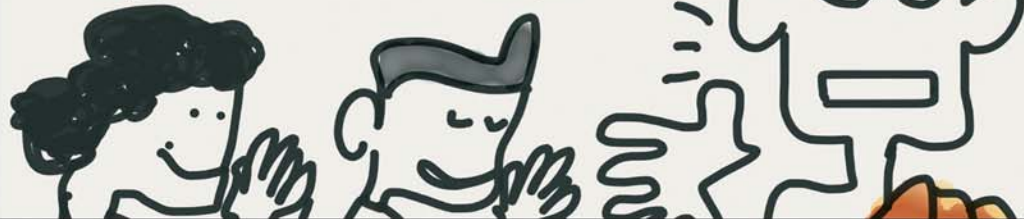

อูย.. แบบนี้ทำบุญ
มุ่งคำกำไรเกินควร
จะผิดเจตนาที่บริสุทธิ์นะ

เจตนาบริสุทธิ์ คือ สภาพจิตใจที่พร้อม แบ่งออกได้ 3 สภาวะ
1. ก่อนทำ หมายถึง มีจิตใจที่ยินดี เต็มใจพร้อมที่จะให้
2. ขณะกำลังทำ หมายถึง ขณะทำบุญ มีจิตใจที่บริสุทธิ์ มีปิติ
3. หลังจากทำไปแล้ว หมายถึง เมื่อทำแล้วก็รู้สึกสบายใจ
ไม่ห่วงกังวลหรือเสียดาย ในภายหลัง รู้สึกยินดีที่ได้เป็นผู้ให้

คนที่หวังผลตอบแทน คือ
ทำแล้วหวังอยากจะได้บุญนั้น
ก็เป็นสิ่งที่คาดหวังได้
แต่อย่าถึงขั้นหวังความร่ำรวย
กลับมามากเกินไป
มันจะกลายเป็นว่ามีกิเลสความโลภ
แบบนี้จะเป็นทุกข์เพิ่มได้
เจริญพร

ปีที่ ๙ ฉบับที่ ๓๐ เดือนมิถุนายน-กรกฎาคม-สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ISSN ๑๙๐๖-๖๓๑๗

เจ้าของ

มูลนิธิสวนแก้ว, องค์กรสาธารณประโยชน์

ประธานอำนวยการ

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

คณะที่ปรึกษา

พระครูศรีปริยัติชยาภรณ์,	พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร,
พระมหาสุชาติ เกตุธมโม,	พระพิพัฒน์ สุทธิญาโณ,
คุณพรเทพ ประดับพลอย,	คุณสมบัติ ชำตะรุปะชีวิน,
ดร.ชัตติยา ต่วงสำราญ,	ด.ต.สมใจ คำมูล,
คุณยุพิน เอี่ยมโอภาส,	คุณสมพงษ์ ประเสริฐศิลป์,
คุณเปียวรรณ สายนุ้ย,	คุณณัฏฐ์ร เพื่อก่อง,
คุณศิริพร ชื่นครุฑ,	คุณสุทธิพร บุญภักดี

บรรณาธิการ

อัครมมยตา

กองบรรณาธิการ

ว.จิณฺณโสตะถี,	คุณณิชากร โตดนาดี,
คุณอนุชา ยอดบรรยง,	คุณฉัตรชัย ราชตรีขกุล,
คุณรณธรณ ต๊ะปัญญา,	คุณมนิรัตน์ พัชรพันธุ์ทวี,
คุณกวิณศักดิ์จิ ธนันทพร,	คุณสุทธิพงษ์ วงษาชัย,
คุณมานพ เกตุรักษา	

วัตถุประสงค์ของวารสารกัลยาโน

1. เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา
2. เพื่อส่งเสริมศีลธรรมจรรยาอันดีงาม
3. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย
4. เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของมูลนิธิสวนแก้วและวัดสวนแก้ว
5. เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชน

ออกแบบสิ่งพิมพ์

สำนักงานวารสารกัลยาโน (ติกัลยาโน) วัดสวนแก้ว
 หมู่ที่ 1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
 Computer Graphics : ว.จิณฺณโสตะถี

เว็บไซต์ / อีเมล

www.kanlayano.org

E-mail : Kanlayano@yahoo.com
bookkan54@gmail.com

พิมพ์ที่ เอกณัฐ กราฟฟิค 99/1610 พิศาลโครงการ 8
 แขวงสามตำ เขตบางขุนเทียน กทม. โทร. 0 2496 5267

พรรณาธิการ ชวนคุย

สุขสงบ สุขร่มเย็น “วันอาสาฬหบูชา-วันเข้าพรรษา” ๘-๙ กรกฎาคม ๒๕๖๐

ประเทศไทยเข้าสู่ยุคไทยแลนด์ ๔.๐ ก้าวเข้าสู่ยุคดิจิทัล โดยใช้เทคโนโลยีติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วแม้จะอยู่ที่ไหนก็ตาม การติดต่อสื่อสารทันด่วน ทันเหตุการณ์ ฉันทัด เมื่อเป็นเช่นนี้ การปรับตัวของพุทธบริษัท ก็ต้องมี**พุทธโศลีย์** **ธัมโมลีย์** **สังฆโศลีย์** ที่จะเผยแผ่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เกิดประโยชน์กับมวลมนุษยโลกที่จะได้เข้าถึงความสงบ ความร่มเย็นได้อย่างทั่วถึง ฉะนั้น

กาลเวลาแห่งฤดูเข้าพรรษา ได้เวียนมาบรรจบครบรอบพรรษา ท่านทั้งหลาย คงเตรียมพร้อมที่จะเข้าสู่ความสงบ ความร่มเย็น ในช่วง ๓ เดือน การมีชีวิตในลักษณะนี้จะทวนกระแส (กิเลส) สักหน่อย แต่ว่า...ผลของการทวนกระแสสมันคัมค่ามหาศาล ฉะนั้น เมื่อโอกาสของความสงบ ความร่มเย็น มาถึง จึงเป็นนิมิตหมายอันดี ไม่ใช่โชควาสนา แต่เป็นบุญบารมีที่ **“ใครทำใครได้ ใครกินใครอิม”** ดังเช่นการมาทำบุญ รักษาศีล และภาวนาย่อมเป็นผลแห่งความร่มเย็นของอายตนะภายใน ที่จะได้เดินทางไปสู่นิพพานน้อย ๆ ได้เช่นกัน ซึ่งแตกต่างจากอายตนะภายนอก ที่จะมุ่งไปแต่ความเร้าร้อนความทุกข์กายและใจ เพราะฉะนั้น เมื่อโอกาสอันสำคัญทางพระพุทธศาสนามาถึงชาวพุทธที่ไม่เอนกใจในพระรัตนตรัยหวังว่า คงไม่ปล่อยให้ออกาสลอยนวล คงให้ความสำคัญเหมือนกับทุก ๆ ปีที่ผ่านมา

โดยเฉพาะพรรษาปีนี้ หลวงพ่อพยอมท่านได้พูดถึงการเข้าพรรษา ยุค ๔.๐ เพื่อเตือนสติชาวพุทธไว้อย่างน่าฟังว่า **“...มนุษย์ปัจจุบันนี้เสียวัฒนธรรมการลดส่วนเกิน คือ การถือศีลอุโบสถลดลงน้อยลงแทบจะพูดกันว่า “เสาศาลามากกว่าคนถือศีลอุโบสถ” แต่ละวัดที่เป็นวัดที่ไม่มีพื้นฐาน ทางการถือศีลอุโบสถในช่วงเข้าพรรษา จึงปล่อยปลະละเลยเรื่องนี้ ทำให้ประชาชนชาวพุทธตกต่ำ เรื่องการเข้าใจหลักศาสนา...”** นี่เป็นเพียงหลักคิด คำสอนที่หลวงพ่อยท่านได้เตือนสติเอาไว้ ส่วนเนื้อหาเรื่องนี้อ่านได้ภายในเล่มนี้

ส่วนเนื้อหาสาระของวารสารกัลยาณ ฉบับที่ ๓๐ ยังมีให้ท่านทั้งหลายได้อ่านเต็มอิมเช่นเคย เริ่มต้น เรื่องการเข้าพรรษา ยุค ๔.๐, การเจริญเมตตา, ธรรมสมโพชนม์, สกฺปิพิเศษ ข้อคิดสะกิดธรรมจากหลวงพ่อยอม, บวชไม่สึก ตอน ๑๑, ล็อกบุญ ปี ๖๐ ๗๗ นอกจากนี้ ยังมีธรรมะดี ๆ จากผู้รู้หลายท่านที่ได้นำมาตีพิมพ์ให้ท่านทั้งหลายได้อ่านในช่วงเข้าพรรษา เพื่อจะได้ใกล้ชิดธรรมมากขึ้น หวังว่าความสุข ความสงบ ความร่มเย็น ความมีจิตใจที่เอื้อเฟื้อต่อเพื่อนมนุษย์จะได้แผ่ขยายผ่านไปทางอายตนะภายในและอายตนะภายนอกทั่วทุกมุมโลก

ท้ายที่สุด ขอนุโมทนาบุญกับทุกท่าน ที่ได้มีส่วนร่วมในการจัดพิมพ์หรือช่วยเหลือในด้านอื่น ๆ จนทำให้วารสารบรรลุเป้าหมาย...**อตัมมยตา...**

เชิญฟังธรรมช่วงเข้าพรรษา

เทศกาล เข้าพรรษา มาถึงแล้ว
 น้อมนำใจ ใฝ่ธรรม นำชีวิต
 วันอาทิตย์ ต้นเดือน ขอมเดือนหน้อย
 มาฟังธรรม ชำระจิต ให้ปล่อยวาง
 ทานหลวงพ่อ พระพยอม พร้อมจะเทศน์
 ทันสมัย เข้าใจง่าย หายใจ-จน
 อีกรั้งเรื่อง ทางสังคม ปมเกิดเหตุ
 ให้ข้อคิด ชี้ถูกผิด พินิจนัย
 เชิญมากรัน วันพระ นะขอเชิญ
 วัดสวนแก้ว ทางสะดวก หากไม่เมิน
 ทุกวันพระ นะท่าน วันอาทิตย์
 ไหลหมองหม่น ปนใจเศร้า เอาขัดดี

เชิญชวนมา สวนแก้ว เพื่อสร้างสรรค์
 เพื่อปิดกัน กั้นใจ ไหลหลงทาง
 วันพระย่อย พระใหญ่ ใจอย่าขวาง
 ทำใจว่าง วางปล่อย ไม่ลดยวน
 กล่าวถึงเหตุ แห่งทุกข์ใจ ให้เหตุผล
 ธรรมยบาล ปนแง่คิด สะกิดใจ
 หลวงพ่อเทศน์ เหตุเกิดธรรม นำสมัย
 ว่าอะไร เป็นแบบอย่าง เป็นทางเดิน
 ชวนเชิญเดิน ทางกุศล คนสรรเสริญ
 ขอชวนเชิญ ฟังธรรม ย้ำอีกที
 ได้ใกล้ชิด พระธรรม นำขัดดี
 พรรษานี้ ขอชวนเชิญ เจริญพร ๙

ประพันธ์โดย
 มานพ เกตุรักษา
 (ครูโรงเรียนวัดบางเสาธง)

5 การเข้าพรรษา ยุค ๔.๐

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

11 การเจริญเมตตา

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

31 ธรรมสมโพชน์

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

41 สกฺปิพิเศษ : ข้อคิดสะกิดธรรม

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

47 ทำไมถึง “บวชไม่สึก” ตอน ๑๑

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

57 สะกิดข่าว :

พระพยอม อยากบอก

“พิษบาป”

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

59 ประเด็นร้อนที่สังคมอยากรู้

พระพยอมมีคำตอบ

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

63 ลือกบุญ ปี ๖๐

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

**73 สะกิดธรรม จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว**

“การแก้ปัญหาไม่ถูกจุด”

โดย...พุทธทาส

83 ใคร่ครวญในธรรม

“ศาสนธรรม”

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

**95 ระเบียบจิต “ปฏิบัติธรรมในชีวิต
ประจำวัน ตอนที่ ๒”**

โดย...เรื่องของ “กู”

101 สวนแก้วแฟร์

“ส้มโอ”

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

105 ภาพ...พัฒนา

113 ยิ้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์

“จงอย่ากลัวกับการเสียดัง”

โดย...โยมแฉ้ว สังฆทาน

114 วิตามินใจ “ตะวันลับฟ้า”

โดย...นายมะเนาว์

**115 ประชาสัมพันธ์ “กองทุนผู้สูงวัย
วัดสวนแก้ว” และใบปวารณา**

**117 รายนามผู้บริจาคทรัพย์พิมพ์
วารสารกัลยาโณ**

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

การเข้าพรรษา

ยุค ๔.๐

*“การเข้าพรรษา ยุค ๔.๐” บทสัมภาษณ์...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาโณ ฉบับที่ ๓๐ เนื่องในโอกาสเทศกาลเข้าพรรษา ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันพุธที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๐

การเข้าพรรษาเป็นประเพณีวัฒนธรรมที่ฝึกฝน ฝึกฝน ฝึกหัด ให้ลดส่วนเกิน การมีส่วนเกิน กินเกิน ใช้เกิน นุ่งห่มตกแต่งเกินนี้ **มนุษย์** ปัจจุบันนี้เสียวัฒนธรรมการลดส่วนเกิน คือ การถือศีลอุโบสถลดลง **น้อยลง**

แทบจะพูดกันว่า “เสาศาลามากกว่าคนถือศีลอุโบสถ” แต่ละวัดที่เป็นวัดที่ไม่มีพื้นฐาน ทางกรถือศีลอุโบสถในช่วงเข้าพรรษา จึงปล่อยปละละเลยเรื่องนี้ ทำให้ประชาชนชาวพุทธตกต่ำ เรื่องการเข้าใจหลักศาสนา เพราะว่าการไม่นุ่ง ไม่นุ่งห่มตกแต่ง ลดส่วนเกินในช่วงวันพระ

ทุกวันพระเข้าพรรษาไม่ทานอาหารมื้อเย็น ไม่กินพว้าเพรื่อ ไม่ซื้อส่วนเกินมากินแพง ไม่ต้องออกไปแสวงหา ร้านนุ่งร้านนี้ที่นั่นอร่อย ที่นี้อร่อย มันสามารถลดส่วนเกิน และจะฝึกเป็นคนไม่บ้าส่วนเกิน ไปอย่างอัตโนมัติ

นี่คือ **ประโยชน์ของการมีเข้าพรรษาและการถือศีลอุโบสถ** กัน ไม่ใช่แค่ไปทำบุญแล้วกลับบ้าน อันนี้เป็นการทำบุญจึ้ม **ดูตของชาวพุทธ มีมากขึ้น**

แต่ “**ทำบุญแบบแช่อิ่ม**” คือค้างอุโบสถหนึ่งคืน สามารถได้ยิน ได้ฟังพระเทศน์ทั้งเช้า ๑ กัณฑ์ กลางวัน ๑ กัณฑ์ แถมกลางคืนอีก ๑ กัณฑ์ เฉพาะที่วัดสวนแก้ว แถมตี ๕ อีก ๑ กัณฑ์

เรียกว่า เป็นเรื่องทำให้ความเข้าใจสูงขึ้น ๆ ในเวลานี้ที่คนเขาบ้าส่วนเกินที่สุด ก็คือ บ้าสวย บ้างาม บ้าตกแต่ง แป้งหอมย้อมทากระแจะจันทน์น้ำมัน ที่มีเป็นข้อห้าม เป็นข้อดเว้นของอุโบสถศีล

ข้อนี้ก็เราพูดง่าย ๆ อาชีพอื่น ๆ ตกต่ำ แต่อาชีพเสริมสวยนี้ไม่ตกเลย รายได้ยังดี เพราะคนผู้หญิงเขาพูดยังโงะ ! “ขอให้สวยไว้ก่อน” อุโบสถศีลไว้ทีหลังมั่ง อะไรทำนองนี้ เขาเอาสวยไว้ก่อน เขาก็เลยบ้าสวยบ้างามตกแต่งกันจนกระทั่ง มีเน่า มีบวม มีตัด อะไรกันต่าง ๆ นานานี้

ฉะนั้น อุโบสถศีล จึงเป็นเรื่องสุดยอดของการเข้าพรรษา แล้วก็พวกที่นอนฟูก เตียงใหญ่ โอ้ ! เดี่ยวนี้โฆษณา กันจังเลยในเรื่องเตียงนอนนี้ คล้าย ๆ จะเกิดมาเพื่อนนอนกันจริง ๆ เลย

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าท่านถือว่า คนนอนน้อยตื่นนาน ทำฌาน ทำสมาธิ สวมนมด นี้ดีกว่าในพวกเห็นแก่นอน

“นอนจนमारได้ช่อง” นี้ต้องเป็นเรื่องที่ว่า เจ้าพวกนอนเกินกินเกิน ในเวลานี้มันเยอะมากเกินไปแล้ว คนเราเสียเวลาถูกฉกไว้กับที่นอนนี้ เวลาของเขาถูกฉกไปกับเรื่องที่นอน เรื่องแต่งเนื้อแต่งตัว กับเรื่องกินมือเย็นมือค้ำ มันแค่นี้เราคิดกันอย่าง ๆ สัก ๓ ข้อที่เพิ่มมานี้ เราก็จะเห็นว่า **อุโบสถศีลเป็นการลดส่วนเกินที่ยอดเยียม !**

ที่ขาดแคลนกันมากทุกวันนี้ เพราะเขาไปใช้ส่วนเกินกินเกิน นุ่งห่มเกิน ตกแต่งเกิน บ้านช่องก็ย้งกับวิมาน ปลูกันหลังเป็น ๑๐๐ ล้าน อย่างนี้ ทรัพยากรก็ถูกถลุง โลกก็ร้อนถูกตัดต้นไม้มาสร้างบ้านสร้างเรือนที่มันใหญ่โตเกินจำเป็น เพราะมันบ้าส่วนเกินเสียแล้ว

ฉะนั้น ชวนให้เข้าพรรษานี้ ถ้าใครมีโอกาสทดลองดู

สักวันพระ ๒ วันพระ ให้เสียกวัดที่เขาีสอนมือบรม เขามีฝึกฝน ฝึก
ฝืน ฝึกหัดกันนี้ แล้วชาตินี้จะไม่บ่นว่า “หายไปซะแล้วเรา” กว่าจะ
มาพบไม้งามเมื่อยามขวานบิ่น จะไปรอถือศีลอุโบสถตอนแก่อายุไป
เลย แก่แล้วอยู่บ้านสบาย ๆ ก่อนก็ได้

แต่คนที่ควรไปฝึก คือ คนที่ยังคึกคะนอง คนที่ยังฮึกเหิม
คนที่ยังเต็มไปด้วยความบ้าคลั่งแห่งความสนุกสนาน คึกคะนอง
พระก็จะบวชกันในช่วงนี้ ลูกชาวบ้านก็จะบวชในช่วงเข้าพรรษา
เพราะว่าพระเถระผู้ใหญ่ ครูบาอาจารย์หยุดจาริกจรุดงค์ ต้องอยู่
จำพรรษา ๓ เดือน ก็เลยทำให้การสอนการอบรม มันถี่ มันมาก
มันเยอะ ถึงขนาดโบราณวัดต่าง ๆ แบบทางภาคอีสานก็มี ภาคใต้
ก็มี เขาไม่ได้ไปพึ่งเทศน์กันเฉพาะวันพระหรือกในพรรษา ทุกเย็น
อาตมาจำได้อยู่เสมอโขกซ์ จะมีการผลัดเวียนกันเทศน์ทุกเย็น ชาว
บ้านทำมาหากินกรีดขงกรีดขางเสร็จมาพึ่งเทศน์ ๒-๓ ทุ่มกลับ ก็
ไปนอนเข้าก็ไปทำงาน เสร็จเย็นก็มาอีก มาพึ่งเทศน์ฟังธรรม

เรียกว่า ในพรรษา นี้มันเป็น กศน. ของศาสนาชัด ๆ คือ
เรียนศึกษาภาคค่ำ เรียนนอกระบบ ที่เป็นระบบสำคัญด้วยระบบ
ของชีวิต ระวังนะ ! พวกที่เรียนสูง ๆ เรียนเป็นดอกเตอร์กันนะ ให้
คิดตรงนี้สักนิดเถอะ ฝากไว้นิดเดียว “ดร.สวัสดิ์ แสงบางปลา” เห็น
ใหม่กว่าจะเรียนจบดอกเตอร์ใช้เวลาตั้งเป็น ๑๐ ปี เรียนจบแล้วติด
คุกตอนแก่ เรียนจบตอนแก่มหาวิทยาลัยลงมติ จะถอดออกจากลูก
ศิษย์ลูกหาหรือครูบาอาจารย์ของมหาวิทยาลัย

**พระพุทธเจ้าตรัสรู้มา ๔๐ กว่าปี ตอนนั้นนะ ผ่าน
มาบัดนี้ก็ ๒-๓ พันปี ยังไม่มีข่าว ! ใครอยากจะปลด
อยากจะถอดพระพุทธเจ้าเลย**

ฉะนั้น พรรษานี้ มาเพิ่มความรู้ที่เพื่อชีวิตกันจริง ๆ ถ้าชีวิต
ศึกษาธรรมะดีแล้ว ธรรมะจะคุ้มครอง อยู่ก็ไม่ติดคุกติดตะราง
ตายก็ไม่ตกนรก

ในพรรษานี้อยากจะเชิญคนมาถือศีลอุโบสถ ให้มากที่สุด เพราะที่วัดทำเพสพักรับรองคนถือศีลอุโบสถไว้ ได้ไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ ชีวิตมาได้เลย ที่นอน ห้องนอนเฉพาะก็มี ส่วนรวมก็มี ใครกลัวผี ก็นอน ๓-๔ คนก็ได้ ใครอยากอยู่สงบ ห้องละคน ๆ ก็มี เลือกเอา ฉะนั้น ในช่วงนี้อยากเกริ่นไว้ก่อน ถ้าใครอ่านพบก็ขอให้มาได้เลย

ลูกชาวบ้านช่วงศึกคะนองวัย ๒๐ ปี บวช ๓ เดือน นี่ก็อบรมบ่มกัน ไปคงได้เป็นคนสุข เขาจึงเรียกว่า “ทิต หรือบัณฑิต” เป็นคนที่ผ่านการอบรมจนสุข ไม่เป็นคนสุข ๆ ดิบ ๆ ว่าอย่างนั้นเถอะ หรือว่าดิบเถื่อนถ้อย จะค่อย ๆ ละลายไป

ในช่วงเข้าพรรษาก็หวังว่า พรรษานี้คงจะมีคนที่ฝึกฝน ฝึกฝน ฝึกหัด ในช่วงเข้าพรรษาทั้ง จนส่วนเกินแทบจะไม่มี ถ้าส่วนเกิน ไม่มีมากขยะ ก็จะไม่มากด้วย

เจ้าขยะนี่มันเป็นตัวชี้ชัดว่าเป็นสันดานส่วนเกินของ มนุษย์นั่นเอง ถ้ามนุษย์ไม่บ้ำส่วนเกิน แล้วรู้จักหาความสุข ที่เป็นสุขทิพย์ เจ้าสุขกาสุขขยะเยอะ

ขยะ ก็คือ กากของความสุข

เพราะฉะนั้น ที่ต้องใช้อะไรต่ออะไรกัน เสพสุขแล้วก็ต้องทิ้งกาก จะเป็นถุขยางอนามัย จะเป็นอะไรต่าง ๆ ที่มันมากออกมาเพราะมันเป็นเรื่องของสุขที่ผิดทาง แล้วก็สุขส่วนเกิน มันไม่ได้เป็นสุขที่พอเหมาะพอดีพอควร มันไม่เป็นสุข ที่เรียกว่า สุขสงบเย็น มัน เป็นสุข กอไก่ สะกดซะมากกว่า สุขใหม่ สุขเกเรียนม สุขปัง สุขเผา

ลองมาสุขสงบเย็นในช่วงเช้าพรหมากันหน่อยเถอะ แล้วเราจะรู้ว่าเราเป็นชาวพุทธเลื่อนระดับได้ ในช่วงเช้าพรหมา เราแรก ๆ นั้นจะเป็นชาวพุทธเลื่อนลอย ชาวพุทธเลื่อนเปื้อน แต่ในพรหมานี้แหละ เป็นการเลื่อนระดับชาวพุทธ อัศจรรย์ตัวเองให้มันสูงขึ้นมาจากความไม่รู้ก็รู้ จากการมันไม่ได้ฝึกก็ฝึก จากไม่เคยหัดก็ได้หัด มันเป็นการยกระดับ เลื่อนระดับ

ฉะนั้น พรหมานี้เป็นเรื่องเลื่อนระดับของชาวพุทธ ชาวพุทธที่ไม่คิดเลื่อนระดับ ก็จะไม่สนใจที่จะถือศีลเพิ่ม ยกระดับความฝึกฝนเพิ่ม ความรู้ความเข้าใจเพิ่ม จึงเลื่อนระดับทั้งความรู้ความเข้าใจ ทั้งสัมผัสและต้องกับมรรคกับผลบ้างในระดับหนึ่ง

หวังใจหรือเกินกว่า พรหมานี้จะมีคนที่อ่านบทความนี้ แล้วช่วยกันขยายบอกต่อ เพื่อให้พรหมานี้มันเข้มแข็ง มันแข็งแกร่ง พร้อมที่จะจากโลกไปอย่างชนิดที่ไม่อ่อนแอตาย หรือไม่ตายโหง

คำว่า “ตายโหง” ไม่ใช่ถูกฆ่าตายอย่างเดียว มันหมายถึงว่าตายแบบกังวลดุรณดูราย กระทบกระวาย จิตใจระส่ำระสายไปหมด ไม่ได้ตั้งท่ารับความตายอย่างสงบ

มาฝึกช่วงเช้าพรหมา เรื่องนี้เขาจะทำจะสอนกันมากที่สุด เตรียมตัวก่อนตาย ฝึกฝนให้คล่อง จะได้ว่องไว ความตายจะมาถึงนี้ตั้งท่ารับเป็น แล้วไม่ต้องวิตกกังวล น้ำตานองหน้า ไม่ต้องสั่งเสียรำลา แบบรำให้ มันกลับบอกว่า “มาเลย ! เมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าพร้อมจะเอาฉันไป” เพราะเราได้ฝึกฝนผ่านหลักสูตรที่จะได้ภาพใหม่ ชาติใหม่ถ้าต้องเกิดชนิดที่ไม่ต่ำลง มีแต่คงที่กับสูงขึ้น

ฉะนั้น อุโบสถศีลนี้ นอกจากทำให้มนุษย์ ได้พบชาติที่ไม่ต่ำลงจากนี้ แล้วดีไม่ตีจะสูงขึ้นอีกเยอะเลย ก็ช่วยกันออกมาก็แล้วกัน ถ้าไม่มากก็โอกาสที่จะเลื่อนระดับจะมีน้อยนะ จะอยู่แค่เดิมหรือต่ำกว่าเดิมไปเรื่อย ๆ ต้องระวังกันด้วยชาวพุทธเรา เจริญพร.

การเจริญ เมตตา

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)*

แม่เมตตา มีอาณิสงส์อย่างไร ?

เอวัมเมสุตัง, ข้าพเจ้า*ได้สดับมาแล้วอย่างนี้
“เอกัง สมะยัง ภาวะวา สาวัตถียัง วิหะระติ
เซตวะเน อะนาถะปิณทิกัสสะ อารามะ”

สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า, เสด็จประทับอยู่ที่
เขตวันมหาวิหาร, ซึ่งเป็นอารามของอนาถปิณฑิกคฤหบดี
ใกล้เมืองสาวัตถี

ตัตตระ โข ภาวะวา ภิกขุ อามันเตสิ ภิกขะโวติ,
ณ ที่นั้นแลพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเรียกพระภิกษุ
ทั้งหลายว่า, ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

ภะทันเตติ เต ภิกขุ ภาวะวะโต ปัจจัสโสสุง,
ภิกษุเหล่านั้นทูลรับพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว

* (คือพระอานนท์)

*“การเจริญเมตตา” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ) เนื่องในเทศน์ประจำวันพระเทศกาลเข้าพรรษา
“ชุดธรรมปาฐกโมกข์” แก่ผู้มาถือศีลอุโบสถและประชาชนทั่วไป ณ ตึก ๕๐ ปี วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันจันทร์ที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๘

ภะคะวา เอตะทะโวจะ,
พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสพระ
ดำรัสที่ว่า

เมตตายะ ภิกขเว เจโตวิมุตติยา,
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! เมตตาอัน
เป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้

อาเสวิตายะ ภาวิตายะ,
อันบุคคลบำเพ็ญจนคุ้นแล้ว
ทำให้มากแล้ว

พะหุสีกะตายะ ยานีกะตายะ,
ทำให้มาก คือ ชำนาญให้เป็น
ยวดยานของใจ

ในบทนี้ขอยากให้พวกเรา
ทำความเข้าใจเป็นพระพุทธรพจน์เป็น
คำสอนโดยตรง ไม่ใช่อรรถกถาจารย์
หรือครูบาอาจารย์รุ่นหลังมาบรรยาย
เอาตามอัตโนมัติน่าจะใช้คำว่า ทำให้เป็น
เหมือนอะไรของใจ ? ยวดยานของใจ

“ยวดยาน” ก็คือ สิ่งที่เราตั้งใจ
เราไป รถพาเราไป เรือพาเราไป ม้า
เกวียนพาเราไปจัดว่า เป็นพวกยวดยาน

ที่นี้ยวดยานของใจ พาเราจะไปไหน ไป
เก็บเกี่ยวอะไร พาไปเก็บผักเก็บหญ้า
พาไปเก็บมรรคผลนิพพาน พาไปเก็บ
เกี่ยวอะไรได้บ้าง

คำว่า “เรามียานหัวใจ ยานแห่ง
ใจ ยานของใจ” คือ ยานยนต์ยาน
พาหนะ ไม่ใช่ยานยนต์ ที่เป็นเรื่อง
รู้แบบเข้ามานนะ เป็นยานของจิตใจ
ยานของพาหนะ

ถ้าถามว่า เรามีรถสัก ๑๐๐ คัน
แต่เราไม่มีเมตตา เราอาจจะขับรถบ้า
บอชนคนตาย เรามีเรือสปีดโบท (Speed
boat) เรามีเครื่องบิน แต่เราไม่มีจิตใจ
ที่ตั้งงามด้านเมตตา เราอาจจะมียาน
พาหนะไปไหนได้เร็วได้ไว แล้วก็ตาย
กันเยอะ

เจ้าพวกขับรถเครื่องยานทั้ง
หลาย นี่เขากินเหล้าเมายา ขับปาด
หน้าปาดหลัง ต่อยยิงฆ่ากัน เขาไม่มี
ยานของหัวใจ คือ เมตตา ต้องบอกว่า
เมตตานี้ เป็นยวดยานของจิตใจที่เรา

ควร มี เราควรจะมีอาศัยไว้ ฟังพาไว้ เพื่อจะได้มีเครื่องอาศัยที่จะพาเราไปสู่จุดหมายปลายทาง ให้ได้เก็บเกี่ยวผลต่าง ๆ

วัตถุกะตายะ อะนุกฐิตายะ, ให้เป็นที่อยู่ของใจตั้งไว้เป็นนิตย

ประจิตายะ สุตสมารัถายะ, อันบุคคลสั่งสมอบรมแล้ว บำเพ็ญดีแล้ว

เอกาทะสานิสังสา ปาฎิกังขา, ย่อมมีอานิสงส์ ๑๑ ประการ

กะตะเม เอกาทะสะ, อานิสงส์ ๑๑ ประการอะไรบ้าง

(๑) สู้ขัง สุปะติ : คือ (ผู้เจริญเมตตาจิตนั้น) หลับอยู่ก็สุขสบาย

ทำไมบางคนถึงหลับฝันร้ายนอนสะดุ้ง นอนไม่หลับ นิมิตร้าย ๆ เมื่อเช้านี้ เผลอฝันที่อยากบรรยาย เรื่องนี้ก็เพราะว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งอายุสัก ๔๐ ได้ เขาร่วงมาแล้วก็มีเขาได้ทำอย่างนี้มาด้วยเหมือนตบมือดีใจมา “อู๋ย ! นิมิตเมื่อคืนนี้เอง ก็มาเห็นได้ อัศจรรย์จริง !”

เขาบอกว่า เขานิमितฝันว่า อาตมาเอาดอกไม้ให้เขา (ฮี ๆ ๆ เขาร่วงมาตามเด็กซี) ดีใจเรingers เบิกบาน เขาบอกเพียงฝันเห็นเมื่อคืน เช้าก็มาเห็น

นี่คนแต่ท่าทางเขาเป็นแลหน้าตาเขานี้ละ เป็นคนมีอะไรละ ! ที่

เขาเรียกมีรัศมี มีราศี มีหน้าตาอิมเอิบเบิกบาน ยิ้มแย้มจิตใจ นี่เชื่อว่าต้องเป็นคนมีเมตตาจิตสูง

เพราะฉะนั้น จะนอนฝันก็ฝันแต่เรื่องดี ๆ นี่เขาก็เลยมาใส่บาตรเรingers ดีใจ อู๋ย ! เนื้อตัวจิตใจอะไร ๆ มันแลปลาบปลื้มสุด ๆ ในรอบหลายปีของเขาก็ได้

บังเอิญก็เลยว่า เอ้าวันนี้ ! เมื่อเช้าก็ฟังเห็นสวด แล้วก็เลยน่าจะเอาเรื่องนี้มาบรรยายเสริมกำลังใจ

เพราะฉะนั้น ชีวิตคนใดที่หลับเป็นสุข ต่างกับอยู่ร้อนนอนทุกข์ หลับก็ทุกข์ ร่มร้อนก็ลัดกลุ้มถึงกับมุดลูกมุดนังอะไรอย่างนี้ มันมีนะคนที่นอนมุดลูกมุดนัง ต่างกับคนที่หลับกายสบายจิตชีวิตมีความสุขจริง ๆ นี่ไม่คิดให้เลยกันบ้างก็ว่ามีว่า

ทำไม ! พระพุทธเจ้า ถึงเอาเรื่องการทำบุญ เจริญความเมตตาเพียงครั้งเดียว นี่ดีกว่าไปถวายข้าวของให้พระพุทธเจ้า ๑๖ ครั้ง พระอรหันต์รอบ ๔ ทิศ พระพุทธเจ้าก็ยังตรัสยืนยันว่า “ได้บุญน้อยกว่าเจริญเมตตาจิต”

ฉะนั้น ใครมีเมตตาจิตเป็นเหมือน ยานรองรับจิตใจอยู่ จิตใจเขาก็จะหลับ ด้วยความหลับลึกหลับสนิท หลับสบาย ไม่ผุดลุกผุดนั่งไม่มี คำว่า กระสับ กระส่าย ไม่ฝันร้ายอย่างนี้ เป็นต้น

(๒) สุขัง ปะฏิพฺพชฺมะติ : ตื่นขึ้นก็เป็นสุขสบาย

ตื่นขึ้นมา ก็มีมีความสุขสบาย เรา คงได้ยินคำพูดที่เขาบอกว่า แหม ! ถ้าหากว่า ตื่นมาก็มีแต่เรื่องวุ่นวาย (หลับ ก็เป็นสุขสบายตื่นมาก็สบายใจ) ถ้าหากว่า มันเป็นอย่างนี้ละ เหมือนกลางคืน อดควัน กลางวันเป็นไฟ เคยได้ยินไหม ? กลางคืนมันร้อนระอุ ร้อน อีจฉา เครียด แค้นชิงชังคนนั้นคนนี้ นี่เขากลางคืน อดควัน แต่พอสว่างขึ้นมา ก็ลุกขึ้นมา อารมณ์นำอารมณ์บูดอารมณ์เสียตั้งแต่ ตื่นเลย ยังไม่ทันล้างหน้าเลย อารมณ์ เสียแล้ว “ใครเอาแปรงเอาขันไปไหน วะ !” บ่นนั่นหา นี่ ! ไม่เจอนั้นไม่เจอนี่ ! นี่เขาเรียกว่า “กลางคืนอดควัน กลางวันเป็นไฟ”

นี่โทษของคนที่ไม่มียานแห่ง จิตใจที่รองรับ คือ เมตตา ตื่นก็งัวเงีย มีนหัวปวดหัวมีทุกข์เรื่องนั้น เรื่องนี้ ยัง ไม่ทันอะไรตื่นก็ทำเหมือนยังกับเด็ก ที่ เล่าให้ฟัง แม่ว่าไปโรงเรียนแล้ว ตื่น

เถอะ ! สายแล้ว ยังไม่ทันตื่นยังไม่ทัน ลุกเลย บาบติดปากแล้ว เขาพูดกับ แม่เขาว่ายังงัย ? “มึงจะเคี้ยวเช้ญญู ไปถึงไหน กูอยากนอนอีกนิดหนึ่ง” อะไรอย่างนี้ เขายังไม่ลุกจากที่นอนเลย มันก็เจอเรื่อง นี่ตกลงว่าวันนี้นะทั้งแม่ ทั้งลูกนี่ แม่ตื่นก่อน ลูกยังไม่ตื่น ล้าปาก กันทั้งคู่เลยไหม ? “หลับก็ไม่เป็นสุข ตื่นมาก็เจอแต่ทุกข์”

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้า ถึง ตรัสยืนยันว่า ถ้าลองได้มีเมตตา แล้ว ทั้งคู่ นะ ! ถ้าลูกสาวเมตตาแม่ ไ้อ้ไฮแม่ ! ต้องมาปลุกเรา นึกสงสารแม่ ทั้งสงสาร ทั้งกรุณา ทั้งปรารถนาดี บอก “ขอบใจ ! คุณแม่ที่ปลุก” อะไรที่พูดให้แม่ สบายใจก็ได้ แต่เขาสันดานไม่เมตตา แม้กระทั่งแม่ของเขา แล้วลองคิดดูเด็ก คนนี้จะเป็นอย่างไร ? ใครได้เป็นแม่พันธุ์ จะเป็นไฉน ?

นี่เมตตาแม่เขาก็ไม่มี แต่แม่เมตตา ข้างเดียวปรารถนาดีข้างเดียว หรืออาจ จะวิธีปลุก ไม่ได้ปลุกด้วยเมตตาก็ได้ ถ้าปลุกลูกด้วยเมตตาอาจจะหยาบ น้อยกว่านี้ก็ได้ คงไม่ถึงขั้น “มึงจะ เคี้ยวเช้ญญูไปถึงไหน”

เพราะฉะนั้น อานิสงส์ของเมตตา เหนือกว่าบุญอื่น อยากจะขยับเรื่องนี้ ให้พวกเรา มีความเมตตาเป็นหลักไว้ อย่าคิดว่า มันเป็นเรื่องเพณี แล้วเรา

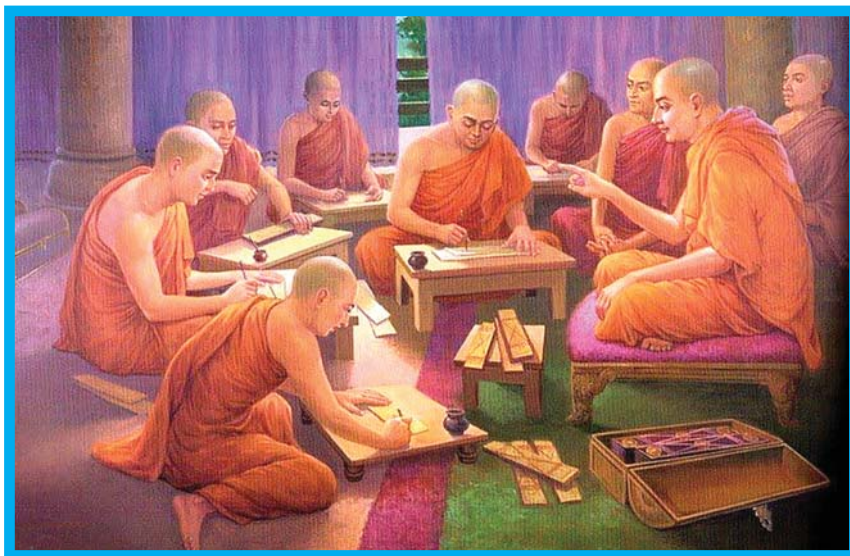
นี่ไม่เข้าใจเรื่องศาสนาเลย มีเข้าใจแค่ ๑๗ % แต่เราเคร่งครัดกว่าเพื่อนเลย ในบรรดาประเทศพุทธนี้ เคร่งครัดเรื่องพิธี เรื่องขนบธรรมเนียม พระไทยก็เคร่งครัดกว่าพระทิเบตพระมหายานอะไรอย่างนี้ เราจะเคร่งกว่าเพื่อนเลย ยิ่งประเทศไทยที่ซูโริง ที่พระไทยเคร่งครัดนี้รู้ไหม ? ระหว่างใครจะเคร่งคัดกว่ากัน ระหว่างพระมอญกับพระไทย **“พระมอญเคร่งกว่าเรา เคร่งกว่าพระไทย”**

พระมอญนี้สายพระมอญแท้ ๆ เลยนะ จะเคร่งครัดทั้งพิธี ขนบธรรมเนียมอะไรต่ออะไรต่าง ๆ มากเลยพระมอญ หลวงพ่ออุตตมะอย่างนี้จะเคร่งครัดมาก แต่ว่าที่ว่าพม่าเขาใจบุญกว่าใครหมดทั้งโลกนี้ แต่ถ้าถามว่า ความเข้าใจเขาดีไหม ? แต่ว่าไม่ติดอันดับนะ แสดงว่า ยังอยู่ต่ำกว่าเรา เพราะศรีลังกาเลยเรา แต่พม่าไม่มีติดเขาจัดอันดับ ๒๑ อันดับ ใน ๑๐๐ กว่า

ประเทศ พม่าไม่ติดเรื่องเข้าใจศาสนา แต่ว่าทำบุญเก่ง ได้กันไปคนละด้าน ได้กันคนละมุม ถือศาสนาไม่ใช่จะดีเหมือนกัน เพราะความเข้าใจการศึกษาไม่เหมือนกัน

พม่าเขาจะให้อะไรรู้ใหม่... ที่ได้ที่ ๑ เลย ? พม่านี้เขาจะเก่งที่สุดในโลกเลย คือ อ่านพระไตรปิฎก และจำได้ทุกหน้า ๘๐ เล่ม เคยมีพระพม่าเป็นผู้อาวุโสนี้เหมือนทองคำพระปาฏิโมกข์เลย อ่านพระไตรปิฎกแล้วว่า หลับตาปิด ! หน้านั้นบรรทัดนั้น พระสูตรนั้น พม่าเก่งมาก

เรื่องแปลกเหมือนกันนะพูดถึงว่า พระสังฆราช (สา) หรืออะไรนี้ ท่านอยากสวดพระปาฏิโมกข์ให้ได้ แล้วท่านก็พยายามสวดทั้งวันทั้งคืนเลย รู้สึก ๓ วันหรือ ๗ วันไม่รู้ ! ธรรมดาพระปาฏิโมกข์ ซึ่งพระสวดกัน ๑ ปี หรือ ๓ เดือนกว่าจะได้ อาตมานี้ปล้ำอยู่ ๔ ปีไม่ได้ เพราะมัวไปเทศน์ มัวไป

งานมันเยอะ ไม่ได้ ! (ได้หน้าสี่มหลัง ได้หลังสี่มหน้า) ไปเกินครึ่งแล้วละ แต่แล้วงานเยอะก็ไม่ได้

สมเด็จพระสังฆราช (สา ปุสฺสเทโว) บอกว่าบอก “โอย ! สวดอะไรมันจะยากเท่าพระปาฏิโมกข์ ๔ วันเต็ม ๆ ถึงได้”

เขาสวดกัน ๒ ปี ปีหนึ่ง ๓ เดือน ท่านสวดอยู่น้อยสุด ถือว่าเป็นพระที่สวดพระปาฏิโมกข์ได้เร็วที่สุด ใช้เวลาน้อยที่สุดในยุคนั้น สมัยโน้นนี่ พระเขาจะสวดพระปาฏิโมกข์ ! เขาพยายามกันเหลือเกิน นึกถึง หลวงตาพุดมเอกะลามะพร้าวตีแตกซึกหนึ่งนี่คิดว่า หนูนหัว ไม่หนูนหมอน หนูนหมอน เตี้ยวหลับ ๆ อยู่อย่างนั้นแหละ ถ้าหนูนบนลูกมะพร้าวนี้ ถ้าหัวม่อยหล่นปึง ! ก็ท่องต่อ “โย ปน ภิกขุ ภิกขุ ฯลฯ” พอม่อยหลับหล่นปึง ! ก็ท่องต่อ ส่วนเรามันใช้หมอนใหญ่ไปก็เลยไม่ค่อยได้

ที่นี่มีเรื่องของชีวิตจิตใจด้านนี้ ถ้าเราได้ทำให้เป็นคนนอนสุข ตื่นสุขสบาย ตื่นขึ้นมาก็เป็นสุขสบาย หลับก็หลับลึกหลับสนิทสุขสบาย ไม่ฝันร้าย ด้วยอานิสงส์ของจิตที่ได้เจริญความเมตตา

เพราะฉะนั้น จะมีอะไร ทำบุญ

อะไรก็ทำไปเถอะ แต่อย่าไปหลงว่านั่นนะมันได้มากที่สุด จะเป็นกฐิน ผ้าป่า สร้างโบสถ์ สร้างศาลา ถวายสารพัด ถวายนะ ก็ขอให้แผ่ไปด้วยรู้สึกเมตตา ถวายแล้วใส่บาตรให้มันเป็นเมตตา นี่ทำไง ? อย่าใส่เฉย ๆ ให้รู้สึก “เอ้อ ! เตี้ยวเพื่อท่านเจ็บท่านป่วยจะต้องไปเสียค่าโรงพยาบาล สงสารให้ท่านได้ใช้จ่ายในคราวจำเป็นของชีวิต เพื่อถนอมชีวิตท่านไว้” อะไรทำนองนี้ ขอให้เรารู้สึกว่า ถ้าสูงไปกว่านั้น ตามหลักคืออะไร ? ใส่บาตรเพื่อจะได้รักษาพระศาสนาให้อยู่เป็นที่พึ่งของสัตว์โลก ถ้าสัตว์โลกยังมีศาสนา ยิงที่มีพึ่งก็จะไม่เบียดเบียนกัน จะมีเมตตาปรารภนาดีต่อกันด้วยหลักธรรมคำสอน อันนี้เป็นหลัก

เป็นหลักเลยที่ว่า เราใส่บาตรนี่อย่าไปใส่เฉย ๆ บางคนใส่หนักกว่านั้นอีก “กูชอบกินอะไร เตี้ยวกูก็ใส่ไว้ก่อน” เพื่อเอาไว้ข้างหน้า ถ้าแยกว่านั่นพ่อแม่ชอบเผ็ด เขาก็ใส่แต่เผ็ด พระฉันถ่ายลำบาก ! อันนี้เขามีเมตตาไหม ? เออ ! คิดบ้าง ๆ ถ้ารู้ว่า หมอสั่งอาตมาว่า “อย่า ! กินแกงกะทิ” แต่องค์อื่นยังฉันได้นะ สำหรับอาตมา ถ้าช่วงฉันไม่ได้ เราก็คงต้องดูว่า จะเป็นพวกอะไร ! เป็นผลไม้ เป็นพวกไม่มีไขมัน มันก็จะ

ไม่ทำให้ไขมันไปทำให้เลือดเดินไม่สะดวก

คือ คิดแบบผู้หญิงคนหนึ่ง สมัย
ครั้งพุทธกาล พระอาพาธหนักรูปหนึ่ง
ทางการแพทย์แผนโบราณก็บอกว่า
เหมือนกับขาดพวกอาหารประเภท
เนื้อนี่ แต่แกก็ไม่มี หาเนื้อก็ได้ รู้ไหม
แกทำอะไร ? เคยได้ฟังบ้างไหม ? (เคยฟัง
แสดงว่าแนวหน้าหน่อย) เลยอดเนื้อน้อง
ตัวเองนิดหนึ่ง เอาให้ท่านได้ฉัน แต่ท่าน
ไม่รู้หรอก (ที่จริงฉันเนื้อมนุษย์ไม่ได้)
เพราะอาพาธ

พระพุทธเจ้าถึงได้ตรัสว่า
ทำบุญกับภิกษุอาพาธดูแลภิกษุ
อาพาธ ถ้าพระอาพาธนี้เราไปดูแล
เช็ดถูกุฎิกวาด หรือหาน้ำหาทำหา
หยุกหยายให้ ท่านตรัสเท่ากับดูแล
พระองค์

พระที่อาพาธเพราะเราทำ
นี่ จิตเราต้องสงสารต้องเมตตาสูง
เพราะฉะนั้น บุญจึงสูงไปด้วย จะ
ไปทำบุญที่โรงพยาบาลสงฆ์อะไร
พวกนี้ คนเขาจะนิยมใช้ไหม ? ถ้า
สังเกตเขาจะนิยมไปทำบุญโรง
พยาบาลสงฆ์เพราะมีพระอาพาธอยู่
ดังนั้น ก็ไปด้วยจิตที่เมตตา แต่
นั่นแหละที่บอกว่า เราจะทำบุญนี้เรา
ต้องการให้ศาสนาสืบอยู่เป็นที่พึ่ง
ของสัตว์โลก ถ้าหมดศาสนาสัตว์โลก
ก็ไม่มีที่พึ่ง พอไม่มีที่พึ่งก็จะเบียดเบียน
กัน ก็จะทำให้จิตใจขาดความเมตตา
ปรานีอะไรต่าง ๆ

ถ้าเราทำบุญแบบนี้ “บุญเราเพิ่ม
ทวีคูณเลย” ทั้งที่ใส่ตามธรรมเนียม

เพราะฉะนั้น บุญเป็นได้ทั้งภาวนา
เมตตาภาวนาก็ได้ เป็นศีลก็ได้

ทำไมบุญเป็นทาน เป็นศีล
เป็นภาวนา ? ถ้าให้ทานแบบเป็น
ธรรมดา ก็คือ เขาให้กันมากก็ให้
กันไป เออ ! สงสารก็ให้ หรือ
ธรรมเนียมนั้นให้

ฉะนั้น มันมีอยู่ ๒ ตัว แต่แรกนี้
สงสารให้ อันนี้เป็นทาน แต่ธรรมเนียน
มันบอกต้องให้ เช่น เทกระจาด เขาก็
ต้องเทกระจาดกันทุกปีถึงฤดูนั้น หรือ
แม่พ่อเราใส่บาตรมาเป็นประจำ เรา
ก็เลยใส่ตามธรรมเนียม อันนี้ทานเป็น
ศีล ตะกี้ทานเป็นทาน

แต่พอทำเพราะธรรมเนียนมัน
ให้ทำ “ทานนี้เป็นศีล”

แต่พอภาวนาเพิ่มอีกนิดหนึ่ง
ว่า “เงินนี้มันไม่จากเรา เราก็จาก
มัน” แล้วทำแล้วจะได้ทะนุบำรุงพระ
ศาสนาไว้อยู่เป็นที่พึ่งของสัตว์โลก
เพื่อชาติหน้าเราเกิดมา ก็จะได้เจอพระ
ศาสนาอีก ถ้าอย่างนี้ปึบ ! ทานเป็น
ภาวนา

เอาละสรุปว่า ถ้ามีตัวนี้
ขอให้ทำ แล้วถ้าเลยจากนี้ไป
ก็เรื่องของอนิจจสัญญา แต่
เอาแค่นี้

(๓) นะ ปาปะกัง สุปิณัง ปัส-
สะติ : ไม่ฝันร้าย

เมื่อครั้งที่เสด็จผู้หญิงคนที่ดีใจ
จึงว่า มาใส่บาตรระริกกระรี่ นอกจาก
ไม่ฝันร้ายแล้วยังฝันดี ฝันแล้วสบาย
อกสบายใจ ฝันแล้วก็ไม่เคยวิตกกังวล
เช่น ฝันว่าตกต้นไม้ ฝันว่า ใครไล่ฆ่า
อะไรพวกนี้ ฝันว่า เสือไล่กัด คนไล่
ฆ่า ฝันว่าตกต้นไม้ ต้นไม้ มันใจหิววะ !
เคยไหมเคยฝันตกต้นไม้กันบ้างไหม ?
อาตมาฝันตอนไหนรู้ไหมที่ฝันตกต้นไม้
นี้ ? ตอนทำตาล ขึ้นตาลมะพร้าว บางที
มันร้อนพรวดลงมาเลยนี่ หรือขึ้นหมาก
หล่นพรวด ตอนนั้น เรามัน คือ จิตมัน
ประหวัดอยู่ไง ขึ้นไปก็อ้าวบางทีก็ตก
หมากนี่โค่น

เออ ! ตอนนั้นอาตมายังไม่ได้เจริญเมตตา ก็ฝันตกต้นไม้บ้าง ฝันว่าคนไล่ฆ่าบ้าง ตื่นมาก็ใจหาย ใจสั่น นอนใหม่ก็ไม่ค่อยหลับ นอนใหม่ก็จะไม่ค่อยหลับล่ะ ถ้าฝันแบบนี้ เกือบสว่างที่ไม่ได้หลับ เรามันต้องขึ้นต้นไม้รับจ้างอย่างนี้ พอตกลงมาที่ ๒ ที่ แม่แต่นอน แล้วก็ยังฝันว่าตกอีกทั้ง ๆ ที่หาย แล้วนี่ จิตมันประหวัดอยู่แต่เรื่องนั้น แล้วเราก็ไม่ได้แผ่เมตตา ไม่ได้สวดมนต์อะไรก่อนนอน เพราะเป็นเด็กวัยรุ่น ยังนึกฝันถึงเรื่องเก่า ๆ ที่เกิด อู้ย ! ตื่นมาใจสั่นไปหมด

(๔) มะนุสสถานัง ปิโย โหติ,
: เป็นที่รักของเหล่ามนุษย์ทั้งหลาย

เพราะความมีเมตตา มีหน้าตา ยิ้มแย้ม หน้าตามันจะไม่แลบปิ้งตึงน่าเกลียดหรือจะมองใครพูดกับใคร เสียงสำเนียงมันออกมาจากเมตตา ปรรณนาดี นี่มันก็สร้างเสน่ห์เสริมเสน่ห์ ให้เป็นที่รักของมนุษย์ นี่ด้วยอำนาจของเมตตา

พระพุทธเจ้าจึงยืนยันว่า บุญที่ ทำอื่น ๆ นะมันมาเทียบกันแล้วนี่สู้ตรงนี้ได้ ให้กับสัตว์เดรัจฉาน ให้กับพระ ให้กับพระพุทธเจ้าก็ไม่เท่ากับให้ใจตัวเองมียานรองรับคือ เมตตา

(๕) อะมะนุสสถานัง ปิโย โหติ,
: เป็นที่รักของเหล่าอมนุษย์ทั่วไป

ตอนนี้ คำว่า เหล่าอมนุษย์ นี่มันหมายถึงมนุษย์อะไรบ้างละ ? มนุสส-เปโต มนุสสติรัจฉาน มนุสสนิรโย อมนุษย์ คือ ร่างกายเขานี้ เป็นมนุษย์ แต่จิตใจเขา ถ้าเขา โลกมากก็เป็นสัตว์ประเภทหนึ่ง เขาเรียกว่า “เปรต” มนุสสเปโต ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา ไม่ใช่มนุสโส “มนุสโส” นี้ใจสูง ใจประเสริฐ

“อมนุษย์” ถามว่าเจ้าคนนี่ แหม ! มันร้ายที่สุดเมืองไทย นี่ตัวร้าย ๆ นี่ มันมีเยอะใจคำอำมหิตพวกฆ่าเด็กฆ่าอะไรนี่ แต่ถ้าเรามีเมตตาอย่างกับนางอะไรที่แกไปถือศีลนะ เจ้าพวกนี้บอกไม่ได้ไม่ยอมให้ไปถือศีล ไม่ยอมให้ไป แล้วบอกแกไปนอนค้างวัด แล้วฉันจะนอนกับใครล่ะอะไรอย่างนี้ แกก็เลยตัดสติใจหาโสภณีนี่หน้าตาสวยมานอนแทนทุกคืนวันพระ อีนางนี่นอนไปนอนมาไม่กี่วันพระ ก็เลยติดใจพวกเขา ก็เลยอยากจะนอนต่อทุกวัน ทางนี้ทำใจละ ยายนั้นกลับมา ก็เลยวางแผนฆ่า ฟุ้งหอก ลงมา พอหอกมาถึงข้างหน้าคนนี้ก็แผ่เมตตา **“หอกก็กลายเป็นดอกไม้”** ปักวางอยู่ข้างหน้าบูชาไปเลย หักหอกเป็นดอกไม้ด้วยความเมตตา นี่ ต่อมาพยายามทำอีกหลายอย่างแต่แล้วก็ไม่สำเร็จ ใส่ยาพิษ ยาพิษก็ไม่เป็นพิษ

อมนุษย์ เหล่าใดถึงแม้ไม่รักก็ทำลายไม่ได้ แต่ส่วนใหญ่จะรัก ถึงไม่รัก เกลียดชัง แต่ก็ทำลายยาก ฟุ้งหอกมาก็กลายเป็นดอกไม้อะไรทำนองนี้ ใส่ยาพิษมาก็กลายเป็นน้ำหวาน ดื่มแล้วไม่มีฤทธิ์มีเดชอะไร เดชของเมตตาละลายพิษทำนองนี้ ก็คือว่า พวกอมนุษย์ทั้งหลายเขาอย่างน้อยเขาก็เกลียดน้อยกว่าคนที่ใจดำอำมหิต

ด้วยกันนะ เขาไล่ฆ่ากันเพราะเขาไม่เป็นผู้มีเมตตาต่อกัน จึงเรียกกันว่าเป็นศัตรูกัน แต่อมนุษย์ถึงแม้ว่าจะไม่ปกติก็ไม่เกลียดเรา ถึงจะทำร้ายเราอาวุธก็ไม่สามารถทำให้เราได้รับบาดเจ็บ เพราะอำนาจของเมตตา อย่างที่เห็นไหม ? ช้างนาฟ้าศิริที่พระเทวทัตปล้ำ ปล่อยให้ชนพระพุทธรูปเจ้าพระพุทธรูปเจ้าทำไงช้างถึงสงบเพราะแผ่เมตตา

(๖) เทวดา รักขันติ: เทวดาย่อมคุ้มครองรักษา

เทวดานี้ก็หมายถึงเทพยดาทั่วไปด้วย แล้วคนที่ไม่ค่อยมีเหงื่อไม่ค่อยออกเหงื่อ สุขสบาย นี่ที่เขาเรียกกันว่า เจ้าลูกเทวดา ก็หมายถึงถึงว่า คนที่เป็นกษัตริย์เป็นอะไรต่อมิอะไรที่สูงส่งประเสริฐพอมีเมตตาแล้ว ก็จะมีแผ่มาถึงเราด้วย คุ้มครองเราปกป้องเราอุปถัมภ์เรา เพราะเรามีเมตตาเป็นเหมือนยานคุ้มครองให้เรานั่งอยู่รอดปลอดภัย เทวดาตามคุ้มครองตามรักษา ไม่ปล่อยให้เรารับบาปรับเวรรับกรรมรับภัยพิบัติ

บางคนก็แปลกเห็นไหม ? เวลาภัยพิบัติรณทั้งคันตายเกือบหมดแต่

รอดอยู่คน เครื่องบินตกรอดอยู่คน ๒ คน มันทำไม
ละ ? ใครช่วยไว้ อาจจะเป็นเขาถือเทพดาคุ้มครองปก
ป้องรักษาไม่มีบุญไหนจะเกิน จะดี จะงามไปกว่า
พยายามทำจิตให้มีเมตตา

(๗) นาสสะ อคฺคิ วา วิสัง วา สัตถัง วา
กะมะติ : ไฟก็ดี ยาพิษก็ดี ศัสตราก็ดี ย่อมทำ
อันตรายไม่ได้

อันนี้แทบจะไม่ต้องอธิบายแล้ว เมื่อกี้ก็ต่อ
แล้วว่า พวกศัสตราวุธยาพิษ มันเป็นพิษแก่คนที่
ไร้เมตตาธรรม มันถึงได้โดนฆ่าโดนฟัน ไฟไหม้ไฟ
อะไรต่ออะไร โอ้ย ! อะไรนะที่มันมีคาราโอเกะหรือ
อะไรที่เขาไหม้ตายกันตั้ง ๒๐๐ ? ซานติกำดับนะ
แปลกเจ้าผู้หญิงคนหนึ่งไฟไหม้ นี่มันยังตื่นร้องอยู่
เลย เขาออกกันหนีกันนี่ มันยังฟังเสียงเพลงไม่จบ
มันยังตื่นต่อ

อาตมาติดหูติดตาอยู่เลยไอ้ที่เขาสัมภาษณ์
เขาสัมภาษณ์ทุเรศมาก เขาบอกว่า ทำไมตอนนั้น
ทำไมไม่วิ่งออก เขาบอกว่า ยังสนุกอยู่ ที่นี้มันไหม้
มาใกล้ถึงตัวนี้ ไอ้เหล็กมันก็เริ่มหักอะไรมันก็เริ่มหัก
เขาก็หาทางออก ออกไม่ได้ติดกระจก เขาก็ก๊วก
เรียก เสื้อผ้าก็เริ่มติดไหม้แล้ว เจ้าคนข้างนอกก็เริ่ม
เอาไม้กะทุ้งกระจกแตก เขาก็วิ่งพรวดออกมากกระจก
บาดเขาเยอะเลย แล้วพอเขาออกมาเขาสัมภาษณ์
ทำไมตอนนั้นไม่ออก ก็นึกว่าไปมาหลายที พอไฟ
ไหม้เขาก็ดับได้ทุกที แล้วที่นาทุเรศเขาสัมภาษณ์ต่อ
ว่า แล้วจะไปอีกไหม ? (ไป) คนอย่างนี้อาจว่าจะ

๕๕ ไฟก็ดี
ยาพิษก็ดี
ศัสตราก็ดี
ย่อมทำ
อันตรายไม่ได้”

เมตตาคนอื่นเลย ตัวเขาเองเขาก็ยังไม่
สงสารเมตตาตัวเองเลย

นี่อย่างนี้ จึงเรียกว่า ไฟก็ดี ยา
พิษก็ดี ศัสตราก็ดี ไม่ค่อยจะทำ
อันตรายแก่คนที่เมตตาไม่ค่อยได้
รับเรื่องพิษร้ายของยา ไฟไหม้เผา
เนื้อตัวเกรียม พูด่างๆ พอเขาไป
อยู่กับคนนี่ คนที่ไม่มีเมตตาก็มักจะ
ได้ตัวไม่เมตตา

จำได้ไหมที่เขาจุดไฟเผาเมียกัน
นี่เห็นไหม ? เพราะเขาไปได้ตัวที่ไม่มี
ความเมตตา และตัวเองก็อาจจะไม่ค่อย
มีเมตตา อย่างที่ผิวมาอ่อนนวนอกกลับ
ไปคืนดี เขาน่าจะพุดด้วยความเมตตา
วชิกรรมดี ๆ “พี่กลับไปเถอะ ! น้อง
ก็คิดมาหลายวันแล้วละ แต่ขอตัด
สินใจอีก ๒ วัน พี่กลับไปก่อน” พอ
เขาก็กลับไปมันก็รอด นี่ดันไปบอก “ไป
นอนอยู่กับมึง กลับไปอยู่กับมึง อยู่
กับหมาดีกว่า !”

พุดแบบนี้เขาพุดเมตตาไหม ?

พอไม่เมตตาตัวก็จิกหัวเอาน้ำมันรด
ก็เขาอย่างนี้

สรุปแล้วก็คือ ตัวเขาเองเขา
ก็ไม่ค่อยเมตตา ถ้าเขามีเมตตาสามี
จะตำหนิได้ไหม ? ไปนอนกับมึง กลับ
ไปอยู่กับมึง อยู่กับหมาดีกว่า

พุดแบบนี้พุดด้วยเมตตาหรือ
เปล่า ? ก็เป็นอย่างนี้ ทำให้โดนไฟเผา
หัว เป็นครูด้วยนะ ครูสอนภาษาอังกฤษ
คุณสรยุทธมาออก

(๘) ตูระกฐัง จิตตั้ง สะมาธิ-
ยะติ : จิตย่อมนเป็นสมาธิได้รวดเร็ว

อันนี้สำคัญมากคนที่โหดร้าย
ใจดำอำมหิต มักจะเป็นคนที่ใจสงบยาก
จิตเขาก็จะคิดร้าย คิดไม่ดีไม่งามแต่
ไม่ตองอะไร พอนั่งสมาธินี้ได้ยินเสียง
ใครหายใจดัง โอนิดเดียวก็ “แหมจะ
โอดอนนี่ทำไมวะ !” ที่จริงตัวเองนะมี
หน้าที่กำหนดจิตให้สงบ เป็นห่วงโง่คน
อื่นเขาทำไม ! กระโดดไปโน้นไปนี่ เขา
ขยับตัวนิดก็ได้ เขามีเสียงอะไรนิดก็เอา
มาฟุ้งซ่าน เพราะแทนที่จะว่า โอ้โฮ !
น่าสงสารเขาโอ ขอให้เขาหายเร็ว ๆ มัน
ก็จะได้ทำต่อได้ (ดันไปเมื่อไหร่มันจะ
ออกไปให้พ้นไม่รู้) จิตมันก็เลยทำให้สงบ
ยาก แทนที่จะกำหนดเสียงที่เขาไอก็ได้
“เกิดดับ เกิดดับ” แล้วก็สงสารแผ่

เมตตาแล้วก็ทำสมาธิของเราต่อไปได้
ง่าย

บางคนไม่ได้เลยนะ แมวร้องก็
ไม่ได้ อะไรก็ไม่ได้ ไก่กะเดี๋ยวกินเดียว
ก็หยุดไปไวก่อนเดี๋ยวก่อนนั่งต่อ (หา
ไม้ป่าไวก่อนเดี๋ยวก่อนนั่งต่อ) มันจะสงบ
ยังไง ? ถ้าเรามีจิตใจคิดอะไรมันดี ๆ
ชีวิตมันน่าจะสงบได้มากกว่าคนทั่วไป
ไม่ใช่ทำสมาธิไม่ขึ้น

ฉะนั้น จึงบอกว่า **จิตย่อมทำ
สมาธิรวดเร็วขึ้น คือ มีทักษะ มีวิ
ศล่องตัวที่จะไปเป็นสมาธิไวกว่า ที่
จะไปอึดอัดขัดเคือง ฟุ้งซ่าน**

(๙) มุขะวัณโณ วิปปะสีหะติ,
: ผิวหน้าย่อมมองใส

นี่คนที่มีเมตตาอาการ คำว่า “**ผิว
หน้าย่อมมองใส**” นี้ไม่ใช่หน้าขาวเพราะ
แป้ง หรือว่าเพราะเขาเป็นคนผิวขาว
แต่มองใบหน้าเขา นี้แลมีลักษณะอิม
เอิบ เป็นคนหน้าตาไม่หน้านี้วคิ้วขมวด
อาจจะหน้าดำนี้แหละ หน้าดำนี้แต่ไม่
หน้านี้วคิ้วขมวด หน้าดำแต่ยิ้มอย่าง
นี้ ก็ต้องถือว่า หน้าตามีลักษณะของ
เมตตา ไม่ใช่หน้าขาว แต่โฮย ! ฮีม ๆ
หน้าตาดำแต่ยิ้มแย้มแจ่มใสปรารถนา
ดี คิดแต่ให้คนนั้นเป็นสุข คนนี้เป็นสุข
หน้าตาเขาก็พลอยเป็นสุข นี้ไม่ใช่ว่าเขา

เป็นคนหน้าขาว แล้วเขาทาแป้งชะขาว
เขาก็เลยกลายเป็นคน นี้เป็นพรรณหน้า
ตาดี แล้วอย่างที่เขาประกวดกันนะ บาง
คนก็ไม่ใช่ได้

(๑๐) อะสัมมุพโท กาลัง
กะโรติ : เป็นผู้ไม่ลุ่มหลงทำกาล
กิริยาตาย

อันนี้สำคัญมากเวลาใกล้จะดับ
จิตจะดับคนที่เมตตา นิมิตดี ๆ มันก็
จะมาเกิด นิมิตว่าช่วยสัตว์ปล่อยสัตว์
ไถ่ชีวิตสัตว์อะไรพวกนี้ มันต่างกับเจ้า
คนที่ทารุณทรกรรมทรमानสัตว์ อย่าง
ที่เคยเล่าแล้วเล่าอีกที่ว่า บางคนชอบ
ชนไก่ ตีไก่กันแล้ว ใ้อโฮ ! บางคนนำ
ทุเรศนะไก่โดนแทงตาบอดเลยนะ มัน
ยังเอาเข็มเย็บดึงให้ตาสู้กันอีก ใ้อโฮ !
คนพวกนี้ตอนจะตายนี้ ก็นิมิตร้าย มือ
ชกกันเมื่อกลือตออก คือ เวลาไวกัน
ตีกัน นี้เมื่อในคอมันเยอะใจ และเจ้า
ของไวกันนี้ เขาจะเอาชนไวกันนี้ดึงเมื่อออก

ดังนั้น ตอนจะตายใกล้จะตายนี้
แปลก ! ทำยังไงดมยาดมก็หายใจไม่
ออก แต่ถ้าเอาชนไวกันนี้แล้วดึงออก
มา เป็นหลายคน เคยคนเขาเล่าให้ฟัง
เป็นหลายคนยันตาย โยมญาติอาตมา
นี้แกไถนา แกชอบโมโห เอาจอบฟัน
บันท้ายควายพอใกล้จะตายนี้ ใ้อโฮ !

ตะโพกเน่าอนทรมานทรกรรมใกล้จะดับ ร้องเหมือนวัวเหมือนควายเลย โวก ๆ ๆ แล้วก็ไป

ฉะนั้น คนที่โหดร้ายใจดำ อ้ามहितนิมิตร้ายจะมาปรากฏ ตอนใกล้จิตจะดับ นั้นในบทนี้จึงบอกว่า เราจะมีลักษณะพิเศษกว่าคนอื่น ก็คือว่า **เราไม่มีจิตวิตกกังวลต่อ นิมิตร้าย มีแต่นิมิตดี ๆ เมื่อจิตจะดับ เมื่อจะจากโลกนี้ไปก็จะมีแต่นิมิตดี ๆ**

เหมือนอย่างที่เคยเล่าว่า อาม้าหลาน ๆ ก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง เจ้าตี เจ้าหมวย เขาก็ไม่รู้เรื่อง อาม้าครางพึมพำ ๆ **“เอาราชรถมารับแล้วเหรอ”** แกถือศีลกินเจ พอใกล้จิตจะดับ นี้มีแต่นิมิตดี **“เอารถมาแล้วเหรอ รถสวยจัง”** พูดอย่างนี้พวกหลาน ๆ ไม่รู้เรื่องเขาไม่เห็น เขาบอก **“อาม้าแพ้อแล้ว” “อาม้าสติแตก”** แต่แกเห็นนิมิตของแกที่ได้กระทำไว้ถูกต้องดีงาม

เพราะฉะนั้น คนเรา นี้ถ้าเวลาจะทำกิริยาดับจิต รูปแตกนามดับจะไม่มีการหลง จะไม่มีการทวงถามมรดก อย่างที่เคยชอบบอกว่าแกจะตายแล้ว ๘๐ โอ้ย ! ไม่มีอารมณ์ที่กระโดดไปอย่างที่หลวงปู่พุทธทาสบอกว่า

“ทำตัวเหมือนตกกระโดดพลอยใจน”

พอใกล้จะดับ โดดไปกับมันเลย แต่บางคนนี่พอใกล้จะดับ เอาขาขัดหัว ห้อยกับสมบัติกับลูกกับหลาน พอจะตายไม่ตายแหล่ ยังร้องเรียกอยู่เลย **“อู๋ ! เอาสมุดฝากมาให้กูดูตัวเลขครั้งสุดท้ายดอกเท่าไรแล้ว”**

ถาม ? บางคนก็ถามจริงเชียวนะ ไอนั้นกูยังอยู่ไหม ? ไต่ตะถาด อะไรปาน ถ้วยอยู่ไหม ? ถ้าบอก **“อยู่”** แกก็จะนอน ถ้าไม่ตอบ **“หายเหรอ ! มันหาย”**

บางคนนี่เขาบอกว่า พอใกล้จะดับให้พระมาบอกทาง พระบอกทางก็บอกโยมว่าตามนะ **“อรหัง อรหัง”** แกฟังไม่ถูกแกนึกว่าของแกหาย แกก็พริบเลย **“อะไรหายอีกละ”** บอกทางอรหังฟังเป็นอะไรหาย นี้เขาเรียกว่า **คนประเภทจิตมันประหวัดไปแต่เรื่อง หวงยึดติดไม่ปล่อยวาง เรียกว่า “หลงติด หลงยึด”** เพราะฉะนั้น จะไม่มีกิริยาหลง

“ไม่มีอาการหลงกิริยาก่อนตาย” คือ กิริยาจะปล่อยวางนิ่งสงบสงบจนขนาดว่าตายก็ตาหลับ ไม่ต้องให้ใครไปปิด แต่บางคนนี่ปิดแล้วยังตั้งขึ้นอีก ยังห้วงยังหลง ปิด ๓ เทียวก็มี

สรุปว่า ถ้าเราได้เจริญเมตตา

อานิสงส์มันเยอะมีมาก พระพุทธเจ้า จึงตรัสว่า ทำบุญนี้ขอให้นึกถึงเรื่องนี้ไว้อย่างน้อย ๆ ให้เมตตาดัวเองว่า จะไปนี้มีเสียบียงไหม ? จะไปอดอยากดูปากเขากินข้างหน้าไหม ? ใส่ทำบุญตักบาตรไว้ นี่เมตตาดัวเองเตรียมเสียบียงว่า จะเดินทางแล้ว จะเปลี่ยนสภาพเปลี่ยนชาติไป นี่จะมีเสียบียงไหม ? สงสารสักนิดหนึ่ง

แหมเมื่อกี้ดูข่าว ! แล้วนาเศร้าใจโยม ! มันมีคนไปเที่ยวตึก ๆ นะ แต่ชากลับรถเมล์มันก็หมด แท๊กซีเขาก็ชูดราคาจริงมิเตอร์น้ำมัน ๑๕๐ บาท แต่แท๊กซีเขาชูดเอา ๔๐๐ บาท แล้วเขาไปเที่ยวทำไม ? ทำไมเขาต้องทรมาณสังขารให้เสียสต่างค์เสียทรัพย์ ? เจ้าพวกนี้เขาไม่ได้สงสารตัวเขาเองเลย ต้องไปนั่งถ่างตาตูดตึก ๆ ตึ้น ๆ สันดานเขาไม่ได้เคยคิดสงสารตัวเขาเองเลย แล้วเขาจะไปสงสารใคร เขาจะมีเมตตาอะไร แล้วก็มาบ่นทะเลาะ

กับไอ้พวกไอ้ ! แล้วเดี๋ยวนี้มันก็มีเรื่องทรมาณสัตว์ ก็เยอะนะโยม ! ไอ้โฮ ๒ วันนี่เขาแหงหมาอะไรต่ออะไร เดี่ยวนี้เขาเอามาให้ดู เดี่ยวนี้เขาก็มีคนกลุ่มหนึ่งดิ้นะ รักข้าง รักหมาอะไรพวกนี้ แล้วก็เมตตา คนพวกนี้เขาคงจากโลกนี้ไป แบบไม่มีคำว่า “กิริยาหลง” มีแต่สงบจากโรคภัยทั้งสิ้น

(๑๑) อุตตะริง อัปปะฎิวิช-ณันโต, พรหมะโลกูปะโค โหติ, : เมื่อยังไม่บรรลुकุณวิเศษอันยิ่ง ๆ ขึ้นไป, ย่อมเป็นผู้เข้าถึงพรหมโลกแล.

ถึงแม้ว่าเราจะไม่ได้มรรคได้ผลสูงสุด แต่ภพภูมิที่เราอยู่ คำว่า “พรหมโลก” นี้มันก็ไม่ใช่ว่าจะหมายถึงจะมีแต่เฉพาะโลกอยู่ข้างบนนั่นคือ “โลกแห่งพรหม” ก็หมายถึงว่า พรหมก็คือผู้มีเมตตา, พรหมวิหารธรรม

“...เดี๋ยวนี้เขาก็มีคนกลุ่มหนึ่งดิ้นะ รักข้าง รักหมาอะไรพวกนี้ แล้วก็เมตตา คนพวกนี้เขาคงจากโลกนี้ไป แบบไม่มีคำว่า “กิริยาหลง” มีแต่สงบจากโรคภัยทั้งสิ้น...”

เมตตา ยะ
ภิกขเว เจโต
วิมุตติยา,
ดูก่อนภิกษุทั้ง
หลายเมตตา
อันเป็นเพื่อ
ความหลุดพ้น
แห่งจิตนี้”

ไม่ใช่แบบพรหมเอราวัณอะไรนะ ! “**พระพรหม**” ก็คือ **มีเมตตา** คือเรานี้จะไปเกิดอยู่ในกลุ่ม ในโลก ในโซน ในโซนหนึ่งที่มีแต่คนที่มีจิตใจดีด้วยกัน แทนที่จะไปเกิดอยู่ในดวงของคนใจดำ อ่ามहित นี่เหมือนเรานี้ยังงี้ เราก็มาอยู่กันด้วยกับกลุ่มคนที่นี่มันก็เหมือนโลกอีกโลกหนึ่ง ที่มีพฤติกรรมทางจิตใจต่างกับเจ้ามนุษย์ทั่วไปนะ จิตใจยังงี้ก็ดีกว่าเขาเยอะ ไม่ใช่มายกอะไรเหนือเขาหรอก แต่ว่าเพราะความมีเมตตา เรายังไม่บรรลุมรรคผล แต่เราก็ได้แวดล้อมพรหมโลก คือ **คนที่มีจิตใจ** ประดุจดั่งพรหมแวดล้อมเรา มาให้เตือนให้เรา มาแนะนำให้เรา มาหยิบยื่นสิ่งดี ๆ งาม ๆ ให้เรา นี่เป็นเหมือนที่เขาไปอ้อนวอนพระพรหม

สมมุติต่างนะว่า **อาตมาจะมา** เทศน์ต้องไปอ้อนวอนใหม่ ! ออกจากกุฎิได้แล้ว คนมาคอยเยาะแล้ว ที่มาขานะเขามาถวายสังฆทาน ก็ต้องรับ

เขา คือ เห็นเขามา เราจะลุกมาชะงักทันที แต่เราไม่มีเมตตา เขาไม่มีเมตตา เราก็อยู่ในสิ่งแวดล้อมใครก็ไม่หยิบยื่นอะไรให้เราเลย อาหารการกินก็ไม่ให้ความรู้ก็ไม่ให้ ธรรมะก็ไม่ให้ มันก็เหมือนโลกที่อดอยาก แต่ที่เราได้เติมให้กัน อย่างนี้ มันเป็นหัวใจของพรหม ก็ถือว่านั่นแหละ อย่าคิดแต่ว่าต้องมีพรหมอยู่อีกชั้นหนึ่ง

ให้เห็นพรหมในโลกมนุษย์นี้ ที่มีต่างคนจิตใจประเสริฐด้วยกันนี้ เราก็ประเสริฐ เขาก็ประเสริฐมาอยู่รวมกัน มันก็เหมือนกับพรหมโลก ต่างกับโลกอีกซีกหนึ่งของคนที่เขาแย ๆ

เมตตา ยะ ภิกขเว เจโต
วิมุตติยา, ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย
เมตตาอันเป็นเพื่อความหลุดพ้น
แห่งจิตนี้

นี่แหละ อันนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก
เรานี้ผูกพยาบาทอาฆาตจองเวร นั้น

มันใจของคนชาติสม่ามฮิตโหดร้าย คนบางคนนี่ผูกอาฆาตไม่ปล่อยไม่แกะไม่แก้ แล้วเขาจะหลุดได้ไง บางคนเขาอาฆาตมาดร้ายกันขนาดหนักนะ เขาช้ำไม่พ้น

บางคนเขาอะไรเดี๋ยวนี้เขามีช้ำม “ช้ำมไม่พ้นทักษิณ, ช้ำมไม่พ้นอภิสิทธิ์, ช้ำมไม่พ้นสุเทพ” ช้ำมไม่พ้นอะไรต่ออะไรเขาใช้กันเยอะ

คำว่า “ช้ำมไม่พ้น” เขายังติดใจเกลียดชังอยู่ ก็มีใช้คำว่า “ช้ำมไม่พ้นชะที” ประเทศไทยก็ยุ่งอย่างนี้ เพราะมันช้ำมไม่พ้นชะที เจ้าคนนั้นก็หนีตะลอนไปอยู่ที่ไหนแล้ว กลับบ้านกลับเมืองไม่ได้ หาสตาจ์เก่งแต่หาทางกลับบ้านไม่ได้ เขาก็น่าสงสารอยู่แล้ว แต่เขาก็ยังมีคนตามด่า ตามเข็ดตามไล่ ตามส่ง เขาเข็ดกันตลอด เข็ดปิลกันตลอด

นี่มันเป็นเรื่องราว “ช้ำมไม่พ้น” เราก็ไม่ต้องพูดถึงช้ำมพ้นเรื่องหลุดไปทุกเรื่อง แค่ช้ำมพ้นจากคนที่เราเกลียดชัง

นี่มันก็เป็นสวรรค์ขึ้นมาตั้งเยอะ **“คิดพยาบาทบรรลัษย์ ถ้าคิดให้อภัยนะ ใจมันก็เยือกเย็น”** แต่คนบางคนเขาอดไม่ได้ อาตมาได้ยินเจ้าคนขับรถเขาเล่าให้ฟัง กลับไปที่บ้าน เขาแก่งไปยั่วญาติเขา ญาติ

เขาเป็น กปปส. เขาก็ไปยั่ว “นี่กูกำลังไปทำรูปยิ่งลักษณ์กับทักษิณไว้บนหัวนอน กูจะกราบกูจะไหว้” เจ้านั้นเขาบอก “มีงะกูขาดจากการเป็นญาติเป็นมิตรกัน” อย่างนี้เลยนะ นี่เขาเล่าให้ฟัง อู้ฮู ! มันช่างเหลือเชื่อเลยจริง ๆ

นี่เชื่อไหมเจ้าคนได้เขาไปเป็นเด็กปั๊ม ที่ตรง อ.กบินทร์บุรี เจ้าบุญสินนี่เขาก็ขับรถไปเติมน้ำมัน เขาก็พูดถึงชมอะไรรัฐบาลบาลชุดนี้เป็นยังไงกับรัฐบาลยิ่งลักษณ์เป็นยังไง เด็กก็บอก “ถ้ามาเติมปั๊มนี่นะ กูจะยิงให้ตายคาปั๊มเลย” นี่เจ้าเด็กปั๊มนะ โอ้ย ! ทำไมจิตใจเขาของเวรผูกกรรมอะไรกัน

นี่ถึงเรียกว่า จิตที่มันเมื่อไหร่ถ้ามีเมตตาพอแล้ว อย่างน้อยนะไม่ต้องไปเมตตาทักษิณ เมตตาอารมณ์ตัวเองที่ี่เง่า ไปนั่งเกลียด นั่งชังเขานี่มันทรมาณตัวเองหรือเปล่า แล้วเขาสงสารสักนิดไหม

ทำไมมันต้องมาอารมณ์บูดอารมณ์เน่ากับเจ้าพวกนี้ โหหนเดียวเขาก็ตาย มันเป็นเรื่องที่ อาตมาฟังโยมสวดเมื่อเช้านี้ก็บอกว่า เอ้าวันนี้ น่าจะเทศน์เรื่องนี้ บวกกับยายคนที่ใส่บาตรเมื่อเช้า แกนimitตีก็ตีนะ

นึกถึงตอนอยู่สวนโมกข์ท่าน
อาจารย์พุทธทาสจะบรรยายธรรมทุก
วันเสาร์ท่านจะให้โยมสวดก่อน สวด
บทอะไรก็ว่าไป สวดบทหนึ่งแล้วให้ใจ
นิ่งดี แล้วท่านก็จะบรรยายธรรม ต่อ
ไปมีอย่างนี้บ้างก็ตื่นสลับหามุมแบ่งกัน

สรุปว่า อย่างน้อย ๆ ถ้าเรา
ยังไม่ได้มรรคผลอะไร เมตตาก็จะ
ทำให้เราใกล้ต่อความหลุดพ้น ถึง
ขั้นสูงสุดยังไม่ได้ แต่อย่างน้อย ๆ
ก็ได้หลุดอะไรที่มันรักอาฆาตมาด
ร้ายผูกมัดพยาบาทอะไรพวกนี้
มันเบาลงบ้าง ก็ถือว่าเป็นฝ่ายวิมุตติ
เป็นความหลุดชนิดหนึ่ง เป็นการ
หลุดพ้นแห่งจิต ที่มันอาฆาตมาด
ร้ายผูกพยาบาท ค่อย ๆ แกะไป
ด้วยความเมตตาดีแหละ

อาเสวิตายะ ภาวิตายะ, อัน
บุคคลบำเพ็ญจนคุ่นแล้วทำให้
มากแล้ว

จบแล้วโยม ! นี้ก็จะได้อานิสงส์
ใช้ไหม ? ๑๑ ประการ อานิสงส์เหล่านี้
มันก็จะทำรักษาจิตใจเรา

พระพุทธเจ้าตรัสว่า เมื่อได้
ตรัสธรรมบรรยายอันนี้แล้ว ก็ทำให้
ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นมีจิตใจยินดี
พอใจในภษิตของผู้มีพระภาคเจ้า
พระองค์นั้น ด้วยประการฉะนี้แล

เพราะฉะนั้น บทที่สวดแม่
เมตตากับอะไรกันนี้ ก็จะทำให้
เป็นการทำปรีดิ์ให้แจ่ม
แจ้งจะได้นำไปปฏิบัติให้เห็น
ชัดเจนปรากฏผลแก่ความ
เป็นพุทธบริษัท

ปัญหาใหญ่มันเกิดอย่างนี้นะ
บางสำนักนี้เขาก็ตั้งเปิดเรียนกันแต่
เรื่อง บางทีก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องดับทุกข์
มากมายหรืออก ไปเปิด (ขออภัย !) เปิด
อภิธรรม แล้วก็นั่งท่องดวงจิต ก็หมื่น ๆ
ดวง ได้หลายแสนดวงแต่มีหัว ถ้าเรา
รู้จักเจาะเอาเฉพาะเรื่อง

ท่านเปรียบเทียบไว้อย่างนี้ดีนะ
ท่านเปรียบเทียบว่า เจาะเอาเฉพาะ
เรื่องหลุดพ้น มันหลุดพ้นแต่แบบ
ไม่มีเครื่องประดับ เหมือนคนเรียน
ไม่เอาดีกรีปริญญา เรียนให้รู้แล้ว
ทำงานได้

เหมือนอย่างตะกี้เด็กจากอะไร ?
รร.แสงทองฯ เขาจะมาซ่อมพวกพัดลม
เครื่องไฟฟ้าเก่า ๆ ที่เขาบริจาคมา เขา
มาเปิดซ่อม มากัน ๑๐ หรือ ๓๗ คน
อะไรนี้ เขาก็ขอกินข้าวด้วยอะไรด้วย
แล้วก็ขอส่วนแบ่ง เพราะเป็นเด็กยาก
จนส่งตัวเองเรียน ทางมหาลัยเก็บค่า
อะไรมันก็ไม่ค่อยพอให้ ก็ต้องมาเรียน

แบบนี้ เรียนด้วยแล้วก็ทำบุญชื่อกันว่า ซ่อมกัตัว ชายได้เท่าไร เธอเอาไปคนละเท่าไรพอจะอยู่กินได้ เพราะว่าตอนนี้อาหาร การกินก็ให้มาทำได้ ๗ คนนี้ วันละ ๓๐๐ เอาคนไม่กี่สตาจค์ แล้วทำวัตรรวมซ่อม แล้วได้กัพันแล้ว ถ้าได้หมื่น ได้ห้าพัน ให้วัดเท่าไร? เธอเอาไปเท่าไร? แล้วอาจารย์เขาก็จะตามมาคอยสอน จะมีอาจารย์ตามมาคอยสอนว่า “ทำยังงัย ะ” ที่เขามาเมื่อกี้นี้

อาตมานึกถึงเรื่องการศึกษาคือผิดพลาด เต็มวันหลังจะบรรยายให้ฟังอาจจะเป็นอาทิศย์หน้า ปริยัติเป็นนุพิชก็มีนะในพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “ปริยัติเป็นนุพิช” คือ รู้แล้วแต่มันไม่เกี่ยวกับดับทุกข์เลย แถมยังเอาไปข่มขู่คนอื่น ยกตนข่มคนอื่นอีก ในคำสาบานของผู้หญิงที่เขาอยากให้พี่ชายเชื่อว่า เขาไม่ได้ลักดอกบัวของพี่ชาย เขาอธิษฐานอยู่ข้อหนึ่งแปลก

เขาสาบาน “ถ้าฉันลักของพี่ไปนะ ขาติหน้าขอให้ฉันได้เป็นผู้หญิงที่แตกฉานในอภิธรรม เรียนรู้้อย่างแตกฉานแล้วเอาไปข่มขู่พระแกที่ไม่ค่อยรู้เรื่อง”

...ให้เรียนเรื่องดับทุกข์ อยู่ยังใจหลักก็เป็นสุข ตื่นมากก็เป็นสุข...

แกสabanแปลกดี นี้ก็เลยนี้เป็น
ปริยัติเป็นงูพิษนะ แล้วการศึกษาตอน
นี้เพี้ยนมากเลย เพราะว่าเราไปใช้ คำ
ว่า “เรียนเพื่อไปเป็นเจ้าของคน”
แต่ไม่เรียนเพื่อไปช่วยคน พ่อแม่บาง
คนนี่สอนลูกเป็นพิษ ลูกไม่ไปโรงเรียน
พาลูกเดินไปโรงเรียน (ลูกไม่ไป) เห็น
คนเก็บขยะอยู่ข้างถนน “ไม่เรียนนะ
ถ้าแกไม่เรียนคอยดูเถอะไม่เข้าโต
ขึ้น ! จะเก็บขยะเหมือนไอ้พวกนี้”
ไปเหยียบย่ำดูถูกเขา

แทนที่จะพูดว่า “ลูกเอ๋ยลูกรีบ ๆ
เรียนให้จบ ลูกจะได้เอาความรู้มา
ช่วยคนพวกนี้ เขาจะได้พ้นจากกอง
ขยะ” หรือว่าเดินไปเห็นเด็กเลี้ยงควาย
พาลูกไปเรียนลูกไม่เรียน “ไม่เข้ามึงก็
ต้องอยู่กับควาย เหมือนไอ้เด็กเลี้ยง
ควาย”

พูดอย่างนี้มันเป็นเรื่องใส่ยาพิษ
ให้ลูก แทนที่จะบอก “ลูกเอ๋ย ลูกมี
โอกาสเรียน ถ้าลูกเรียนจบลูกฉลาด
จะได้เอาความรู้มาช่วยเด็กเลี้ยง
ควาย” ควรจะเป็นอย่างนั้น แต่ว่าการ
อบรมที่ผิดมันเป็นยาพิษ นั่นท่านจึง
เรียกว่า “พระเณรที่เรียนกันผิด ๆ”
อย่างเรียนอย่างเณรแอด อย่างนี้ ไปเรียน
ไสยศาสตร์ ไปเรียนพวกนี้ แล้วก็ดูหะ
ไปตัดศพเขา โดนจับลี้กตั้ง ๓ องค์แฉะ
หลวงตาปีนี้

แล้วเขาก็ชอบพูดนะ “ไปเรียน
ของเขมรสิ จะได้วิชาอาคม” ไปเรียน
พุทธศาสนาไม่ได้ให้ไปเรียนเรื่องนั้น
ให้เรียนเรื่องดับทุกข์ อยู่ยังใจหลัก
ก็เป็นสุข ตื่นมากก็เป็นสุข คนทั่วไปก็
ไม่เกลียด ไม่ดำ ไม่สาป ไม่แข่ง ทำ
ใจจะปฏิบัติเรียนรู้ให้ได้เป็นอย่างนี้
จะพูดอะไรกับใครก็อย่าสร้างศัตรู
อย่าให้เขาเกลียดเขาชัง ถ้าปากมัน
พูดแล้วจะได้มีความเมตตาสักนิด
ใส่น้ำตาลสักนิด ให้มันหวาน ๆ ก็
จะทำให้เรานี่ เป็นหมู่พรหมและพระ
สูตรที่พระองค์ทรงตรัส ขอให้พวก
เรายินดี ยินดีต่อเรื่องนี้ให้มาก ๆ ภิขุ
เหล่านั้น เมื่อสดับภายิตนี้แล้วต่าง
พากันยินดีชื่นชมโสมนัส นำไปฝึก
ปฏิบัติ ก็จะได้เกิดสุขสมบรมณ์ด้วยกัน.

ธรรมสมโพชน์

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

วันนี้ เนื่องด้วยงานฉลองสมโพชน์ ๒ กรณีพร้อม ๆ กัน คือ วันวิสาขบูชาที่ผ่านมากับวันเกิดของหลวงพ่ที่วัดนี้ ก็ถือว่า ๒ อย่างผนวกกัน เราควรจะได้รับรู้ ข้อคิดอะไรบ้าง ? ขอเริ่มด้วย วันวิสาขะก่อน

“วิสาขะ” สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ การตรัสรู้ การตรัสรู้ของ พระพุทธเจ้า ถ้าให้ท่านรู้ไว้อย่างเดียว พวกเราไม่ได้รู้ตาม ไม่ได้เข้าใจตาม ก็จะกลายเป็นเรื่องวิสาขะผ่านไปเปล่า ๆ โดยเฉพาะสิ่งที่พวกเราควรจะได้รู้ว่า ชีวิตกับความทุกข์นี้ยังไง ! ท่านสั่งให้ทำ กิจอะไรบ้าง ?

(๑) **ต้องกำหนดรู้** บางคนนี้ทุกข์เกิดหลายรอบก็ยังไม่รู้ ร้องไห้ทำไมก็ไม่รู้ นั่งน้ำตาไหลตื้ออกชกตัวอยู่ตั้งหลายนาที่ ยังไม่รู้สักตัวว่า นี้อะไรเข้ามา สภาพทุกข์เข้ามาแล้ว ถ้าเราได้รับรู้ กำหนดรู้ไว้บ้าง อย่างน้อย ๆ ก็ได้ทำกิจในอริยสัจ ๔

* “ธรรมสมโพชน์” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในโอกาสงาน “ธรรมสมโพชน์” โดยจิตอาสาธรรมปทีป วัดยานนาวา สาทร กรุงเทพฯ วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๖๐

(๒) อะไรมันเป็นเหตุให้เราทุกข์
แล้วทุกข์มาจากอะไรนี้ ท่านบอกต้อง
ทำอะไรกับทุกข์ กับเหตุของทุกข์

“เหตุของทุกข์” ท่านบอกให้
กำหนดละ พยายามสลัดละ อย่า
พอกอย่าเพิ่ม อย่าแส้หาทุกข์เพิ่ม
มันต้องมีอาการตั้งใจที่จะละ ผ่าน
พ้นไป หรือว่าบรรเทาไป ให้มันอยู่
น้อย ๆ ที่สุด ทำอะไรไม่ถูกก็ตั้งหลัก
ว่า “เราจะไม่เกิดมา เพื่อเป็นทุกข์”

หลวงปู่พุทธทาสให้คาถาบท
นี้ว่า “มนตราธารณี” เอาไว้ตวาดผี
ตวาดทุกข์ ท่านพูดให้แรง ๆ หน่อยก็
บอก “กูไม่ได้เกิดมาทุกข์ไว้ย!” ท่าน
ชอบใช้คำนี้ อย่างน้อย ๆ เราก็จะได้
ละเหตุ ถ้าเรารู้สึกเราตั้งใจว่า เราจะ
ไม่เกิดมาร้องให้ทั้งวันทั้งปี

โยม ! อายุเลข ๖๐ ยังร้องให้กัน
อยู่ไหม ? โยม ! ยังร้องไหม ? (ร้อง)
เออ ! แก่เปล่าแล้วเออ ระหว่างเด็ก
ร้องกับคนแก่ร้อง นี่น่าจะปลอบใคร
ก่อน ? แหม ! เรื่องนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ร้อง
สาเหตุมันก็คือ อยากมาก ยึด
มากเกินไป ลุกหลานพูดกระทบ
ใจนิดเดียว “มันทำไมล์่วงเกินกฎ
ทำไมไม่เคารพกฎ”

นี่ตัวกูเยอะเลย พอตัวกูมา
มาก ทุกข์ก็ตามมาเยอะ แล้วยิ่ง
อยากมากทุกข์ก็มาก โยม ! ดอกเตอร์
อยากมากโง่งเป็นพันล้าน ตอนนี่
แก่ทุกข์ไหม ? เข้าคุก โยม ! นี่คน
แก่ ๆ ๗๘ ควรจะเข้าวัดหรือเข้าคุก
กว่าจะเรียนจบดอกเตอร์เป็น ๑๐ ปี

ส่วนพระพุทธเจ้ากว่าจะเรียนจบเป็นพระพุทธเจ้าใช้ เวลาเท่าไร ๖ ปี เออ ! ได้ยินข่าวว่า ผู้รู้ผู้เรียน คงแก่เรียนระดับ ดอกเตอร์จุฬานี้ละ โยม ! คงจะใช้เวลา ๑๐ ปี ครั้นจบได้ดอกเตอร์ ตอนนีเข้าเสนอปลดจากดอกเตอร์ ปลดจากคิษย์จุฬาฯ อะไรกันนี้

แต่พระพุทธเจ้าตรัสรู้มา ๒ พันกว่าปี มีใครคิดจะปลด พระพุทธเจ้า ออกจากตำแหน่งศาสดาเอกของโลกใหม่ ? โยม ! แล้วคิดว่าต่อไปจะมีใครคิดปลดท่านใหม่ ? เพราะท่านตรัสรู้แล้ว ไม่ได้ลวงโลก ทำให้โลกแจ่มแจ้ง แต่ดอกเตอร์คนนั้นรู้จนเป็น ดอกเตอร์ยังลวงโลกอีก ยังหลอกดอกเตอร์ด้วยกัน แล้วเมื่อ ๒ วันนี ดูข่าวแล้วสะกิดใจอยู่คำหนึ่ง คือ คำว่า “ผู้รู้ถูกหลอก” ผู้รู้ชอบ หลอก หมอหลอกหมอ หมอนี้รู้ไหม ? เรียนเยอะไหม ? ทำไม หลอกได้

พระพุทธเจ้ารู้แล้วไม่หลอกบอกแต่ของจริง พูดแต่คำจริง ท่าน ท้วงสังจะบัญญัติคดีที่ว่า นี้เมื่อท่านไม่เชื่อว่าเราตรัสรู้นี้ เราขอรถาม หน้อยเถอะ คนอย่างเราเคยพูดไม่จริงเมื่อไหร่ “ที่ไม่รู้แล้วบอกว่ารู้ นี้” เคยพูดเมื่อไหร่ท่านน้อมคิดไปสิ ? บัญญัติคดีนี้ น้อมคิด “เออจริง นะ ! ท่านไม่เคยพูด”

ฉะนั้น พระพุทธเจ้าไม่มีใครคิดปลดท่าน เพราะ ท่านรู้แล้วก็ไม่หลอก รู้จริง !

(๓) **ทุกซ์ดับ หรือนิโรธ** นี้เป็น สิ่งที่เราต้องทำให้แจ่มแจ้ง แจ่มแจ้งว่า ยังไง ว่าเวลาทุกซ์เกิดกับทุกซ์ดับ เราเทียบ กันหน่อยสิ เทียบกันดูสิว่า **เราควรจะ อยู่ซีกไหน ซีกปล้อยให้ทุกซ์เกิด หรือ เลี้ยงหลบมาอยู่ซีกทุกซ์ดับ**

ถ้าวันไหนเรารู้สึก แหม ! เรารู้ เลยเจ้าฝ่ายทุกซ์นี่มันทรมาณ สู้ฝ่ายดับ ไม่ได้ มันเย็นมันโล่งมันสบาย ต้องทำให้แจ่มแจ้ง แจ่มแจ้งไว้อะไร ๆ ทั้งตัว สภาวะทุกซ์ ทั้งเหตุให้เกิดทุกซ์ ถ้าเรา พยายามศึกษาเรียนรู้ให้แจ่มแจ้งถึงไม่ ได้ตรัสรู้ แต่ก็รู้ไว้ไม่ให้เขาทำวิจย แล้ว ออกตัวเลขมาน่าตกใจว่า **“ชาวพุทธ ไทย เข้าใจหลักศาสนาเพียง ๑๗ % อิสลามเขาเข้าใจ ๓๕ % คริสต์ ๒๓ % พุทธ ๑๗ %”**

โยมที่หนึ่ง ๆ แถวหน้านี่ถามจริง เกอะ พอประมาณตัวเองได้ใหม่ว่า อยู่ ๘๓ หรือพวก ๑๗ ? (อยู่ ๘๓) ถ้าฟัง วันนี้แล้วเลื่อนสัก ๕๐ ได้ไหม ? เออ ! วัดยานนาวาหลวงพ่อดิดจัดงาน นิมนต์ พระมาเทศน์เพิ่มเติมความรู้ เราจะได้ เลื่อนระดับจาก ๑๗ เป็น ๒๗-๓๗-๕๗ มันถึงจะได้นำภูมิใจ ต่ำกว่าศาสนาอื่น เขาตั้งมากมาย เพราะมัวจัดกิจกรรม อะไรกันก็ไม่รู้ บางวัดนะ เลยไม่ได้ทำ ให้ชาวพุทธชาววัด รู้เขียบเพิ่มขึ้น เลื่อน

ระดับเพิ่มขึ้น

โยม ! เราจะศรัทธาศาสนา แบบ ศรัทธาเลื่อนลอย ศรัทธาเลื่อนเปื้อน ศรัทธาก็ต้องเลื่อนระดับไม่งั้นเราจะ เป็นชาวพุทธระดับต่ำสุด รู้้น้อยที่สุด เข้าใจต่ำที่สุด หนัก ๆ เดียวก็จะงมงาย ที่สุด ไม่แจ่มแจ้ง

โยมเมื่อ ๒ วัน ! เห็นเขาทำเหรียญ อันน่าอุบาทว์ อุจาดลามก เหรียญทำ อะไรไม่ทำ ทำเหรียญโยนิมาแขวนคอ กัน เออ ! โยมผู้หญิงเห็นสักจิ้งจอกกับแก้ว ไร่ที่แขนนี้สักทำไม ? วันนั้นเด็กผู้หญิง สักไปที่วัด ถามสักทำไมนี่ ? เขาบอก

“ถ้าผู้ชายเกะจะได้ติดหนีบเลย” ใจ ! ทำไมคิดแบบนี้ ไม่ได้เรื่องเลย

ตอนนี้ปัญหาเรื่องชื่ออกามเด็กก็ แยกอยู่แล้ว ยังจะสักตุ๊กแกให้มาเกาะ มาติดหนีบอีกแยะ ! เอาละเราจะต้อง แจ่มแจ้ง เรื่องหลักธรรมคำสอนให้มากที่สุด ถ้าอย่างนั้นเราก็จะต้องพอวิจย ที่ไร ก็ใจแทบจะหมดอารมณ์ศรัทธาเลย

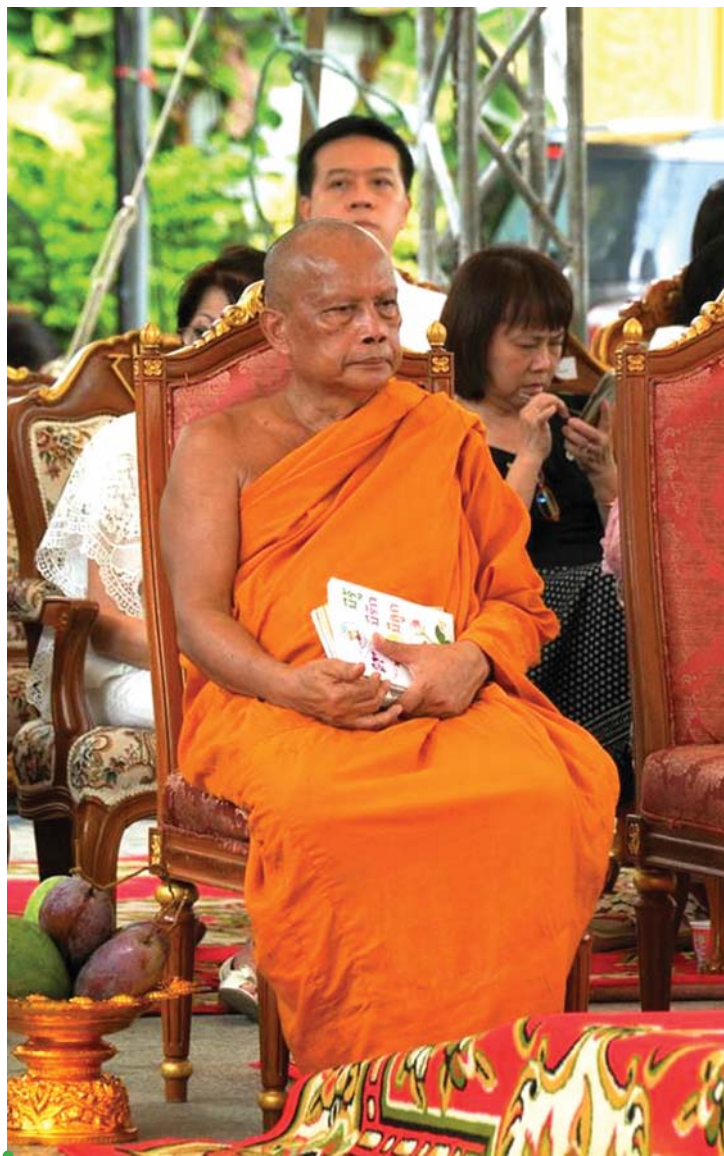
(๔) **ข้อสุดท้าย หนทางที่ทำให้ ทุกซ์ดับ หรือที่เรียกว่า “มรรค”** โยม ! ต้องทำ **“ให้มีและให้เป็น”** ท่านใช้คำว่าอย่างนี้ มรรคต้องทำให้มี คือ ทาง เดินสำหรับเรานี่ เราต้องมีแผนที่เดิน ถ้ารถสมัยใหม่เขาติด (GPS) บอกเส้นทางไปไหน ที่ห่างเท่าไร ? ถ้ารถคัน

ไหนไม่มีบอกเส้นทางเดิน มักจะหลงทางแล้วเขาบอกว่า “หลงทางเสียเวลา ยิ่งหลงติดยา ไอ้โฮ ! หมดยุคอนาคต” แล้วเจ้าคนไม่มีทางเดินแล้วหลงทางเดิน แล้วเดินทางไม่เป็น เช่นเดินทาง น้ำมันจะต้องเดินให้ถึงปลายทาง ไม่ใช่ชมดอกไม้ริมทาง ชมไปชมมา มีดเสียดอกไม้ริมทาง อย่างนี้เขาเรียกว่า “ไม่มี ไม่เป็น”

วันนี้พวกเราเดินทางเข้าวัดนี้เพื่อจะได้เป็นคนรู้แจ้งเห็นจริง ในข้อปฏิบัติที่ทำให้ทุกข์ลดลง นี่น่าฉลองไหมละโยม ? พระพุทธเจ้าตรัสรู้ใช้เวลากว่าจะรู้ได้ ๖ ปี รู้แล้วก็ไม่มีใครคิดปลดท่าน มีแต่คิดที่จะฉลองท่านทุกปี มาถึงวันเกิด ประสูติ ตรัสรู้ ปรีณิพพาน ทำกันทุกปี แล้วปีนี้ก็ทำกันยิ่งใหญ่ เพราะท่านรู้แล้วนำบูชาท่านับถือ

อาตมาได้ยินลูกศิษย์พูดใส่หน้าอาจารย์ ดร.สวัสดิ์ว่า “อาจารย์ ! มองหน้าหนูหน่อยสิ สอนหนูมานี้ แล้วทำไมทำอย่างนี้”

“ทุกข์” เพราะว่าลูกศิษย์คนหนึ่งเสียไปล้านหนึ่ง แล้วได้คืนแค่แสนเดียว เพราะบอกคืนอาจไม่ถึง ๑๐ % โยม ! นี่ตกลงว่า ถ้าพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วทำใครเสียหาย คงไม่มีใครฉลองหรือ

และองค์การสหประชาชาติคงไม่ยกย่องหรือ

โยม ! องค์การสหประชาชาติยกย่องให้เป็นวันสำคัญของโลกปี พ.ศ. เท่าไหร่ ? เท่าไหร่โยม ? (แหมทำเป็นคิดนาน ทำเป็นฟอร์มลึกลับกึ๋นนาน) ปีนี้ได้ ๑๘ ปีแล้ว ก็คือ ปี ๒๕๔๒ ปีนี้ ๖๐ ก็ ๑๘ ปี เร็วนะหลาย ๆ ชาตียกให้เป็นวันสำคัญของโลก โยม ! สำคัญที่สุดของพระพุทธเจ้า ทั้งพุทธประวัติ ทั้งทุกเล่มที่อ่าน สำคัญตรงตอนตรัสรู้

ตอนอื่น ๆ นี้ก็ท่านลูกใคร พ่อชื่ออะไร
ปู่ชื่ออะไร ปู่ของปู่ชื่ออะไร สารจะไม่ค่อย
ได้เท่าไหร่อะไร

ได้ตรงที่ท่านตรัสรู้ ท่านทำให้
เกิดเรื่องทุกข์ ให้คนรู้จักกำหนดลดละ
เป็นสิ่งที่ประเสริฐท่านเกิดมาทำ ขจัด
ความมืด ให้เกิดความแจ่มแจ้ง เอาละ
นี่ คือ ประโยชน์น่าฉลอง ตอนหนึ่งของ
คำว่า “วิสาขะ” เราจะไปบอกแปลว่า
วิสาขปุณณมี คือ บุษบาเพ็ญเดือน ๖

แล้วหลังจากตรัสรู้ของพระพุทธ-
เจ้า เทียบสอนโดยไม่คิดค่าชั่วโมงเลย
โยม ! พระพุทธเจ้าคิดคอร์สอะไรเท่าไร
ใหม่ จบชั่วโมงท่านเรียกมา ? (ไม่มี) อย่าง
มากสมัยนี้มาทำกันเอง “บุชาธรรม”
เขาไม่ได้เรียกค่าจ้างเทศน์นะ เขาเรียก
“บุชาธรรม”

นี่โยม ! ตกลงว่า น่าเคารพ น่า
จัดฉลอง มนุษย์แสนประเสริฐที่สุด
ของโลก ทั้งบริสุทธิ์ทั้งมีพระมหา-
กรุณาธิคุณ ทั้งมีพระปัญญาคุณ
ความสำคัญของพระพุทธเจ้า ตรัสรู้
แล้วสอนฟรี ถึงแม้รู้สึกว่าจะสอน
ยาก แต่ก็พยายาม ด้วยความกรุณา

โยม ! ถ้าคนเราหัวใจมีเต็มไป
ด้วยมีความกรุณาปราณี เขาจะฆ่า
กันด้วยรถเขี้ยวชนกันนิดหน่อยได้
ไหม ?

เด็กร้องครวญจะฟาดเด็กตายใหม่ ?
อยู่ ๆ ก็จะมาฟาดคอเอารถ
กระบะไปสร้างบึ่มนั่นบึ่มนี่ใหม่ ?

โยมขอทิ้งนวัตกรรมคำสำคัญ
ไว้สักคำได้ไหมนี่ โยม ! โลกประเทศ
เราไม่ขาดบุญ กลืน ผ้าป่าใส่บาตร
ทำกันมาแต่โลกขาดอะไร ? ประเทศ
ขาดอะไร ? “ขาดเมตตากรุณา”
สมเด็จพระญาณสังวร* สมเด็จพระ-
สังฆราชองค์ปัจจุบัน** พูดประโยคนี้นี้ไว้
โดนใจลองฟังนะ ฟังแล้วจำให้แม่นนะ

“โลกเย็นเพราะเมตตา
ตายิ่ง โลกร้อนเพราะเมตตา
หย่อน”

ไหนลองว่าสิ “โลกเย็นเพราะ
เมตตาตายิ่ง โลกร้อนเพราะเมตตา
หย่อน” อีกสักเที่ยวไม่ได้รีจะได้ฟังเข้า
ไปสัก ๆ เออโยม ! ถ้ามีเมตตากัน
จริง ๆ ดีกว่าบุญ

สมเด็จพระโตพุทธประหลาด “แม่
เมตตาหนึ่งครั้ง ดีกว่าสร้างโบสถ์
หนึ่งหลัง”

ปราชญ์หลวงจีนพูดเยี่ยมเลย
“ตั้งตุ่มน้ำเล็ก ๆ ไว้ข้างทาง ให้คน
แสนหิวเดินผ่านมา ตักสักคำ สัก
จอก สักแก้ว ดีกว่าสร้างเจดีย์ ๓
ชั้น”

* สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช (เจริญ สุวฑฺฒโน คชวฺตร) พระองค์ที่ ๑๙
** สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (อัมพร อมฺพโร ประสฺตถพงศฺ) พระองค์ที่ ๒๐ องค์ปัจจุบัน

เดี๋ยวนี้บางวัดสร้างเจดีย์ แล้ว
ก็ติดคุกก็มี ดีเอสไอเข้าไปตรวจสอบ
รุ่นวายหมด ทำบุญกันยังไงไม่รู้ชาว
พุทธเดี๋ยวนี้ละ ทำบุญติดคุก ทำบุญ
ผูกคอตาย ทำบุญแล้วดีเอสไอเข้าวัด
รุ่นวาย ทำบุญแล้วแขวนป้ายที่คอ
ประท้วง เมียทำบุญหมด ก็อด !

นี่ทำบุญแต่ไม่มีความเมตตาต่อ
ครอบครัว คนบางสี่ จ.สุพรรณฯ ถวาย
ที่ดินไม่พอ ดันถวายทั้งบ้านไปด้วย ผัว
กับลูกเลยไม่มีที่อยู่อาศัย ประกาศเลิก
กันเลย เลิกกันเพราะบุญ ถ้ามีเมตตา
นะ มันจะไม่เป็นอย่างนี้จริงไหม ? แล้ว
ประโยคอีกประโยคหนึ่งสุดขยอ “เมตตา
จริงใจ ผลงานยิ่งใหญ่จะบังเกิด”

โยม ! ในหลวงนี้ท่านมีผลงานยิ่ง
ใหญ่ไหม ? เพราะอะไรกระตุ้นใจท่าน
ให้ทำงานเพื่อผู้อื่น “เมตตากรุณา”
ใช้ไม่ใช่ ?

อาตมาไม่คิดหรอกว่า ชีวิตนี้
จะทำโครงการต่าง ๆ ซื่อที่ดินให้คน
จนปลูกผลไม้จนเต็มไปหมด โยม !
ไม่นึกว่าผลงานใหญ่ยิ่ง มันจะเกิด
กับชีวิตเด็ก ป.๔ ไม่นึกเลย

ตอนนั้นได้ยินเขาบอกว่า เขา
ทำวิจัยว่า คนไทยทุกซ์ ระทมขมขื่น
ที่สุด เรื่องอะไรบ้าง ?

อันดับแรก

(๑) ไม่มีที่อยู่อาศัย ไม่มีที่ทำมา
หากิน ก็ไปบุกป่ารุกเขาคุคลอง ถูกจับ
ติดคุก ทุกข์ต่อไป

(๒) ทุกข์ไม่มีงานทำ ตกระกำ
ลำบาก โยม ! เคยเห็นพวกโรฮีนจา
ไหม ? เขาไม่มีงานทำ เขาซ่อนตัวมาใน
รถเทรลเลอร์ในรถไฟก อากาศไม่พอ
เขาก็ตาย

(๓) ทุกข์เพราะไม่มีเงินจะใช้
ไปกู้หนี้ยืมสินนอกระบบ ถูกตบถูกทารุณ

๕๕

...อาตมาไม่คิดหรอก
ว่า ชีวิตนี้จะทำ
โครงการต่าง ๆ ซื่อ
ที่ดินให้คนจนปลูกผล
ไม้จนเต็มไปหมด
โยม ! ไม่นึกว่าผล
งานใหญ่ยิ่ง มันจะ
เกิดกับชีวิตเด็ก ป.๔
ไม่นึกเลย”

โยม ! แล้วเขาทิ้งท้ายให้พระ
เจ็บใจ เขาบอกว่า ใ้อู่ทุกซ์ ๓ อย่าง
นี้ เทวดา พระ เณร ก็ไม่มีปัญญา
จะช่วย เราฟังเป็นพระแล้ว แหม !
รู้สึกมันเสียดักดีศรีลูกผู้ชายชาติ
พระเหลือเกิน บวชมาแล้วช่วยใคร
ไม่ได้ ไม่มีปัญญาจะช่วย

อาตมาก็เลยตั้งใจเลย “ชาตินี้
จะไม่สร้างโบสถ์ สร้างเจดีย์” มีเงิน
ซื้อที่ตะพืด จากเดิมวัดมีที่ดิน ๓ ไร่
เดี๋ยวนี้ซื้อได้ ๑๗๕ ไร่ แล้วซื้อสาขาได้
อีก ๑๐ สาขา ได้ ๓,๙๐๐ ไร่ หมดไป
๑,๗๐๐ ล้านบาท ไม่รู้เงินมายังไง น่าจะ
มาจากเมตตาของคน และเมตตาของ
เราที่ทำให้เขาเห็นจริง ๆ

โยม ! เจ้าพวกที่ไม่ค่อยมีผลงาน
นี่หัวใจเขาแล้งแห้งอะไร ? ไม่มีเมตตา
เห็นใครลำบากก็ปล่อยไป เห็นใครอด
ก็ช่างมัน เผลอ ๆ ยังไปซ้ำเติมคนจน
อีกนะ ไปรูดไปหลอกอีก “ใ้อู่หัวใจไร้
กรุณา”

นี่โยมอยากดูไหม อยากดูผลงาน
ที่ยิ่งใหญ่หรือเปล่า นี่เขาเอามาให้ดูแล้ว
อาตมาพอซื้อที่ได้ก็สร้างโรงคัดแยกขยะ
เป็นวัดแรกของประเทศไทย ที่สร้างโรง
คัดแยกใหญ่ที่สุดในวัด หมด ๕๐ ล้าน
รับของเหลือใช้ของทิ้งของข้าง ให้โยม
ทำบุญแบบสบาย ๆ ไม่อยากโยมทำบุญ

แบบลำบาก โยม ! น่าคิดนะ แล้วอาตมา
ก็ซื้อพวกเครื่องมือต่อแขนต่อขา สร้าง
งานสร้างอาชีพ ที่วัดนี้ใ้อู่พวกประโยชน์
ใช้สอยไม่ค่อยซื้อ ซื้อแต่ประโยชน์ใช้
สอย แม็คโคร ๒๘ คัน เครื่องปั่นกิ่งไม้
๑๒ คัน แล้วขยายสาขา ๑๒ สาขา ที่
สาขาปราจีน ๕๔๐ ไร่ วันนี้ตัดทุเรียน

มา ๔๐ กว่าลูก สาขาจันทบุรี วันนี้เขา
บอกทุเรียนจะเข้าอีก ๔๐ ลูกเหมือน
กัน เยอะดกปีนี้ดก นี่สาขาระยอง นี่
สาขาตากอำเภอพบพระ ๕๐๐ กว่าไร่
ข้าวโพดฝักเราก็ปลูกเยอะ กลัวยเยอะ
นี่สาขากาญจนบุรี นี่สาขาบุรีรัมย์ ๔๐๐
กว่าไร่ นี่สาขาสุราษฎร์ธานี แล้วก็
สาขาอยุธยา ๓๐๐ ไร่

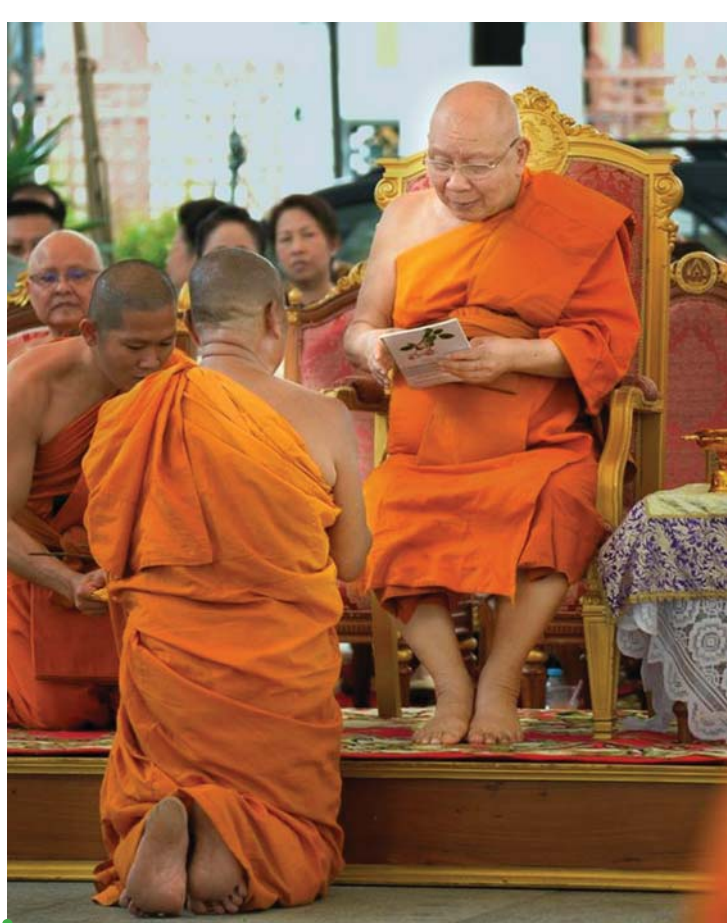
ถามว่า ผลงานใหญ่ขนาดนี้
อะไรเป็นตัวขับเคลื่อนผลักดัน ?
(เมตตา) โยม ! ตอบเก่งมาก น่า
จะเลื่อนเป็น ๕๐ นะโยม ไม่น่าจะ
อยู่ ๑๗ แล้วนะ ฟังเสร็จสัก ๕๐
ได้ไหม ?

ข้อที่ ๒ พระบริสุทธิ์คุณ เรา
เคารพความบริสุทธิ์ของพระองค์บริสุทธิ์
ผู้ต้อง ความบริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้า
นี่ เอาตอนไหนมายกตัวอย่างมาสักตอน
หนึ่ง โยมช่วยคิดครั้งนาที่ น่าเคารพ
หัวใจพระพุทธเจ้าบริสุทธิ์จริง ๆ

ก็ตอนพราหมณ์ไปถามว่า แหม ! พระองค์เฝ้าดูพระเทวทัตแกล้งพระองค์ แล้วหงุดหงิดมันอยากจะบีบพระเทวทัตสักตัวหนึ่งหรืออะไรทำนองนั้นนะ พระองค์รู้สึกยังไงต่อพระเทวทัตบ้าง ที่แกล้งพระองค์อยู่เรื่อย ปล่อยช่างชนบ้าง กลิ้งหินทับบ้าง

พระพุทธเจ้าตอบประโยคนี้ นะ ไหว้ได้สนิทใจเลย ท่านตรัสว่า “เรารักราหุลลูกเราอย่างไร เราก็รักเทวทัตศิษย์ผู้หลงผิดอย่างนั้น” ไม่ได้มีโกรธเกลียดชังเลย หัวใจอย่างนี้ในพ่อแม่คนทั่วไป ถ้าลูกโดนรังแกนี่ หรือตัวเองโดนรังแก นี่แหมเมื่อ ๒ วันโยม ! ได้คู่มือ ? เขาทะเลาะกันตีกัน แล้วอีกคนบาดเจ็บไปนอนโรงพยาบาล นราธิวาส แล้วเขาตามไปแทงตายคาเตียงเลย หัวใจเขาทำด้วยอะไร หัวใจสัตว์นรกแท้ ๆ เลย ไม่ใช่หัวใจมนุษย์ที่บริสุทธิ์

โยม ! พระปัญญาธิคุณ การรู้ของพระพุทธเจ้า รู้แล้วไม่มีใครคิดปลด รู้แล้วไม่มีใครเรียกปริญญาคืน เพราะเป็นความรู้ด้วยสติปัญญาที่แจ่มแจ้ง รู้แล้วไม่โกง รู้แล้วไม่หลอก เหมือนดอกเตอร์บางคน เหมือนหมอบางคน

ปีที่ผ่านมานี่แปลก ! เมื่อปีที่แล้ว ดอกเตอร์ฆ่ากัน ๓ ศพ ปลายปีใช้ไหม ? ที่ราชภัฏ ยิง ๒ ดอกเตอร์ก่อน แล้วก็หนีไปโรงแรมยิงตัวเองอีก “รู้ท่วมหัว แต่เอาหัวไม่รอด” ยิงหัวระเบิดตาย

เอาละจบภาคฉลองวิสาขะ

ต่อมาภาคหลวงพ่อ* ปีนี้ ท่านอายุเท่าไร ? ๘๐ แต่ยังแข็งแรงนะ น่าจะอยู่เป็น ๑๐๐ ละ นะจะได้ฉลองไปเรื่อย ๆ ถ้า ๑๐๐ นี่ต้องฉลองกันเต็มวัดเลยนะ อาตมาจะมาเทศน์ฟรี ๓ วัน ๓ คืนเลย ถ้าท่านครบ ๑๐๐ นะ โยม การเกิดของหลวงพ่อนี้ เป็นการเกิดที่มีคุณค่า

แหม ! พูดถึงการเกิดที่ไร้ค่า นึกถึงเปรตตัวหนึ่ง มันตกนรกมา ๕๐๐ ปี

*

พระพรหมวชิรญาณ (ประสิทธิ์ เขมงโกโร)

กรรมการมหาเถรสมาคม และเจ้าอาวาสวัดยานนาวา รูปปัจจุบัน

เพราะสันดานมันเห็นแก่ตัวที่สุด มันไป
วัดนี่นะ มันเอาข้าวไปนิคเดียวครึ่งขัน
ขากลับมันตักมาฝากหมาเต็มเพียบ
มันทำอยู่อย่างนี้ แล้วเชื่อไหมโยม ! มัน
กินอะไรงานวัดนี้ มันจะให้พระล้างจาน
ให้มัน มันเลยตกนรกเป็นเปรต ๕๐๐ ปี

ผลที่สุดเป็นใจโยม ? พอยมบาล
บอก เฮ้ย ! เอ็งครบวาระใช้กรรมจะได้
ไปเกิดแล้ว ขอถามจริงเถอะ เอ็งจะไป
เกิดยังงัย ระวังเกิดไปนั่งกินนอนกิน
ให้เขาเลี้ยง กับเกิดไปช่วยเหลือเขา มัน
ตอบทันที ! สันดานเห็นแก่ตัวของมัน
มันบอก ขอให้เกิดไปนั่งกินนอนกินเถอะ

ยมบาลบอก ก็ตามใจมึง ก็ส่ง
ปรูดไปเกิดในท้องขอทาน พิการหัวโต
ขาลีบ ที่เขาไปออกงานฝังลูกนิมิตนะ
มันนอนให้เขาเลี้ยงตลอดชาติเลย

โยม ! ตรงกันข้ามกับหลวงพ่
เราไหม ? หลวงพ่อเกิดมาเลี้ยงคน
หรือให้คนเลี้ยง ไอ้โฮ ! เยอะจังคน
เมื่อก็ เห็นท่านใส่บาตรเณร แล้ว
ท่านยังให้อาตมาใส่ช่วยด้วย ไอ้ย !
เราไม่เคยใส่บาตร นาน ๆ สักทีนะ
ตรงกันข้ามกับเปรตตัวนั้นเนอะ
ท่านเกิดมามีบุญต่อการต่อชาติบ้าน
เมือง ต่อวัด ต่อศาสนา ต่อสถาบัน

โยม ! อาตมานี้มาถึงคุณหลวงพ่
ที่ได้ไปอเมริกา ๑๑ รัฐ เพราะหลวงพ่

• ออกค่าเครื่องบินค่าใช้จ่ายหมดเลย
• ตอนนิมนต์ไปเทศน์ ๑๑ รัฐ ชาตินี้จบ
• ป.๔ ถ้าไม่มีหลวงพ่อนิมนต์ไม่มีทางไป
• วนอยู่ในประเทศไทยนี้แหละ ได้ไป ๑๑
• รัฐ สมัยนั้นหลวงพ่เป็นสมัชชาสงฆ์
• ไทยที่อเมริกา เลขนิมนต์ไป ๑๑ รัฐ (นี้
• เขาบอกหมดเวลาโยม) เปื่อหรือยัง ?
• ไม่ได้มันเลยคิด โยมไม่เปื่อฉัน ๆ ขอเปื่อ
• โยมก่อนก็แล้วกัน แล้วประเดี๋ยวจะนั่ง
• ตรงนั้นใครอยากได้ ซีดี ใครอยากได้
• หนังสือเล่มใหม่ล่าสุด ๒ เล่ม “มีรั มีรัก
• แล้วก็มีลูก” เล่มหนึ่ง แล้ว “ยกระดับ
• บุญ” เล่มหนึ่ง เดี่ยวจะแจกสำหรับคน
• ที่มาร่วมทำบุญ หรือจะเอาฟรีก็ได้ หยิบ
• ฟรีก็ได้ แต่ให้บ้างก็ดี จะได้มีทุนไปพิมพ์ต่อ
• ก็ขออวยพรให้ทุกท่าน จงรับ
• ความเปรมปรีดี ในการมาฉลองสม
• โภชน์ อายุครบ ๘๐ ปี หลวงพ่และ
• วิสาขบูชา ขอให้ญาติโยมที่บูชาพระ-
• รัตนตรัย จงมั่นคงในพระรัตนตรัย
• ยิ่งขึ้น ไม่กวัดแกว่งซัดสายไปเที่ยว
• สะเปะสะปะสรรณะอื่นนอกจาก
• พระรัตนตรัย เจริญพร.

สี่กัฏฐพิเศษ

ข้อคิด สะเก็ดธรรม

จากหลวงปู่พยอม

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

ลวนลามบ่อยจัง

พวกเจ้าเล่ห์เพทุบาย มักจะเป็นการลัษนเกี่ยวกับศาสนา ว่า ตัวเองนี่ติดต่อกับเทพกับพรหม ยมบาล รุ้หวยรุ้เบอร์อะไรต่าง ๆ นานา เลิกม गयाได้แล้ว เช่น ไปทำพิธีในป่ากับเด็กสาว แล้วห้าม ร้อง ห้ามออกนอกเสือ่ สิงสาราสัตว์มาก็ห้ามร้อง เกิดอะไรขึ้นก็ ห้ามร้อง แล้วผลที่สุด ก็ถึงขั้นแจ้งความดำเนินคดี เพราะเจ้าลัทธิ ลวนลาม อาจจะเป็นทั้งพระ ทั้งชีปะขาว ชอบทำตัวเป็นฤษี รุ้สึกจะมีบ่อยจังเลย

ญาติโยม ! ให้รุ้เถอะ พระกะสึกา ไปอยู่กัน ๒ ต่อ ๒ ในที่ เปลี่ยวได้ใจ ! วินัยเขาก็ห้ามอยู่แล้ว

ฉะนั้นถ้าพระองค์ไหนแหกคอกนอกวินัยเหยียบย่ำแบบแผน ที่ติงาม อย่าเชื่อ ! ที่เขาบอกไม่ให้ร้อง ถ้ามันถึงขั้นลวนลามแล้วไม่ ร้องได้ยังงั ? ไปเชื่อแบบงม गया แล้วเมื่อเร็ว ๆ ก็มีถามจังเลย

“พระให้หอย ยืนให้หอยในกลางลานวัด ?” โยมจำง่าย ๆ นะ ถ้า พระองค์นั้นแกรู้จริงนะ แกเองหมดทุกงวดแหละ ไม่ให้โยมทรอก แล้ว ถ้าเป็นอาตมานะ ! ถ้ารู้จะแกเองทุกงวด เอาเงินวัดยืมไปแทงก่อน เสร็จแล้วค่อยเอามาแจกญาติโยมก็ได้ แล้วจะแจกดีด้วย จะเลือกแจกใคร คนนี้เขาทำมาหากินให้ทุนเขา คนนั้นก็ทำมาหากินดีให้ทุนเขา ซื้อเครื่องไม้ เครื่องมือที่ดินให้ เรื่องอะไรที่จะไปบอก แล้วพวกที่บอกนะสืบถามหน่อย สิ ว่า รู้มาจากอะไร ? ถ้าบอกรู้มาจากการเข้าฌาน สมาธิ สมาบัติ เข้า ! อวดอุตริแล้ว จะได้เลิกเชื่อมงายกันสักทีเถอะ.

บุญต้ำน้ำพริกละลายแม่น้ำ

ประเด็นร้อนมีอีกเรื่องหนึ่งที่น่าจะเรียกว่าร้อนพอสมควร ก็คือ “การทำบุญแบบต้ำน้ำพริกละลายแม่น้ำ” น้ำก็เลยเสียน้ำไปด้วย เผ็ดไปด้วย ประโยชน์ต่อปากท้องก็ไม่มี

การทำบุญใหญ่ ๆ มาก ๆ จ่ายเยอะ ๆ แล้วได้ผลตอบแทนนิดเดียว เขาเรียกว่า “ต้ำน้ำพริกละลายแม่น้ำ”

เลี้ยงพระแพงเกินไป ไต้อะจิ้นใหญ่ เคยไปงานใหญ่ ๆ ไต้อะหนึ่งพระเณร ๔-๕ องค์ แต่ของเกือบ ๔-๕ พัน/ไต้อะอย่างนี้ แล้วก็จิ้นไปนิดเดียว เหลือก็ไม่วู้ทิ้งหรือใครเอาไปไหน นี้ก็เรียกว่า “ต้ำน้ำพริกละลายแม่น้ำ” เพราะว่าวันอื่นพระก็ต้อจิ้นเหมือนกัน แล้วการต้ำน้ำพริกละลายแม่น้ำในเทศกาลบุญนี้มันยิ่งแยะใหญ่ ! วันปีใหม่ วันสงกรานต์ เข้าพรรษา ฯลฯ พระจิ้นไม่หมด คงไปเททิ้งละลายแม่น้ำกันเยอะ เหมือนยังกับว่า พระจิ้นเฉพาะวันที่ ๑ ปีใหม่ หลังจากนั้นไม่จิ้นหรือยังไม่วู้

แหม ! จิงทำกันกับละลายแม่น้ำกันจริง ๆ

แล้วก็มีประเด็นร้อน ๆ เดียวนี้คงหย่อนไปแล้วละ เอาดอกไม้มาทำทางเดินให้พระเหยียบ แล้วก็เนาไปเปล่า ๆ อาจจะไปได้คนปลูกดอกดาวเรืองหน่อยนึง แต่ถามว่าการทำแบบนี้มันได้บุญที่เป็นประโยชน์คุ้มค่าไหม ? มันเข้าทางของคำว่า “ต้ำน้ำพริก

ละลายแม่น้ำ” โหม ? เสียเงินตั้งเยอะแล้วก็เลอะถนน รถต้อง
เก็บต้องกวาดต้องนั่นกันอีก แล้วพวกประเภททำบาปในบุญ นี้
ไอ้ ! หนักเลย พวกที่ตั้งใจไปรับใช้ศาสนา อย่างสำนักพุทธฯ บาง
คนบางท่าน ตอนแรกคงเข้าไปรับใช้ดีแหละ แต่อยู่ไปอยู่มา
เอาทอนเยอะไปเลยกลายเป็นบาป คนที่ไปรับใช้อย่างยาวบิว
นี่ตอนแรกน่าจะเป็นบุญ แต่พออยู่ไปนานมากลายพลิกไปเป็น
บาป

ตัวบุญนะคงไม่เป็นบาป แต่เจ้าคนคิดไปทำ
บุญเขาพลิกเพี้ยนไปเสียเอง มันเลยกลายเป็นบาป
ในบุญ อันนี้มันยิ่งกว่าตำนาน้ำพริกละลายแม่น้ำ
เพราะมันแสบเผ็ดขึ้นมาจากหัวใจ ที่หูตาเลย เรียก
ว่าน้ำพริกนรกไปเลย

เพราะฉะนั้น ตำนาน้ำพริกละลายแม่น้ำเกี่ยวกับบุญที่
จ่ายมาก โดยเฉพาะรัฐบาลที่จ่ายเงินอุดหนุนศาสนา แล้ว
พวกเปรตมาเอาไปตั้งเยอะนะ นี่ก็ตำนาน้ำพริกละลายแม่น้ำ
ระดับรัฐบาล ระดับนโยบาย และตำนาน้ำพริกละลายแม่น้ำ
แบบนโยบายที่สร้างอะไรใหญ่โต แต่ใช้ไม่ได้ เช่น ไฮโปเวลล์
บ่อบำบัดน้ำเสียคลองด่านอันนั้นเป็นบาปไปเลย ตำนาน้ำพริก
ละลายแม่น้ำผลาญงบไปเยอะ

บวชลูกบวชหลาน ฆ่าวัว ฆ่าควาย เอามาไป
จำหน่าย พวกนี้บวชตำนาน้ำพริกละลายแม่น้ำ เผลอ
ผลัดพลิกบุญเป็นบาปไปเสียอีก อย่างก่อสร้างเดือด
ร้อน จากบุญพลิกไปเป็นบาป อย่าทำบุญตำนาน้ำ
พริกละลายแม่น้ำกันเลย ถ้าเป็นชาวพุทธที่ดี ช่วย
คิดเรื่องนี้กันบ้าง เจริญพร.

กาลโก่ง

เรื่อง จะจัดการบัญชีบัญชี วัดเพื่อให้การโก่งลดลง แต่ที่จริงแล้ว ประเด็นร้อนมันอยู่ที่วัดหรือที่สำนัก พุทธฯ ถ้าจัดการสำนักพุทธฯ ไม่ให้โก่ง ได้ ก็จะลดการโก่งลงไปได้เยอะ

เพราะว่าผู้ที่สอนให้วัดโก่งดี ที่สุด มากที่สุด คงไม่เกินสำนักพุทธฯ นอกจากท่าน (พ.ต.ท.พงศ์พร พรหมมณเฑียร) ที่เป็น ผอ.คนปัจจุบัน น่าเชื่อถือว่า ท่าน กำลังเล่นกับไฟ ไม่รู้ท่านจะอยู่ได้ยังไง ในดงที่เขาโก่งกันนี้

ก็ขอภาวนาฝาก ขณฯ ท่าน นายกช่วยรักษาท่าน ผอ.สำนักพุทธฯ คนปัจจุบันให้ดีหน่อย ให้ปลอดภัย เพื่อ จะได้อยู่ชำระสะสางศาสนาร่มเย็น เป็นสุข ไม่ต้องอยู่ร้อนนอนทุกข์กันต่อไป เจริญพร.

อันตราย ถูกหลอก

ใในตอนนี้มีเรื่องสลดใจ ที่น่าจะเรียกว่าเป็นเรื่องเดือดร้อนกันมากขึ้น คือ **“ผู้รู้ถูกหลอก”**

ผู้วิ่งผู้ว่าถูกหลอก และที่สำคัญที่สุดตอนนี้ ผู้มีการศึกษา **“หมอลอกหมอล” “ดอกเตอร์หลอกดอกเตอร์”**

เฮ้ ! ทำไมผู้รู้ถูกหลอก รู้ยังงี้กันแน่ รู้ไม่ทันกิเลสมัน เขาเอาความร่ำรวยให้ผลประโยชน์คืนเท่านั้นเท่านั้น ลงทุนร่วมกันเท่านั้น จะได้ประโยชน์คืนมามากเท่านั้น ๆ

เท่านั้นแหละเคลิ้มแล้ว **“รู้ไม่ทันความโลภ”** ความรู้ที่ไม่ทันความโลภ นี่ เดือดร้อนกันมาเยอะแล้ว

เพราะฉะนั้น ประเด็นร้อนของฉบับนี้ จึงบอกฝากเตือนไว้ด้วยว่า **“รู้ไม่ทันความโลภจะเดือดร้อนตลอดไป แต่ถ้ารู้ทันความโลภ ความรุ่มเย็นจะแผ่มาให้”** ช่วยกันดับร้อนด้วยการดับความโลภ รู้ทันความโลภ เราจะไม่มีการขาดหน้าว่า **“ผู้รู้ถูกหลอก” “ผู้ว่าถูกหลอก” “พระถูกหลอก”**

นี่พระที่ถูกหลอกให้เขาทอนตั้ง ๘๐ % ๙๐% นั่นแหละ เพราะพระก็โลภ คนสำนักพุทธฯ ขนเงินมากก็โลภ นี่เอาคนโลภไปทำอะไรก็มีอันตรายทั้งนั้นแหละ

โลภ รัจฉานัง ปริปันโถ
ความโลภมาก เป็นอันตรายต่อความดี

ทำไมถึง

"บวชไม่สึก ?"

ตอน ๑๑

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

ฉบับนี้ขอพูดเรื่องทำไมบวชไม่สึก ของพระพยอม ขอบอกว่า เพราะการสละทรัพย์ทางโลก อย่างฆราวาส บ้านช่องเรือนชาน เรือกสวนไร่นา ไม่มีเหลือแม่แต่ตารางวาเดียว ได้ให้พี่ให้น้อง ขายสร้างวัดสร้างวา มาจนกระทั่ง นึกไม่ถึงว่า “อริยทรัพย์” ที่เราปฏิบัติตามคำสอนพระพุทธเจ้า กลับทำให้เรามีทรัพย์ให้คนมากกว่าที่เราเคยมีทรัพย์มา

ถ้าไม่ได้บวช อาตมาคิดว่า ชาตินี้คงหาซื้อที่ดินได้ไม่เกิน ๑๐๐ ไร่ ถ้าที่แพง ๆ แต่เรามาซื้อที่ดินเป็นร้อย ๆ ไร่ในที่ดินแพง เพราะเราเริ่มเชื่อในสิ่งที่เราควรเชื่อ คือ

เชื่อการกระทำ, เชื่อกฎแห่งกรรม

เราเชื่อว่าการมีระเบียบวินัย รักษากายวาจาให้เรียบร้อย มันจะเป็นทางมาของทรัพย์ ยิ่งเรามีความอายชั่วกลัวบาปมากขึ้นกว่าตอนที่ไม่ได้บวช

“...ครั้นบวชแล้ว
นี่มันทำให้เรากลับคูก
กลับตะราง กลับนรก...
มากกว่า
ยังไม่ได้บวช...”

เราเกรงกลัวต่อบาปมากขึ้น เพราะเรารู้สึกว่า บาปไม่ต้องรอชาติหน้า ทำวันนี้ร้อนวันนี้ ทำนาที่นี้ก็ร้อนนาที่นี้ เราก็เลยรู้สึกว่ เอ้ ! อยู่ทำไมฝ่ายร้อน มาหาฝ่ายเย็น แล้วเกรงกลัวเหลือเกินว่า ชีวิตนี้ ถ้าเสียโอกาสอยู่เย็นเป็นสุข ต้องไปอยู่ร้อนนอนทุกข์ กลับคูก กลับตะราง กลับนรก มากกว่ายังไม่ ได้บวช

ครั้นบวชแล้ว นี่มันทำให้เรากลับ คูกกลับตะราง กลับนรก เรื่องอะไรล่ะ ? เราจะกลับไปเป็นฆราวาส ให้เกลือก กลั้วกับบาปกับชั่ว อย่างหน้าด้านไว้

ยางอายุ เพราะยังงั่ ๆ ก็เป็นพระนี่มัน ต้องอายุชั่วกลับบาปสูงกว่าฆราวาส อยู่แล้ว ถ้าไปทำหยาบใจ ย่ำใจกับบาป กับชั่วแน่นอน ไม่มีใครเขาเรียก “พระ”

นี่ขนาดทำตัวอย่างนี้นะ เรียกว่า คอยมีอริยทรัพย์อยู่นี่ บางคนเขา ด่าเป็นสัตว์เป็นอะไรก็มี แต่เรา ไม่ได้ทำชั่วแล้วให้เขาด่า มันเป็น ความเข้าใจผิดเพราะไม่เป็นพวก เขา ไม่ให้ประโยชน์แก่เขา ที่เขา ด่าอันนี้เราไม่เดือดร้อน

แล้วการได้บวชอยู่ต่อมา นี่มันทำ ให้เราเป็นผู้คงแก่เรียน ในหลักธรรม คำสอนอย่างมากมาย พุดง่าย ๆ ว่า มัน แตกฉานกว่าเก่าหลายเท่า จนเรียก ว่า เอ้ ! ชีวิตดั้งเดิม ทำไมเราโง่จน ไม่รู้ว่า ทำบุญแบบไหนมันเป็นบุญ แท้ เกี่ยวข้องกับศาสนาแบบไหน ถึงจะได้มรรคได้ผลมาบ้าง ไม่ใช่ทำ ตามรูปประเพณี พิธีรีตอง

ตอนแรกเราไม่มีโอกาสเรียนจบ ป.๔ อยากเรียนต่อ พ่อบอกไม่มี “หนอย ! ไม่นึกเลยว่า บวชเรียน นี่ยอดจริง ๆ” แล้วเป็นการเรียนชีวิตที่คิดว่าคงไม่ไปตามดอกเตอร์ที่ฆ่าดอกเตอร์กัน ๒-๓ ศพ คงไม่เป็นพระแก่ติดคุกกับเขาแน่นอน เพราะเราไปอบรมในคุกมาบ่อย เราก็เห็นภาพในคุกติดหูติดตาว่า มันน่าสะอิดสะเอียน ชะเยง คนอะไรเข้าไปแน่นในคุก ตั้ง ๔-๕ พันคน เนื้อที่ไม่ก็ไร่อยู่ ๔ พัน ๕ พันอยู่กันยังงี้อะ ข้างนอกนี่เนื้อที่ ไร่อยู่ไร่ พันไร่ ก็อยู่กันไม่กี่ครอบครัว เอาปลากะป๋องไปอัดกันยังงี้อย่างนั้นเลย

เพราะฉะนั้น ในเรื่อง คงแก่เรียนนี้ได้ประโยชน์ตอนบวชเรียนนี้แหละ ถ้าไม่ได้บวชคงไม่ได้เรียนต่อมาระดับนี้ แล้วเรียนของเราไม่ได้เรียนในระบบเท่านั้น นอกกระบบ ใช้หูใช้ตาแสวงหาความรู้ กับเกี่ยวประโยชน์ทางปัญญา จนเรียกว่า เรามี พาทุสัจจะ เรามีคงแก่เรียนโดยอัตโนมัติ แล้วในปัจจุบันนี้ยังเรียนที่ไม่มีมีในตำรานักธรรมตรี-โท-เอก แต่มีในหลักธรรมอยู่แล้ว เช่น เรียนพัฒนา-สงเคราะห์-เผยแผ่

ที่ผ่านมา เผยแผ่ก็เรียกว่า สอบผ่าน ไม่แพ่งค์ในประเทศไทยสักกี่องค์ ถ้าจาก ๑๐๐ องค์ เราน่าจะติดอันดับ ๓๐ ละ

สงเคราะห์ ก็เมื่อไม่นานนี้ สมเด็จพระสังฆราชท่านประธานว่า “**เพชรงามการสาธารณสุขสงเคราะห์**” เป็นพระเพชรเม็ดงามที่จัดกิจกรรมศาสน-สงเคราะห์คนชรา เด็กกำพร้า หมาแมว ฯลฯ ถ้าไม่ได้บวช นี่จะเลี้ยงหมาได้กี่ตัว ? อย่างมากที่สุด ๑๐ ตัวก็ไม่ไหวแล้ว ค่าอาหาร แต่ตอนนี้เลี้ยงไว้ ๓/๐๐-๔๐๐ กว่าตัวได้ ค่าอาหารมาพอ นี่ถ้าไม่ได้บวชจะเลี้ยงคนได้กี่คน ลูกเมียไม่กี่คนนะแทบจะหมดแรงหาเลี้ยง แต่ตอนนี้เลี้ยงได้พันกว่าคน หมาแมว เบ็ดเสร็จ ๒ พันกว่าชีวิต นี่ถ้าไม่พูดว่า “**บารมีที่ได้บวช**” จะเรียกว่าอะไร ?

ฉะนั้น เราก็ได้เรียนเผยแผ่ เรียนสงเคราะห์ เรียนพัฒนา จนทำได้เรียกว่า ถึงสอบได้ไม่ติดอันดับ ๑ ก็ไม่ถึงกับสอบตกก็แล้วกัน จึงดีใจ ! คงจะเรียนด้านนี้ เรียนสงเคราะห์ เรียนเผยแผ่ เรียนพัฒนา สุขใจจริง ๆ ไม่ได้รับประกาศเป็นดอกเตอร์ ไม่มีใบวุฒิปริญญา แต่คงแก่เรียน เพราะคงจะเรียนคำสอนก่อน จึงมาเผยแผ่ได้ จึงมาสงเคราะห์คนได้ จึงมาพัฒนาอาชีพอะไรต่าง ๆ ให้คนได้

และถ้าไม่ได้บวชการทำจาคะ ถ้าพูดกัน ๑๐๐ % ชาตินี้ไม่รู้จะทำได้สัก ๑๐ % หรือเปล่าถ้าไม่ได้บวช แต่บวชแล้วนี่ขอคุยว่า มาจัดกัน ๑๐๐ คน เราน่าจะไม่ได้เรียงท้ายแน่นอน !

สมเด็จพระสังฆราชท่านประทานว่า
“เพชรغامการสาธารณสงเคราะห์”
เป็นพระเพชรเม็ดงาม

ที่จัดกิจกรรมศาสนสงเคราะห์คนชรา เด็กกำพร้า หมาแมว ฯลฯ

สงเคราะห์ จาคะ สละให้คนแก่ได้กินอิ่มนอนอุ่น
สงเคราะห์ ให้เขามีน้ำทำการเกษตร
สงเคราะห์ ให้เขารู้วิชาชีพ

จาคะสละเครื่องมือเครื่องมือหาซื้อให้เขาต่อแชนต่อขาให้เขา และที่สำคัญ คือ สละวิทยาทาน ที่ได้ให้ความรู้ ไม่รู้ละถ้าไม่ได้บวชใครจะมาทำวิทยานิพนธ์สักกี่คน โอกาสให้วิทยานิพนธ์น่าจะไม่มี แต่ที่นี่จำได้น่าจะไม่ต่ำสัก ๕๐ หรือ ๑๐๐ ราย ที่มาขอทำวิทยานิพนธ์ผลงานของเรา

ฉะนั้น การสละทรัพย์ภายนอก มาล่าช้าล่ารวยในทรัพย์ภายใน โดยเฉพาะข้อ “จาคะ” แบ่งปันคนได้มากที่สุด ถ้าไม่ได้บวชเชื่อว่า ๘๐ % ที่เราทำไม่ได้ ทำได้สัก ๒๐ % ก็เก่งแล้ว แต่บัดนี้ต้องบอกว่า ๕๐ % แล้ว ถ้าบวชนี้มันทำให้บริจาคช่วยเหลือคน ช่วยโรงพยาบาล ช่วยทุนการศึกษาเด็ก ไม่ใช่ น้อยเลย คิดแล้วน่าจะเป็น ๑๐๐ ล้าน พันล้านเอาสิ

ถ้าไม่ได้บวช จบ ป. ๔ คงไม่มีปัญญาได้จาคะสละ แบ่งปันอะไรให้ใคร ได้มากเท่ากับที่ยังบวชอยู่ ถ้าเป็นไปซะเมื่อ ๑๐ กว่าปี หรือ ๒๐ กว่าปี โอกาสทำจาคะคงเสียโอกาสอย่างน่าเสียดาย เขาเรียกว่า “หลุดลอยขาดมือไป” อย่างน่าเสียดาย

ฉะนั้น โอกาสที่ยังจะอยู่ ยิ่งตอนแก่คนยิ่งศรัทธามาก ยิ่งจะได้แบ่งปันคนได้มาก แล้วจะไม่เก็บไว้ให้ยายบง ยายปิวมาเอาไปเด็ดขาด เพราะว่ายังไงก็ไม่อยากเก็บเงินให้มากให้วัดและมูลนิธิ อยากเก็บเกี่ยวบุญบารมีมากกว่า

จาคะเงินทอง แต่มากมายก่ายกองด้วยอริยทรัพย์ ที่พระพุทธเจ้าชี้บอกทางไว้

สุดท้าย ถ้าสักไปคงจะโง่ รัฐบาล บุญคุณโทษ ได้มากอย่างที่บวชอยู่ในปัจจุบันไม่ได้ได้อย่างเด็ดขาด

เพราะว่าจำได้ตอนที่เด็ก ๆ รุ่น ๆ ทั้ง ลักขโมยก็มี ทั้งจับปลาฆ่าสัตว์ก็มี คีล ๕ ถามว่าโกหกบ้างไหม ? เรื่อง ชู้สาวเป็นยังไง ดีมเหสีเมียมา หรือ พุดงาย ๆ ๕ ข้อนั้น เหลืออยู่ข้อเดียว ตอนนั้นไม่ได้สูบบุหรี่กินเหล้า นอก กระนั้นก็เป่ เถ่เถลไป ไม่ได้รู้บาป บุญคุณโทษอะไรมากมาย เหมือน ตอนที่ได้บวชอยู่จนปัจจุบันนี้

นอกจาก รู้แล้วยังแบ่งปัน ปัญญาที่รู้ ความฉลาดที่รอบรู้ต่อบาปบุญคุณโทษ ได้แบ่งปันให้กับเพื่อนมนุษย์อีกจำนวนมาก

ถ้าสักความเชื่อถือในตัวเราก็จะผิด ๆ ถูก ๆ เลื่อนลอย เลื่อนเปื้อน

ถ้าสักศีลก็คงเหลือไม่กี่ข้อ ถ้าสักอายชั่วกลัวบาป คงตกต่ำลงไปใจไม่ใช่น้อย

ถ้าสักโอกาสที่จะได้เรียนรู้คงแก่เรียนเรื่องธรรมคำสอนน่าจะยาก

ถ้าสักจะได้เสียสละแบ่งปันให้ใครได้ขนาดนี้ คงหายหลุดลอยมือไปอย่างน่าเสียดาย

ถ้าสักจะฉลาดรอบรู้บาปบุญคุณโทษ ได้มากอย่างเท่าตอนบวชอยู่ไม่ได้แน่นอน มีแต่จะจมลงไป ในบาปในโทษ เพราะความฉลาดไม่ได้อยู่ที่ตรงบวชเรียนเลย

ที่บวชเรียนมานี้ เราไม่ได้บวชเฉย ๆ เราบวชรู้บวชเรียน
จึงไปอยู่กับผู้รู้ อยู่กับหลวงพ่อบุญทาสมา ๗ ปี นี่บางที่รู้
เรื่องที่ไม่น่าเชื่อ ที่เราเสียหัวเลย กลัวเหลือเกินว่า **“เอาเงิน
บุญของญาติโยมไปใช้ในทางไม่ถูกไม่ควร ตายแล้ว
ยมบาลจะเขกหัวถึงแม่เป็นพระ”** นี่ท่านพูดเอาไว้อย่าง
นี้เลย มันก็ทำให้เราเสียหัวกลัวสะดุ้ง ถ้าสักมันจะรู้บาปบุญ
คุณได้แบบนี้ได้ยังไง

เพราะฉะนั้น การบวชทำให้ล่าช้า ร่ำรวย ทรัพยากร
ภายใน ที่เขาเรียก อริยทรัพย์ ไม่ใช่ทรัพย์ภายนอกเหมือน
ทรัพย์สินเงินทอง แล้วที่มันดีกว่าทรัพย์ภายนอก ก็เพราะ
ว่า มันเป็นทรัพย์ติดตัว ไม่มีใครลักขโมยเอาไปได้ ไม่ต้อง
ออกแรง ไม่ต้องสร้างเครื่องป้องกัน ไม่ต้องติดตามทุกหน
ทุกแห่งโดยไม่ต้องแบกต้องหามด้วย

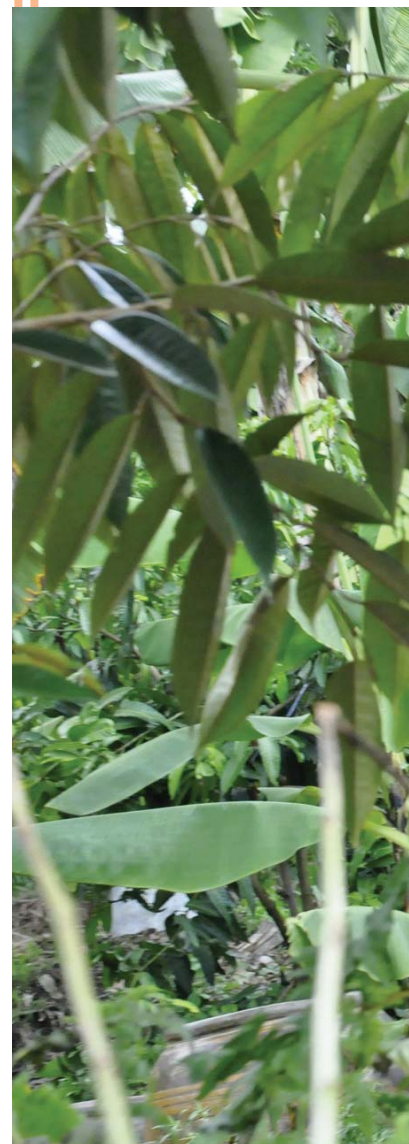
ที่สำคัญ คือ **สามารถนำสิ่งเหล่านี้ส่งผลให้สูงสุด
ได้ และก็เป็นเหตุให้คงจะคล้ำทางหามรรคผลนิพพาน
อยู่ในเส้นทางได้มากกว่าออกไปนอกทาง คงไม่หลง
ทางตอนบวชศึกษาเรียนรู้มาถึงขั้นนี้**

คนส่วนใหญ่ไม่ใช่น้อยที่ชอบพูดว่า **“พระพยอมร่ำรวย”**
ต้องชอบบอกว่า **“ใช่แล้ว! พูดถูกแล้ว”** เพราะตอนนี้ร่ำรวย
สิ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้

ร่ำรวยความเชื่อถือที่ถูกต้อง

**ร่ำรวยระเบียบวินัย การจัดระเบียบวินัย
ชีวิตตนเอง สมบูรณ์ดีขึ้น**

และที่ร่ำรวยที่น่าเรียกว่า **เป็นเครื่องป้องกันคุ้มครอง
ชีวิตเราดีที่สุด** โดยยิ่งกว่าจ้าง รปภ. มาอีก รปภ. ก็จะช่วย
เราไม่ได้เท่ากับ หิริโอตตปปะ ความอายชั่วกลัวบาปที่มีอยู่ใน
สันดานเราที่ได้อบรมมา จากการบวชเรียน ทำให้เรามีเงินจ้าง

เหมือนกับมีเงินจ้าง รปภ. ที่คอยปกป้องคุ้มครองรักษาความปลอดภัย
 หิริโหดตปปะ ซึ่งเขาบอกว่า เป็นธรรมเป็นโลกบาล จึงเปรียบ
 เหมือนเป็นโลกบาล ฉะนั้น เขาชอบหากคนมือปืน หาไฉ่ฉุนไฉ่ฉี่ คนมี
 ทรัพย์ภายนอกก็จะหาพวกมือปงมือปืนอะไรต่ออะไรไว้คุ้มครอง และ
 เดี่ยวนี้แน่นอนที่สุดว่า “เราไม่จนเหมือนก่อนแล้ว” คือ จน
 ความรู้ จนปัญญาเรื่องหลักธรรมคำสอน

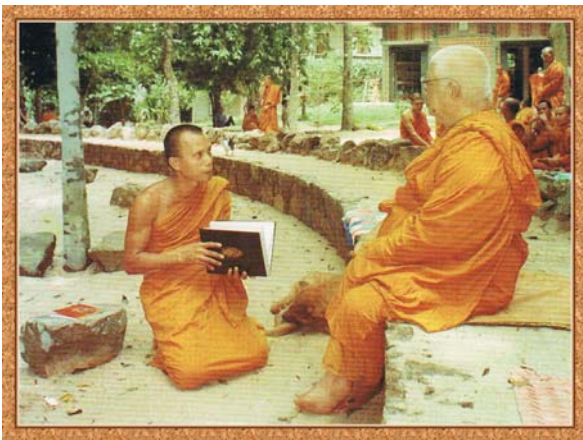
เมื่อก่อนนี้ถ้าใครมาถามมาสัมภาษณ์ อุ๊ยตาย ! ไม่รู้จะเอา
 อะไรไปบอก เพราะเราไม่ได้คงแก่เรียน เราไม่ได้เป็นพหูสูตรจะ
 เราจะร่ำรวยความรู้ได้ยังไง และไฉ่ที่ร่ำรวยที่สุดชัดที่สุดเลย “ได้
 แจก ได้แบ่ง ได้ปันคนไม่ใช่น้อย”

คนไม่รวยจะเอาอะไรมาแบ่ง ? ทั้งด้านความรู้ ด้าน
ธรรม เราก็มีแบ่งให้ ทั้งปากท้อง จิตใจ เรียกว่า “ทั้งแจกของ
สองตะเกียง” นี้ได้เพราะการบวช

ทรัพย์พวกนี้ที่บอกว่า “ร่ำรวย” นี้เขาบอกว่า คนที่ไม่
แบ่งให้ใครเลย แสดงว่าเขาไม่มี คือไม่มีน้ำใจ ไม่มีจาคะ และ
ไม่ใช่ไอ้อดมัวว่าเดี๋ยวนี้ต้องฉลาดกว่าแก่ทั้งอายุประสบการณ์
ชั่วโง่งบิ่น และเราต้องสอนต้องเตือนคน เหมือนคนเป็น
ครู ไม่หาปัญญาเพิ่มจะไปสอนเขาได้ยังไง

โชคดี ! ที่บวชแล้วเจอหลวงพ่อบัณฑิต เจอ
หลวงพ่อบุทธทาส เจอสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์
(ประยุทธ์ ปยุตฺโต) เจอชุมทรัพย์ เจอผู้ชี้ทรัพย์ ชี้
ชุมทรัพย์ จึงรวยตามที่โยมพูด (แต่ให้ไปทบทวนนะ !
รวยเงินทองบ้านช่องเลือกสวนที่เป็นชื่ออาตมานี้
ไม่มีเลย แต่รวย ๗ อย่างนี้) เชื่อกันว่า เดี่ยวนี้ปลื้ม
ใจ เพราะทรัพย์แปลว่า เครื่องปลื้มใจ

สนทนาธรรมกับหลวงพ่อบุทธทาส
(พระธรรมโกศาจารย์)

สนทนาธรรมกับสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์
(ประยุทธ์ ปยุตฺโต)

โชคดี ! ที่บวชแล้วเจอหลวงพ่อบัณฑิต เจอหลวงพ่อบุทธทาส
เจอสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ประยุทธ์ ปยุตฺโต)
เจอชุมทรัพย์ เจอผู้ชี้ทรัพย์ ชี้ชุมทรัพย์ จึงรวยตามที่โยมพูด

เพราะฉะนั้น ได้ปลื้มใจเพราะมีสิ่งเหล่านี้ จึงยอมรับคำพูดของโยมว่า **“พระพยอมรวยกว่าเก่า”**

แต่ถ้าถามว่า มีที่ดินสักตารางวา มีชื่ออาตมาไหม ? **“ไม่มีเลย”**

มีบัญชีฝากเงินในนามพระพยอม โดยเฉพาะมีไหม ? **“ก็มีแต่เงินนิตยภัต”** หรือเงินประจำเดือนพระไม่เคยมีถึงล้านหรอก ได้หมื่นได้แสนก็จะเอามาแจกเด็กให้ทุนการศึกษาเด็ก เพราะฉะนั้น ที่ในบัญชีทรัพย์สินไม่ต้องรายงานใครหรอก **“ไม่มีส่วนตัว”**

แต่ถามว่า อ้าว ! แล้วเอาอะไรมาแบ่งมาปันล่ะ ? ก็บุญบารมีสติปัญญานั่นแหละ เขาได้รับแบ่งปันจากเรากัน เดือนหนึ่งต้องจ่ายเขาสักเท่าไร ! การที่เขาได้กินได้ใช้ กินอิ่มนอนอุ่น ทั้งหมดทั้งคน โอ้ ! ถ้าไม่ได้บวช ไม่รวยจะเอาอะไรมาแบ่งมาปันเลี้ยงได้ขนาดนั้น

ดังนั้น โยมพูดถูกแล้วล่ะ แล้วก็ขอให้รวยเรื่องนี้โยอะ ๆ จะได้แบ่งได้ปันไปเรื่อย ๆ แล้วก็เชื่อมั่นนะว่า **คงมีปัญญาหาเรื่องรวยแบบนี้ได้ไปเรื่อย ๆ แล้วเจ้าปัญญาที่จะไปรวย ๑๐๐ ล้าน แข่งกับเจ้าสวรรค์ ๑ ระดับ ๒ ของประเทศ อาตมาไม่เลือกเอาทางนั้น**

แล้วก็ขอชวนฝากพระรุ่นใหม่ ๆ มารวยแข่งกับพระพยอมหน่อยน่า ! เพื่อจะได้ ทำให้มีพระเศรษฐกิจ ไม่ต้องไปหาเช่า **“พระทุ่งเศรษฐี”** รุ่นพิมพ์นิยม เป็นพระเศรษฐกิจที่คนไม่เกลียดไม่ปล้น ถ้าเป็นพระเศรษฐกิจแบบอื่นจะโดนปล้น ถ้าใครมาปล้นกุฏิพระพยอมก็ **“ช่วย !”** เหลือแต่เศษสตางค์ไม่กี่ตั้งค์แล้วก็จะมาเป็นช่วง ๆ นอกจากเขาใส่กระบอกมาเพื่อจะรอไว้แจกเด็กเท่านั้นแหละ

“อัครรย์ทรัพย์ภายใน ไม่ต้องนั่งระวาง ทรัพย์อื่น ๆ
ต้องนั่งระวาง นั่งปลื้มใจไม่ได้”

เพราะฉะนั้น คำว่า “**สิกสำหรับชีวิตนี้**” น่าจะปิดประตูใส่กลอน
ล็อกกุญแจ นอกจากใครเขามาวางยาสลบ แบล็กเมลล์หรืออะไร หรือว่า
มันเกิดขัดผลประโยชน์แล้วคนเขาต้องการล้างผลาญ ด้วยเต็มใจลึกลง
ไม่มี เพราะว่าเห็นประโยชน์อย่างเต็ม ๆ

ศรัทธาเราก็ดีขึ้น

ระเบียบวินัยชีวิตก็ดีขึ้น

อายุชั่วกล้วยบาปก็ดีขึ้น

บวชเรียนคงแก่เรียนเราก็เรียนรู้ศานาคำสอนพระพุทธเจ้า
ได้มากขึ้น

ได้เงินได้ทองมาแบ่งบุญแบ่งปันให้คนได้กินได้ใช้ก็มากขึ้น

แล้วถ่ายทอดบาปบุญคุณโทษที่เรารู้เราเห็นเราเข้าใจ
ไม่ใช่จะรอว่า “**ทำชาตินี้ ตายตกนรกชาตินี้ไม่รู้สึกเลข
นรกในใจ**” รู้เลยว่า “**ร้อน**” ว่า “**ผิด**”

นี่ก็ต้องบอกว่า ฉบับนี้เอาเท่านี้ก่อน เดี่ยวจะมีอีกไปทุกฉบับ อยากร
จะติดตามว่าทำไม่รู้สึก ตามต่อฉบับต่อไป.

สละ

แก้บาป

พระพยอม อยากบอก

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กฤษยาโณ)

ข่าวใหญ่ ! การตายของสามเณรปัสมี [๒-๖-๒๕๖๐] ซึ่งที่จริงแล้วก็ต้องบอกว่า เณรปัสมีตายอย่าง ลุกผู้ชายชาติเณรเลยละ เพราะว่าทำให้วงการพระศาสนา พระสงฆ์ สำนักพุทธฯ ตื่นกันขึ้นมา

ฉะนั้น ใครที่ใช้ลานบุญลานวัด ไปเป็นลานฆ่าคน ฆ่าสัตว์ ฆ่าพระ ฆ่าเณร

“อย่าเปลี่ยนลานบุญ เป็นลานบาป” และ เลิกพูดได้แล้วคำพูดอย่างยายบิวที่บอกว่า ฆ่าเณร ฆ่าพระ โกงเงินวัด ใครเขาเตือนว่า “บาป !” แกบออก ว่า “บาป ! ไม่มีหรอก”

ปานนี้คงไปนั่งตาละห้อย เห็นบาปอยู่ในคุก ในตารางแล้วมัง

นึกถึงคำว่า “พระที่ไม่มีวาสนา ไม่มีบารมี” หรือ มีคดีอะไรปิดบังไว้ อยู่ได้ยังไง เป็นพระชั้นผู้ใหญ่ ถูกสึก กักขัง ลุกศิษย์กักขัง

พิษ บาป

ไม่รู้นะ ! ถ้ามาข้างหน้าชั่วโมงเดียวแหละ จะเปิดหน้าต่างร้องเรียกตะโกน “ใครยังเหลือที่จะช่วยเราบ้างไว้ย !” หรือต่อเราตายวันนี้ หลวงพ่อปัญญาบอก “ตายเสียในการต่อสู้ ยังดีกว่าอยู่อย่างคนแพ้”

ทำไม ! ต้องอยู่อย่างคนแพ้ หรือไปต้องสะกิดพิษแพ้สีกามาแบล็กเมล์หรืออะไรมา ? มันน่าจะเป็นสะกิดตกใส่อยู่.

หลวงพ่อบุญญาบอกว่า...

“ตายเสียในการต่อสู้ ยังดีกว่าอยู่อย่างคนแพ้”

**ประเด็นร้อน
ที่สังคมอยากรู้
พระพยอมมีคำตอบ**

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

ประเด็นที่ ๑
คอร์สเข้มทิศชีวิต
ให้กำลังใจ
คลายปมชีวิต
ได้จริงหรือไม่ ?

ถามตอบฉบับนี้ แหม ! คำถามแรกก็เจอเรียกว่า ประเด็นดังว่าอย่างนั้น นั่นก็คือ การที่ครูอ้อยจัดคอร์สเข้มทิศชีวิตถามว่ารู้สึกยังไง ? อาตมาก็โดนทั้งทีวีทั้งหนังสือพิมพ์สัมภาษณ์ไปหลาย เรื่องนี้ก็น่าเห็นใจครูอ้อย เพราะบางฉบับหนังสือพิมพ์เล่นแรง ใช้คำว่า **“อาศัยความอ่อนแอทางสุขภาพจิตของคนไทย”** ก็เลยทำกิจกรรมนี้ เหมือนสร้างอุปาทานหมู่ ให้หัวเราะกันสุดเหวี่ยง ร้องให้กันสุดเหวี่ยง

ที่จริงเรื่องอย่างนี้ก็ไม่น่าบวชอินเดียวที่ทำกันมา แต่สลัดไม้สลัดมือ เหมือนสลัดกรรมสลัดบาปอะไรต่าง ๆ ในเรื่องคติทฤษฎีใหม่ ๆ แบบศาสดาใหม่ ๆ หรือยุคเปลี่ยนกลาตศาสดาอย่างที่เจ้าพระคุณสมเด็จพระพุทธิโฆษกจารย์ (ประยูร ธมฺมปญฺโญ) ท่านว่า...

ก็เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ใครจะเชื่อ ถ้าเชื่อแล้วมันพัน
ทุกข์ ทุกข์ลดลง สำหรับตัวเราก็คงไม่วิจารณ์ แต่ถ้าทำแล้ว
หมดเนื้อหมดตัว แต่ทุกข์ไม่หมดสตาองค์หมดกระเป่า อันนี้ก็
แล้วแต่เจ้าคนที่ไปร่วมเข้ากับเขา ก็ขอให้อย่าได้เป็นอย่างที่
ได้กล่าวกันเสมอว่า **“บุคคลติดอาจารย์ ยึดถืออาจารย์
แล้วก็จะใช้ปัญญาของอาจารย์แต่เพียงผู้เดียว”** ไม่ได้
คิดปลูกปั้นต่อยอดปัญญาให้กับตัวเองเลย

เรามาคิดง่าย ๆ พระพุทธเจ้าถ้าท่านใช้ปัญญา
ของอาจารย์อย่างเดียว คือ อาจารย์อุทกดาบสและ
อาฬารดาบส ท่านคงไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้า ท่าน
เห็นว่า ๒ ท่านนี้ก็ดีนะ ได้ฌานได้สมาบัติ แต่ยัง
ขจัดทุกข์ไม่ได้สิ้นเชิง พระพุทธเจ้าก็เลยต่อยอด
ไปถึงตรัสรู้ นั่น เห็นไหม ?

ก็ขอฝากว่า ถ้าเราจะศรัทธาครูบาอาจารย์ ก็ขอให้
เป็นศรัทธาระดับ ๓ ให้ได้ ส่วนศรัทธาเลื่อนลอยไปตามเขา
เห็นเขาจัดกันเยอะแยะ ไปกันเยอะแยะก็ลอยก็ไปตามเขา
แล้วก็ศรัทธาเลื่อนเปื้อน เขาบอกให้ทำอะไร จะร้องไห้ก็ร้อง
เขาบอกให้หัวเราะก็หัวเราะ อันนี้จะเลื่อนเปื้อนไปหน่อย
หรือเปล่า

สุดท้ายก็ขอให้ศรัทธาเลื่อนระดับ ไปจนกระทั่งเข้าใจ
เรื่องทุกข์ เกิดได้อย่างไร ถ้าใครจะมาตีบมาชี้ทางให้เรา
แม้แต่ครูอ้อยแกก็ยังพูดว่า แกเป็นผู้ชี้ทาง ส่วนเรื่องการ
เดินทางเป็นของเรา แต่ว่าแกะเข็มทิศชีวิตนี้ จะไปแกะอดีต
อย่างเดียวคงไม่ได้ เพราะพระพุทธเจ้าสอนว่า...

**“อดีตก็ผ่านไปแล้ว อนาคตยังไม่ถึง
จะไปเฝ้าพะวักพะวงกับอดีตอะไรมากมาย
ทำปัจจุบันให้ดีทุกวันเถอะ”**

หรือว่าจะหวนไปดูอดีตดูความผิดพลาดเพื่อจะไปแก้ไขอนาคต ไม่มีอีกแล้วตัวผิดพลาดอย่างนั้น แต่ก็ต้องแก้ตรงปัจจุบันนั่นแหละ เอาอดีตมาแก้ไขในปัจจุบันซะ ปัจจุบันระวังตัวซะ ควบคุมผัสสะให้ดี กรรมในอดีตก็จะไม่มาพอกพูนในปัจจุบันได้ หรืออนาคตได้

เพราะฉะนั้น ในเรื่องการทำให้สงบสลดทุกข์ ไม่ใช่ไปร้องไห้สลดทุกข์ หรือหัวเราะสลดทุกข์ ถ้าจะสลดทุกข์ คงไม่ต้องทั้งหัวเราะและไม่ต้องทั้งร้องไห้ ทุกข์ก็น่าจะคลายได้ดีตรงนั้น ก็หวังว่าปัญหานี้คงติดตามดูกันต่อไป เราจะไม่ให้คนคิดใหม่ทำใหม่เกิดอะไรขึ้นมาซะเลย ประเดี๋ยวก็จะลือกตัวตายกันอยู่แค่นั้น

เพราะฉะนั้น จึงตอบไปกลาง ๆ ก็แล้วกันว่า ติดตามเขาดูตอนต่อไป ว่า เขาจะลงเอย สวยสดงดงาม หรือว่าเกิดขึ้นตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป (ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนี้มากกว่า).

ประเด็นที่ ๒
เงินทอนวัด
ทำไม
เป็นเงินทุจริต ?

มี คนชอบถามจingle ทำไมเดี๋ยวนี้วงการพุทธ ทั้งพระและฆราวาส ทั้งสำนักพุทธและวัด ทำไมร่วมกันทอนเงินอะไรต่าง ๆ ที่รัฐบาลอุดหนุนไปนี่ มาถามอาตมาคงไม่รู้เรื่องเท่าไร เพราะประเด็นที่เขาจะให้อุดหนุนมาทางวัดก็ไม่ค่อยได้ทำ แต่ทำเขาก็คงไม่จัดให้มาหรอก เช่น เผยแผ่

แผยแผ่นี่ทำมานานแล้ว ทำมากด้วย แต่เราไม่เคยมีจัดกิจกรรม เช่น ธรรมทายาท อย่างหลวงพ่อบัญญาสมัยก่อน ส่วนโรงเรียนปริยัติธรรมอดแน่นนอน และปฏิสังขรณ์มันไม่มีโบสถ์เก่าเจดีย์เก่าวิหารเก่าให้ซ่อมเลย

เพราะฉะนั้น วัดก็ไม่ต้องพูดกันเรื่องนี้ แต่เรื่องที่เขาทำกันโกงกันทำอย่างไรล่ะ ? เขาบอกว่า “**สับหมูมันต้องติดเขียงบ้าง**” ทีนี้มันติดเกินไปตั้ง ๘๐ % มันติดเอาเกือบหมดเขียง “**ติดหมดทั้งกิโล**” อันนี้มันงกเกินเหตุ มันควรจะติดน้อย ๆ เออสัก ๕ % หรือ ๓ % แต่เจ้านี่เล่นซะจมเขียงหมด ก็เป็นอย่างที่พระพุทธเจ้าว่า “**ให้คนโลภไปทำอะไรก็มีอันตรายตามนั้นมา**”.

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กल्याณ)*

ผลแห่งการประกาศว่า “**วัดขอลือกบุญ เฉพาะปี ๖๐ นี้**” อย่างอื่นนั้นไม่อยากจะทำ เพราะทำมาเยอะแยะ ทำมามากมาย แล้วรู้สึกว่ทำไปแล้วมันพว่ไป จนไม่เป็นกอบ เป็นกำ เป็นปึก เป็นแผ่น แล้วคิดอีกทีดูว่ **ชีวิตเรานี้มันน่าเป็นงานชั้นสุดทำย บั้นปลายชีวิต จบ ! ลือกบุญ ๓ เรื่องนี้ไว้**

ก็จะเป็นเรื่องทีภูมิใจสุดในชีวิต ว่ได้ลือกทุนคือตั้ง “**กองทุนอาคารน้ำ**” ทำให้มีน้ำใช้ เพื่อบุโภคบริโภค มีน้ำเพื่อกทำ การเกษตร มีน้ำเพื่หหล่อเลี้ยงอุตสาหกรรม และมีน้ำไว้เพื่รักษา ระบบนิเวศ แล้วเชื่อมันเหลือเกินว่ในหลวง (ร.๙) ตรัสด้วยความ รอบคอบว่ “**น้ำคือชีวิต**” นี้

เพราะฉะนั้น ถ้าม่วไปทำอะไร เจตีย์มันก็ไม่ได้เพื่ชีวิตเท่า ไห่ อาจจะเป็นชีวิตของพลังศรัทธาคูสวยสดงดงาม โบสถ์วิหาร เจตีย์ก็อย่างว่านั้นแหละ ถ้ามีเจตีย์มีโบสถ์สวยแต่ไม่มีน้ำ พระก็

* “ลือกบุญ ปี ๖๐” บทสัมภาษณ์...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กल्याณ) เพื่ตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาณ ฉบับที่ ๓๐ เนื่องในโอกาสเทศกาลเข้าพรรษา ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๐

คงอยู่กันลำบาก แต่ถ้ามีน้ำ ไม่มีโบสถ์ ไม่มีเจดีย์ มีศาลามีกุฏิ อยู่ พระก็น่าจะสุขไสโลมสรสบายได้แล้ว ตามอรรถภาพของความ เป็นพระ แต่ถ้าอยากให้ชีวิตความเป็นพระ นี้เกื้อกูลและเกิดตาม คำที่ว่า **“พระอรหันต์ทั้งหลาย ท่านจะชวนชวายเป็นพร้อม ด้วยความกรุณา”**

ที่เราทำครั้งนี่ก็ถือว่า ด้วยจิตอันเมตตากรุณา หวังว่าคนที่ ได้รับประโยชน์จากการทำธนาคารนํ้า ก็คงจะเป็นอย่างที่ปราชญ์ จีนว่า **“เอาตุ่มน้อย ๆ ตั้งไว้ที่ริมทางใส่นํ้าไว้ให้เต็ม มีจอกมี ขันมีแก้ว เมื่อคนเดินมาหิวโหย ได้ดื่มสักแก้ว สักจอก สัก ขัน บุญเป็นอันมากเกิดยิ่งกว่าสร้างเจดีย์ ๗ ชั้น”**ว่ากันอย่าง นั้นเลย

เพราะฉะนั้น จึงคิดว่าทำบุญนี้ ถ้าทำด้วยความเมตตา ปราบณาดี มักจะได้บุญดี บุญใหญ่ บุญกว้าง บุญอิมเอิบ ชุ่มฉ่ำเยือกเย็น ก็เลยล้อกว่า ถ้าใครอยากสร้างโบสถ์ สร้าง เจดีย์วิหาร ก็ไปวัดอื่นก็แล้วกัน ที่เขาสร้างกันยังไม่เสร็จก็ ไปช่วย ๆ กันให้เสร็จ ๆ ก็ไม่ว่ากันละ

แต่สำหรับวัดสวนแก้วแล้ว ทำอย่างอื่นมาเยอะแล้ว สร้าง อะไรมาทำอะไรมาไม่ใช้น้อยแล้วละ เรือกสวนไร่นาทำให้คนมี กินมีใช้มามาก บางอย่างมันก็เหมือนตํานํ้าพริกละลายแม่น้ำไป มันไม่คุ้มค่ากับเงินงบประมาณเงินที่ญาติโยมบริจาค ใช้แล้วมัน เกิดประโยชน์น้อย

แต่นํ้านี้ใครจะบอกว่า **“ไม่มีประโยชน์ เก็บไว้ไม่มี ประโยชน์”** ใครจะกล้าพูด ใครจะบอกนํ้าไม่มีประโยชน์ ใครจะ บอกที่เก็บนํ้าไม่มีประโยชน์ ลองพูดมาสิว่า **“มันไร้สาระ”** คงจะ มีคนพูดยาก ถ้าไม่มีนํ้ากินใช้ทำเกษตร ส่งเพื่อการอุตสาหกรรม และที่รักษาระบบนิเวศทำให้กึ่ง หอย ปู ปลา ไม่ตายหายหมด เพราะมีนํ้าที่เก็บไว้

ฉะนั้น แก้มลิงหลุมขนมครก บ่อบาดาลที่เจาะ ฝายนํ้าที่

๕๕

...จึงคิดว่าทำบุญนี้ ถ้าทำด้วยความเมตตา
ปรารถนาดี มักจะได้บุญดี บุญใหญ่
บุญกว้าง บุญอímเอิบ ชุ่มฉ่ำเยือกเย็น...”

ทำ แห้งก็น้ำที่สร้างที่ซื้อเอาไปเก็บใส่หลายลูกหลายที่หลายแห่ง นึกแล้วก็คิดว่า เราน่าจะเก็บน้ำได้เป็นล้าน ๆ ลูกบาศก์เมตร หรือล้าน ๆ ลิตร

ฉะนั้น เราทำที่เก็บน้ำไว้เป็นล้าน ๆ ลิตรนี้ ลองคิดดู **“จะซบชีวิตได้ที่ชีวิต”** เมื่อก่อนก็ขอขวดเปล่าเขามากรอกน้ำใส่ขวด แหม ! เทแป๊บเดียวมันก็หมดตันหนึ่ง ตันละขวด ๆ แต่ถ้ามีเป็นแท่งนี้ ลากสายยางไป หรือต่อสปริงกอร์น้ำหยด กว่าจะหมดแท่งก็ตันไม้ก็บานสระพริ้ง ยิ่งตอนนี้เห็นต้นไม้งามแล้ว ปีนี้ผลไม้ ทุเรียนที่ไม่ค่อยติดลูกมากเหมือนปีนี้ ปีนี้ติดเอามาก ๆ เลย เพราะว่ามันได้น้ำดี

เพราะฉะนั้น **“น้ำดี จึงเป็นบุญดี”** แล้วบุญดีไม่ลือกกันเอาไว้ ไปทำพร่ากันหมดไม่ไหวอะ แล้วที่กินไปหมดไป ขอภัยเถอะ ! คนที่คิดว่า เลี้ยงพระมาก ๆ อาหารแพง ๆ เดียวนี้เขาบอกอาหารที่สั่งกันมานี้ เหมือนเป็นยาสั่งฆ่าพระเลย เพราะว่าหวานจัด มันจัด เค็มจัดอะไรพวกนี้

ที่จริงแล้วพืชผักผลหมากรากไม้นั้น เป็นตัวรักษาชีวิตอย่างดี ถ้ามีน้ำปลูกกันได้ก็สบายไป เพราะฉะนั้น จึงต้องลือกบุญ นี้กันอย่างจริงจัง

อีกลือก ก็คือ ลือกทุนกันไว้ ตั้ง

“กองทุนผู้สูงวัย” ไว้ให้คนแก่คนชราให้กินอิม นอนอุ่น ในบั้นปลายของชีวิตตอนนี้ก็ทำให้ได้ยอดถึง ๒ ล้าน ๓ ล้านไปแล้ว ก็เรียกว่า เวลาถึงวันผู้สูงอายุก็ให้คนละพัน ซึ่อ่อนซึ่ฉี่ เลี้ยงอาหารให้อิมหน้าสำราญ ให้กินอิมนอนอุ่น เพราะคนเหล่านี้เคยทำบุญบำรุงศาสนามาแล้ว

ดังนั้น ปีนี้ก็เก็บทุนนี้ไว้ แล้วเขาบอกอีกไม่กี่ปีข้างหน้าคนชราจะมากขึ้น งบประมาณดูแลคนแก่ของรัฐบาลจะไม่ค่อยพอ จึงต้องไปขึ้นทะเบียนคนจน ให้คนรวยเสียสละ **“แก่แล้วอย่าเอาเงินเลย ให้คนจนเขาได้เถอะ จะได้เพิ่มให้กับคนจนต่อ”** ก็แสดงว่าจะให้ทุกคนคงไม่ไหวหรอก

แล้วคนไทยก็ขอภัย ! ตอนนี้เขาบอกเจ้านิสัยประหยัดดอคม เก็บหอมรอมริบ ทำมาหาเก็บนะไม่ค่อยมีอะ ทำมาหากินไปวัน ๆ เปลล ๆ บางคนก็ทำมาทำกิน (เหล้าเอาไปกิน หวยเอาไปกิน การพนันเอาไปกิน) จนหมดเนื้อหมดตัวพอแก่เฒ่าก็ลำบาก

ดังนั้น เราก็ต้องมีกองทุนไว้ แล้วคนทำท่าจะมาพึ่ง มามาก ๆ ขึ้น ตอนนี้เป็นร้อย ๆ แล้ว ก็ตายไปบ้างอะไรบ้าง มาใหม่ก็มา ตายไปก็ตาย วนไปวนมา พอเราจะมึงบักอนโต มันน่าจะ

ได้ถึงร้อยล้าน ถ้าก่อนตายนี้ได้ถึง ๓๐ ก็ยังดี แล้วต่อไปคนมาเติมไปเติมมา มีคนดูแลคนชรา สัก ๑๐๐ ล้าน

ที่จริงแล้วถ้าอาตมาไม่โง่ไปทำบุญเรื่องอื่นซะ ถ้าลือกบุญซะตั้งแต่เมื่อพรรษาที่ ๑๐ หรือ ๒๐ ซึ่งช่วงนั้นกำลังดังสุดขีด มั่นน่าจะแตะ ๑๐๐ ล้านไปแล้ว กองทุนผู้สูงวัยนี้เพราะเห็นว่าเป็น **คนรู้สึกกระตือรือร้นกัน**

เรื่องน้ำนี้ก็ซัวร์แน่นอน คนเริ่มเห็นด้วย เพราะว่า คุณสมิท ธรรมสโรช ประธานสัมพันธ์ให้ทางสถานีวิทยุ หรือ คุณสุคนธ์ ชัยอารีย์ อดีตนักข่าวเก่า ก็ช่วยเขย่าให้ทางสถานีวิทยุรัฐสภาให้เรื่อย ๆ จนกระทั่งคุณทองมา วิจิตรพงศ์พันธุ์ ได้บริจาค ๑ ล้านบาท ช่วยกองทุนธนาคารน้ำผู้เดียว จะได้ไปรับในวันที่ ๒๔ เดือนกรกฎาคม ปีนี้

ก็ต้องถือว่า นานทีปีครั้งที่จะมีคนมอบปัจจัยให้ทำบุญกับธนาคารน้ำ นี่เป็นรายแรก แล้วเขาก็เป็นนักบุญที่ฉลาด เขาจะต้องส่งคนไปเซอร์เวย์ดูว่าทำให้ได้ประโยชน์เกิดคุณูปการอย่างไร ถ้ามีคนทำบุญอย่างคุณทองมา มาก ๆ ประเทศไทยจะไม่มีคำว่า **“ตำน้ำพริกละลายแม่น้ำ”** เงินหายไปไหนก็ไม่รู้

เพราะฉะนั้น เราจึงลือกบุญไว้ในเรื่องนี้เฉพาะ แล้วจะแจ้งตัวเลขให้ทราบไปเรื่อย ๆ ใครเขาไม่กล้านำตัวเลขบัญชีมาบอก สำหรับวัดสวนแก้ว มูลนิธิสวนแก้ว ยินดี ! เพราะบอกแล้วคนเขารู้ยั้งน้อยอยู่เขาก็มาเติมให้ ทำไมจะต้องไปกลัวอะไร แล้วถ้าตัวเลขมันไม่ขึ้นคนเขาก็จะได้รู้ว่า **“นี่แสดงว่าเราทำ อะไรไม่ขึ้น”** ทำขึ้นมาตัวเลขเยอะ

ก็บอกเขาไป ตัวเลขไม่ขึ้นก็บอกเขาไป ก็จะไปกลัวอะไรกัน
นักหนา

และแล้วที่ลืกรไ้กัอีกทุนหนึ่ง คือ “กองทุนสัมมาชีพ”
อย่างที่เคยบอกแล้วว่า อริยมรรคมีองค์ ๘ พระพุทธเจ้า
ตรัสเรื่องนี้ชะ ๒ ข้อเลย เหลืออีก ๖ ข้อก็ไปเรื่อง
ศีล สมาธิ ปัญญา ส่วนเรื่องนี้เป็นสัมมาชีพกับการ
งานชอบ เลี้ยงชีวิตชอบ ประกอบการหากินแบบ
ไม่ผิดศีลผิดธรรมผิดกฎหมาย ไม่มีใจผู้ร้าย ไม่มี
มิฉฉาชีพ มีแต่คนประกอบสัมมาชีพ

ทำอะไรบ้างล่ะ ? ก็ซื้อเครื่องมือ ก็ซื้อที่ดิน แต่ที่ดิน
นะคงไม่ซื้อต่อแล้ว เพราะว่ากลัวจะไปโดนกฎหมาย
ประเภท “ผู้รับโอนไม่มีสิทธิ์เท่ากับผู้โอน” เดียวโอน
ไปแล้วไม่รู้ฉบับไหน โฉนดไหนจะไม่มีสิทธิ์ขึ้นมาว่า
ต้องรอให้กรมที่ดินเขาประกาศก่อนว่า ต่อไปนี้ถ้าโอนไป
ให้แล้ว ผู้รับโอนเสียหาย กรมที่ดินจะช่วยชดเชยเยียวยา
ถ้าอย่างนั้นจะซื้ออีกสักกรอบหนึ่ง

แต่ถ้าเขาบอกว่า หลวงพ่อก็เสียหายไปโดยนีกเสียว่า
“ราชการทำถูกต้องตามระเบียบราชการอย่างไร่งใส

ทุกอย่าง” ก็คงยังไม่ซื้อหรือ เพราะกลัวกฎหมายพลิกไปพลิกมา

อันนี้ก็ขอฝากไว้เลยนะโยมนะ ว่า “**ล๊อกบุญ**” ยังอยากจะล๊อกให้มาวัดอีกสักทีไหม ? ถ้ามาวัดสวนแก้วก็ขอให้มาปลายเดือนกุมภาพันธ์ มีนา เมษา พฤษภาคม มิถุนา มะปราง มะม่วง กระท้อนทุเรียน มังคุด เงาะ ไข่ ! ออกมาสะพรั่งไปหมด แล้วเดือนอื่นจะไปวัดไหนก็ไปเถอะ แต่ ๕ เดือนนี้ขอให้มาวัดสวนแก้วจะได้กิน ๆ ได้ทานอาหารผลหมากรากไม้ และจะไม่เนาไม่เสีย

และอีกน่าจะไม่เกิน ๒ ปี จะจัดเลี้ยงอาหารกัน อย่างชนิดที่มาแล้วอิมนะ อาจจะให้อิมละ ๒๐ บาท ล๊อกหนึ่ง อิมละ ๕๐ บาท ล๊อกหนึ่ง เศรษฐีมีเงินหน่อยอิมละ ๒๐๐ บาท ล๊อกหนึ่ง แล้วอิมละ ๒๐๐ ก็จะมีไฉ่ฉุนไฉ่ฉุนมากกว่า ล๊อกต้นหน่อย แต่อย่าไปนึกว่า ไฉ่ ! ล๊อกต้น ๆ จะไม่มีอะไรกินเลย “**ไม่หรือ**” ก็มีแต่ว่าทุเรียนมันอาจน้อยหน่อย กับข้าวแพง ๆ เพราะเรามีหน่อไม้แกงของเราเองหมด ต้นทุ่นดำ ! อาจมีวัน ๒ วัน ชายขาดทุ่น ! ว่าอย่างนั้นเถอะ เอาบุญเป็นกำไร นี่ก็คอยติดตามดูกันต่อไปก็แล้วกัน

แต่อย่าลืมนะ ให้ล๊อกไว้เลยนะว่า จะมาวัดนี้ ๕ เดือนนี้แหละ เยี่ยมที่สุด !

ขอให้โครงการ
หลวงพ่อเข้มแข็ง และ
ประสบความสำเร็จต่อไป
โดยเฉพาะ ๓ ทู่นี่
ฟังแล้วก็ปลื้มใจ
ตั้งแต่บวชมา ๔๐-๕๐
พรรษา นี่ไม่เคยได้ยินคำนี้
เลย เพิ่งมาได้ยินตอนใกล้
จะเข้าโลงเต็มที...”

นี่คือ เรื่องราวเล่าต่อ คำว่า
“**ล๊อกบุญ**” ถ้ามว่า แล้วรู้สึกยัง
ไง ? แหม ! มีความสุข ที่สุดในชีวิตเลย ไปบิณฑบาตคนก็บอก
“นี่ช่วยนา” “นี่ช่วยธนาคาร
น้ำนา” “นี่ช่วยคนแก่นา” “นี่
ช่วยสัมมาชีพนา”

“ขอให้...” (แหม ! ได้ยินเหลือเกิน คำนี้มันชื่นหัวใจ) “ขอให้โครงการหลวงพ่อเข้มแข็ง และประสบความสำเร็จต่อไป โดยเฉพาะ ๓ ทู่นี่” ฟังแล้วก็ปลื้มใจตั้งแต่บวชมา ๔๐-๕๐ พรรษา นี่ไม่เคยได้ยินคำนี้เลย เพิ่งมาได้ยินตอนใกล้จะเข้าโลงเต็มทีนี้

ก็เลยหวังว่า ใครที่คิดดี เห็นด้วย ร่วมด้วยช่วยกัน ก็มา ! แต่ถ้าอยากจะทำอย่างอื่นก็ไปวัดอื่นก็แล้วกันไม่ว่ากัน แต่วัดนี้ ขอล็อกไว้แบบนี้ ฝากญาติโยมด้วยนะ เลี้ยงอาหารพระ แต่อย่า ให้มากนัก พระไม่ได้ฉันเกินเหตุ เกินควร “โภชนะ มัตตัญญูตา” สังฆทงสังฆทานก็อย่าให้มากนัก มาทำเป็นปุ๋ยบ้าง ต้นไม้บ้าง (ชี้ ไล่เดือน มูลสัตว์ไล่เดือนนี้สุดยอด)

เราลองมาทำบุญทางเลือกใหม่กันบ้าง “คิดใหม่ ทำใหม่” เพื่อ ประเทศไทยจะเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ดังที่ได้กล่าวมา

“น้ำสมบูรณ์ คนแก่คนชราอุดมสมบูรณ์ไม่ขาดสน
เครื่องมือประกอบอาชีพสมบูรณ์ ไม่ขาดเครื่องมือเครื่องมือ
คนก็น่าอยากจะทำประกอบอาชีพไม่เป็นมิจฉาชีพ”

ก็เห็นประโยชน์อย่างนี้ แล้วก็ร่วมด้วยช่วยกันก็มาที่วัด ๕ เดือน นี้ เดือนอื่นไปทำวัดไหนก็ไปเถอะ แล้วสำหรับท่านผู้เห็นว่า มีประโยชน์ แต่ไม่สะดวกในการเดินทางมาด้วยตนเองไม่ได้ ก็สามารถล็อกบุญร่วม ด้วยช่วยกันผ่านทางบัญชีธนาคารของ ๓ กองทุนได้จากธนาคาร กสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยาบางใหญ่ ล็อกได้ตาม หมายเลขบัญชีกองทุนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. กองทุนธนาคารน้ำ วัดสวนแก้ว

บัญชีเลขที่ ๐๑๓-๑-๔๑๗๗๖-๔

๒. กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว

บัญชีเลขที่ ๓๘๒-๒-๔๘๕๕๔-๔

๓. กองทุนสัมมาชีพ วัดสวนแก้ว

บัญชีเลขที่ ๐๑๓-๑-๔๒๑๐๙-๕

วัดนี้ขอถือแก้วอย่างนี้ ผากญาติโยมด้วยนะ เลี้ยง
อาหารพระ แต่อย่าให้มากนัก...สังฆทานก็อย่าให้
มากนัก มาทำเป็นปุ๋ยบ้าง ต้นไม้บ้าง
(ใช้ใส่เดือน มูลสัตว์ใส่เดือนนี้สุดยอด)

“บุญช่วย บุญพาวาสนาส่ง บุญรอด”

ร่วมบุญ...ช่วย-ส่ง-รอด กับพระราชธรรมบัณฑิต (พระพยอม กัลยาโณ)

๑

บุญช่วย : ช่วยให้มีน้ำ แก้วกฤตยธรรมชาติ ต้องมีธนาคารน้ำ ร่วมช่วยกันสร้าง

“กองทุนธนาคารน้ำ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)
สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 013-1-41776-4**

๒

บุญพาวาสนาส่ง : ส่งเสริมช่วยเหลือดูแลคนยามแก่ยามเฒ่า ไม่ปล่อยให้เขา
ตกต่ำมอายุสูงส่ง ปล่อยให้คนแก่ตกต่ำไม่ได้ ตามส่งเสริมด้วย

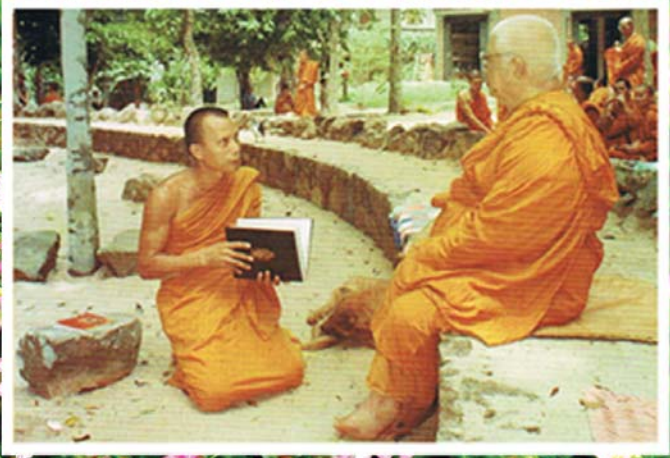
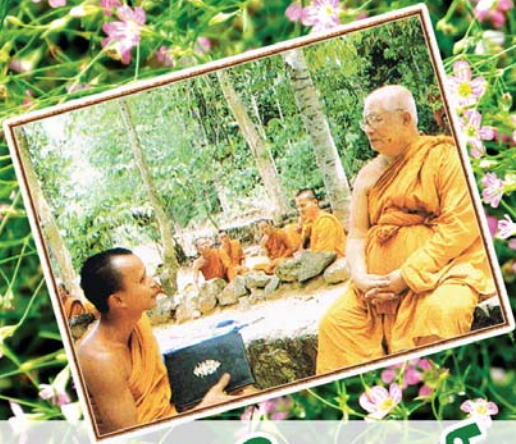
“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)
สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 382-2-48554-4**

๓

บุญรอด : “เราจะตายกันแน่ ถ้าหากมีจักษิพมีเยอะ” ทรัพย์สินชีวิตเราจะไม่ปลอดภัย
เพราะฉะนั้นสังคมก็ต้องรอดด้วย

“กองทุนสัมมาชีพ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)
สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 013-1-42109-5**

ติดต่อสอบถามข้อมูลกองทุน โทร. **06-1576-9829, 08-5658-1221**

จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว

สะกิดธรรม

การแก้ปัญห

ไม่ถูกจุด

โดย...พุทธทาส

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

นี่เราพูดถึงบรมธรรมกันเรื่อยทุกวัน ๆ เราพูดถึงบรมธรรม แล้วก็เตือนอยู่ว่าอย่าไปเข้าใจไขว้กันเสีย บรมธรรมทางวัดถูกก็เป็นอย่างหนึ่ง บรมธรรมทางฝ่ายจิตก็เป็นอย่างหนึ่ง บรมธรรมทางฝ่ายวัดภูนั้น คือ บรมธรรมปลอม ความเพ้อทางวัดภูมันก็ไม่มีทางที่จะถึงที่สุด หรือสูงสุดลงไปจุดไหนได้ เพราะว่าความอยากความต้องการไม่มีที่สิ้นสุด เรื่องทางเนื้อหนัง ที่เป็นกิเลสตัณหา ไม่มีทางจะสิ้นสุดมันก็ไม่เป็นบรมธรรม อย่างยิ่งหรือสูงสุดตรงไหนได้ มันก็ไหลไปอย่างนั้นเอง มันก็เพิ่มกำลังเพิ่มกระแสนะไรมากขึ้น ๆ เผารมมนุษย์มากขึ้น แต่เขาก็บูชากันว่าเป็นบรมธรรมคือเหมาเอาว่า สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้มันมีเพียงเท่านี้

๘๘ ...อย่าให้คำ

พูด ๒ คำนี้

ปนกันยุ่งไปหมดว่า

กินอยู่พอดีกับ

กินดีอยู่ดี

ถ้ามีบรมธรรม

ทางจิตแล้ว เพียง

แต่กินอยู่พอดี

นี้ไม่มีปัญหาแน่”

คำว่า บรมธรรมที่ถูกต้องเป็นเรื่องทางฝ่ายจิต แล้วจะแก้ปัญหิต่าง ๆ ได้ ขอให้มีความก้าวหน้าทางฝ่ายจิต จะแก้ปัญหิต่าง ๆ ได้ แต่มันต้องในระดับที่ไม่เพ้อ เพราะฉะนั้น ต้องระวังคำว่า เพ้อ หรือไม่เพ้อไว้ให้ดี ๆ ต้องอยู่ในระดับที่ไม่เพ้อ เรื่องมีกินมีใช้ทางปากทางท้องนี้ ก็ต้องไม่เพ้อ ถ้าคนมีจิตใจสูง มีคุณธรรมทางจิตใจสูงจริงแล้ว ก็ไม่ต้องอดตายแน่ จะต้องพอมีกินมีใช้ตามสมควรแก่อัตภาพ แต่ไม่หรรุหระ เหมือนที่เขาต้องการกันสมัยนี้ ไม่หรรุหระฟุ่มเฟือย เหมือนที่เขาต้องการสมัยนี้ จะมีแต่เพียงพอกินพอใช้ อย่างที่เรียกว่า **กินอยู่พอดี** มันอาจจะไม่มีกินดีอยู่ดีตามความต้องการของคนสมัยนี้จริง แน่นนอน แต่มีการกินอยู่พอดีตามที่ธรรมชาติต้องการ ขอเตือนเสมอว่า **อย่าให้คำพูด ๒ คำนี้** ปนกันยุ่งไปหมดว่า **กินอยู่พอดีกับกินดีอยู่ดี** ถ้ามีบรมธรรมทางจิตแล้ว เพียงแต่กินอยู่พอดีนี้ไม่มีปัญหาแน่

ที่นี้ พูดถึงเรื่องอนามัย หรือเรื่องโรคภัยไข้เจ็บ ถ้ามีวัฒนธรรมทางจิตเพียงพอ มีบรมธรรมทางจิตเพียงพอ โรคภัยไข้เจ็บจะไม่ท่วมท้นโลกมากเหมือนสมัยนี้ นี่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่จะต้องแยกดูกันโดยละเอียด ว่าโรคภัยไข้เจ็บทางกายนี้ มันมาจากโรคภัยไข้เจ็บทางวิญญาณอย่างไร ขอยืนยันเป็นเพียง hypothesis ไว้ที่หนึ่งก่อนว่า ความเจ็บไข้ทางเนื้อหนังทางวัตถุนี้ มันมาจากทางจิต ยกตัวอย่าง แม้แต่โรคกระเพาะอาหาร โรคความดันโลหิตสูง ฯลฯ เหล่านี้ ก็มีมูลมาจากโรคทางจิตทางวิญญาณก่อน จึงเป็นโรคกระเพาะอาหารเป็นต้นได้ เพราะว่าทางจิตทำให้ระบบประสาทหรือระบบของจิตใจไม่ปรกติ มันเอาเลือดไปเลี้ยงความบ้าของมันสมองเสียมากเกินไป จนไม่เอามาย่อยอาหาร นานเข้าก็เป็นโรคกระเพาะอาหาร ซึ่งเป็นที่วัตถุแท้ ๆ เป็นที่กระเพาะอาหาร แต่คนก็ไม่นึกว่า มีมูลมาจากเรื่องทางจิต ไป

จัดเป็นโรคทางกายก็ถูกแล้ว เพราะมันปรากฏที่กาย แต่มูลเหตุแท้จริงนั้นมาจากความวิตกกังวล ที่ไม่เคยนอนหลับสนิทจนตลอดชีวิต ถ้ามากเข้ามันก็เป็นโรคทางกายปรากฏออกมา

ถึงแม้โรคทางจิต มันก็โรคทางกายนั้นแหละ บ้าคลั่งไปอยู่โรงพยาบาลปากคลองสานนั้น ก็เป็นโรคทางกาย คือระบบประสาท ระบบมันสมอง มันเสื่อมเสียไป นั่นไม่ใช่โรคทางจิตแท้ ๆ โรคจิตเลยนั่นแหละ จึงจะเป็นโรคทางจิตหรือโรคทางวิญญาณแท้ ๆ เดียวนี้เขารู้กันแล้วว่า โรคจิตที่ไปอยู่ปากคลองสานนั้นไม่ใช่โรคจิตเป็นเรื่องของระบบประสาทที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย เขาก็ยังงออยู่ว่า โรคจิตแท้ ๆ คือ อะไร เพราะเขารู้เรื่องจิตแต่เพียงจิตชนิดที่เกี่ยวข้องกันอยู่กับร่างกาย มันต้องมาเรียนเรื่องทางศาสนาโดยเฉพาะ ให้รู้เรื่องโรคทางจิตทางวิญญาณจริง ๆ เสียก่อน แล้วก็รู้ว่านั่นแหละ มันเป็นต้นเหตุของโรคทางจิตด้านนอก กระทั่งโรคทางกาย โรคทางจิตด้านใน ทางจิตแท้ ๆ นั่นมันเป็นต้นเหตุของโรคจิตด้านนอก ๆ กระทั่งเป็นโรคที่ปรากฏออกมาทางเนื้อ ทางหนัง ทางร่างกาย

คำว่า **อนามัยนี้** ไม่ได้หมายถึงว่า **อนามัยทางกาย** เหมือนที่เข้าใจกัน ต้องมี**อนามัยทางจิต**ด้วย สมัยนี้เขาก็พูดถึง**อนามัยทางจิต** แต่แล้วก็มี

หมายอยู่แค่**อนามัยทางกาย** คือ จิตที่เนื่องกันอยู่กับกาย แล้วก็คุยโวโอ้อวดต่าง ๆ นานาว่า รู้เรื่อง**อนามัยทางจิต** ผมว่าไม่ได้เท่าปีกรีน ในเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับ**อนามัยทางจิต**ของฝ่ายศาสนาไม่ว่าของศาสนาไหน ไม่ต้องพูดถึงของพุทธศาสนาอย่างเดียว แต่ว่าทางฝ่ายศาสนาเขาไม่เรียกว่า **อนามัยทางจิต** เพราะเขาไม่รู้จักเพียงแต่ร่างกายอย่างเดียวเหมือนคนสมัยนี้ หรือไม่รู้เรื่อง**อนามัย**ในความหมายอย่างคนสมัยนี้

ขอให้ศึกษาธรรมะเรื่อง มรรค ผล นิพพาน ชั้นสูงสุดนี้ในฐานะที่**ว่าเป็นประโยชน์แก่อนามัยทางจิต**เกิดคุณจะต้องศึกษาธรรมะในฐานะเป็นเครื่องมือ หรืออุปกรณ์เพื่อ**อนามัยทางจิต**ด้วย แล้ว**อนามัยทางกาย**ก็จะดีเอง โรคภัยไข้เจ็บตั้ง ๘๐, ๙๐, ๙๕ เปอร์เซ็นต์จะหายไป จะไม่เกิดขึ้น เพราะมี**อนามัยทางจิต**ดี **อนามัยทางจิต**ดี แล้วก็**ไม่เป็นคนสะเพร่า** ไม่ทำมีดบาดมือ ไม่เดินตกร่อง คนที่เกิดหกล้มปากแตกนั้น ก็เพราะขาด**อนามัยทางจิต** เวลานั้น จิตกำลังฟุ้งซ่าน หรือกำลังเลือนลอย หรือกำลังกลัดกลุ้ม หรือกำลังอะไรอย่างหนึ่ง จึงเดินหกล้มปากแตก **นี่พูดแล้วมันก็น่าหัว หรือไม่น่าเชื่อว่าโรคภัยไข้เจ็บทางกายทั้งหมดนี้ มีมูลมาจากโรคภัยไข้เจ็บในทางฝ่ายวิญญาณ**

ธรรมะทุกอย่างเป็นเรื่องแก้ไขโรคทางวิญญาณทั้งนั้น โดยหัวข้อใหญ่ ๆ ก็มีเพียง คีล สมาธิ ปัญญา ๓ เรื่อง แต่โดยรายละเอียดก็มีหลายสิบหลายร้อยเรื่อง ทั้งหมดนั้นเพื่อแก้ไขโรคทางวิญญาณ เมื่อไม่มีโรคทางวิญญาณโรคทางกายก็พลอยไม่มีไปด้วย หรือน้อยเหลือเกิน การที่มีเชื้อโรคทางวัตถุ ล้วน ๆ เช่น โรคคอหิวด์ โรคอะไรเกิดขึ้นนี้ ดูแล้วก็ยังน่ากลัวน้อยกว่าโรคทางฝ่ายจิต เพราะมันทรมาณมากกว่ากันมาก และบางทีมันจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้ามนุษย์มีความรู้ดีในทางฝ่ายจิต ซึ่งสามารถจะมีร่างกายที่เข้มแข็ง ต่อด้านเชื้อโรคชนิดนี้ได้

เดี๋ยวนี้มนุษย์เลวลง ๆ ในทางฝ่ายจิต ฉะนั้น สภาพทางร่างกายมันก็เลวลง ๆ สภาพทางร่างกายเลวลง ความต่อต้านทางร่างกายมันก็เลวลง เชื้อโรคในลักษณะหนึ่งมันทำอันตรายแก่ร่างกายนี้ได้ แต่มันไม่ทำอันตรายแก่ร่างกายอีกแบบหนึ่ง ซึ่งมีความเข้มแข็ง มีความต่อต้านสูง เพราะว่ามันมีจิตสูง

เพราะฉะนั้น เราจึงไม่พบพวกโยคี ที่มีกายและจิตแข็งแกร่ง คือ แข็งทั้งกาย และจิตตามป่าตามดง เป็นโรคชนิดนี้โรคที่เกิดจากเชื้อโรคเพียงเท่านี้ หรือว่าถ้าจิตสูงจริง ๆ กินยาพิษก็ได้ อย่าวว่าแต่เชื้อโรคเลย นี่เดินกันคนละทางอย่างนี้

ที่นี่เรามาเฝ้าทางวัตถุ เป็นทาสของวัตถุ วัตถุมันก็กดเราให้จมลง ๆ ต่ำ

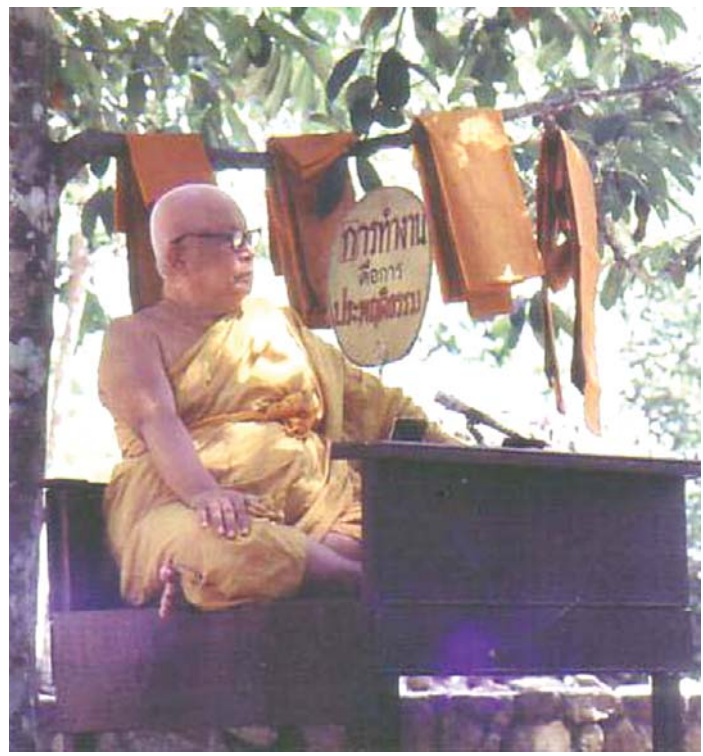
ลง กระทั่งมีความอ่อนแอทางร่างกาย กระทั่งมีเชื้อโรคชนิดหนึ่งก็ทำอันตรายได้ ไม่มีความต้านทานสูงเลย แม้โรคเล็ก ๆ น้อย ๆ มันก็ทำอันตรายมนุษย์ให้ตายหมดทั้งโลกได้ เพราะมนุษย์เลวลงในทางความต้านทานเพราะบุชานี้อ่อนไหว ใจอ่อนแอต่อการต้านทานโรค ปัญหา ก็เกิดขึ้นอย่างสมน้ำหน้า **ขอภัยพูดหยาบ ๆ เพราะมันเป็นอย่างนี้จริง ๆ สมน้ำหน้าที่ว่ามนุษย์บุชานี้อ่อนไหวมาก เข้าเท่าไร ก็ต้องได้รับผลตอบแทน หรือ การลงโทษตอบแทนมากอย่างสาสมกันทีเดียว ปัญหาจึงเต็มไปหมดยุ่งยากเต็มไปหมดจนเวียนหัว จนไม่รู้ว่าจะแก้กันอย่างไร ยิ่งแก้ก็ยิ่งเข้าลึก ไม่ใช่ยิ่งแก้แล้วมันยิ่งดี แต่ยิ่งแก้มันยิ่งเข้าไปลึกมากกว่าเดิม ข้อนี้อาจจะฟังยาก แต่ไม่ยากเกินไปจนเข้าใจไม่ได้ คุณไปคิดดูให้ดีเถอะ**

ปู่ ย่า ตา ยาย ของเราก็พูดวลีหนึ่งว่า **“ัววยิ่งแล่น โถก็ยิ่งกินลึก”** นี้หมายความว่า **ัววยิ่งกระชากไปเท่าไร โถมันก็ยิ่งกินลึกมากเข้าเท่านั้น มันเป็นเรื่องของความเียง เราเียงเียงมากเข้าไปเท่าไร โถก็ยิ่งกินลึกเข้าไปเท่าไร ปัญหา มันก็ยิ่งมากยิ่งลึกเข้าไปเท่านั้น ฉะนั้น จะระดมทุ้มเทกำลังเครื่องทุ่นแรง กำลังเทคนิค กำลังอะไรยิ่งลึกเท่าไร ปัญหา ก็ยิ่งลึกตามมากขึ้นไปเท่านั้น มันไม่เป็นไปในทางแก้ แต่เป็นไปในทางทำให้ปัญหา**

เพิ่มมากขึ้น ๆ โดยไม่รู้สีกตัว มันเหมือนกับฝ่ายสนองตอบ เช่น เราอยากได้เงินบาทหนึ่ง พอได้มาบาทหนึ่ง ก็ไม่พอใจ เพราะว่าอยากได้ ๕ บาท ๑๐ บาทเสียแล้ว อย่างนี้เรื่อยไปจนไม่มีสิ้นสุด ความพอใจเกิดขึ้นไม่ได้ เรื่องสนองความต้องการทางวัตถุนี้ก็เหมือนกัน ยิ่งแก้มัน ยิ่งกินลึก

เดี๋ยวนี้ยิ่งไปไกลกว่านั้นอีก นี่น่าเศร้าใจ น่าตกใจ ก็คือว่า เครื่องมือที่สร้างขึ้นมากเพื่อแก้มัน กลายเป็นเครื่องมือที่ไปเพิ่มกำลังให้แก้ปัญหา ยกตัวอย่างที่เราสร้างเครื่องมือสื่อสารมวลชนขึ้นมาได้ เพื่อจะแก้ปัญหของสังคมนี้ มันกลับไปเพิ่มปัญหาทางสังคม คุณไปมองดู เราประดิษฐ์อะไรขึ้นมา เพื่อจะแก้ปัญหายุงยาก หรือความเดือดร้อน แล้วก็สร้างขึ้นมาก อย่างสร้างเครื่องวิทยุขึ้นมาสำเร็จอย่างนี้ ส่งกระจายเสียงไปทั่วโลกอย่างนี้ พวกชาวโลกก็หาได้ใช้ไปในทางที่จะแก้ปัญหานั้นไม่ มันกลับเพิ่มปัญหา คือเป็นสื่อสำหรับแพร่โรคติดต่อ หรือเชื้อโรคทางวิญญาณนี้ ให้ระบาดไปทั่วโลก ก็มีโรคมมากขึ้น มีปัญหามากขึ้นกว่าเดิม

เช่น เราจะไปถึงการศึกษา มีระบบการศึกษาดีมาก แต่แล้วมันก็ถูกใช้ไปในทางทำให้คนเป็นทาสของวัตถุ แล้วปัญหามันจะสิ้นสุดอย่างไร เพราะปัญหามาจากวัตถุนิยม อะไร ๆ ที่สร้างขึ้นมาก็เป็นเหยื่อ

ของวัตถุนิยม เพราะฉะนั้น ความเจริญก้าวหน้าทั้งหมดนี้ มันก็เป็นการช่วยฝ่ายภูตผีปีศาจ ที่จะรังควานมนุษย์มากขึ้นเท่านั้นเอง แล้วก็เรื่อย ๆ ไป นี่คือการตกเป็นทาสของวัตถุนิยมมีลักษณะอย่างนี้

ทีนี้ ถ้าเป็นมนุษย์ที่มีมโนธรรม มีความนิยมในทางธรรม หรือทางจิต นี้จะมีอย่างนี้ไม่ได้ จะมีภาวะอย่างนี้เกิดขึ้นไม่ได้ จะไม่ทำสิ่งที่ไม่จำเป็นจะต้องทำ จะเป็นอยู่พอดีกินอยู่พอดี มีอนามัยพอดี มีความแข็งแรงแรงจากธรรมชาติ โดยธรรมชาติเพื่อต่อต้านโรคภัยไข้เจ็บตามธรรมชาติของมันได้

นี่แหละ เรามีวิธีการที่จะต่อต้านหรือแก้ปัญหามาตามแบบของฝ่ายมโนนิยมหรือบรมธรรมในลักษณะอย่างนี้ เราไม่ฟังเครื่องจักร ไม่ฟังเครื่องทุ่นแรง ไม่ฟังเทคนิคอะไร เราก็สามารถ

จะต่อต้าน แก้ปัญหาเรื่องไม่มีกิน ไม่มีใช้ ไม่มีอนามัยดีนี้ได้ และจะเป็นไปในลักษณะที่พอดี คุณครูก็แล้วกันว่า ทำไมคนจึงเหลือมาจนถึงสมัยนี้ มาเป็นปู่ ย่า ตา ยาย ของคนสมัยนี้ได้ ทำไมมันไม่ตายหมด คนที่ไม่รู้หนังสือ ไม่มีอนามัยดีอะไรเหล่านั้น ทำไมจึงไม่ตายหมด ทำไมจึงมาเป็นบิดามารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ของคนสมัยนี้ได้ ถ้ามีความสูงทางจิตใจ มันไม่มีปัญหาอย่างนี้ แม้แต่การงานก็เป็นของเล่นไป ไม่หนักอกหนักใจ ไม่วิตกกังวล ไม่มีการนอนไม่หลับ เหมือนที่กำลังเป็นกัน อยู่ในหมู่นักนิยมนวัตถุ หรือนายทุน หรืออะไรก็ตาม แล้วปัญหาเรื่องความเจ็บความใช้นั้น มันเป็นปัญหามาหัวเราะมากทีเดียว คุณไปคิดดูให้ดีเถิด

พวกที่ถือศาสนา ถือพระเจ้า ถือมโนนิยมนั้น เขาหัวเราะเยาะความเจ็บใช้ ความตาย นี้คุณก็ต้องสังเกตนะ ผู้ที่เต็มไปด้วยคุณธรรมนี้ เขาหัวเราะเยาะความเจ็บ ความใช้ ความตาย ไม่ใช่กลัวอย่างความกลัวขึ้นสมอง เหมือนคนสมัยนี้ ความเจ็บชนิดหนึ่งก็กลัวกันได้

มากมาย ความตายก็กลัวกันอย่างไรไม่ถูก ส่วนพวกบริษัทของศาสนานั้น เขาหัวเราะเยาะความเจ็บใช้ ความตาย ความอะไรก็ตาม

พวกหนึ่งก็เชื่อว่า ความตายนี้เป็นความประสงค์ของพระเจ้า จะเรียกตัวเราไปอยู่กับพระเจ้า เราก็คินดีที่จะไป เพราะฉะนั้น ความตายก็เป็นสิ่งที่น่าชื่นใจไปเลย ไม่ใช่ที่น่ากลัว การเจ็บใช้ ก็เมื่อถือว่าเป็นความประสงค์ของพระเจ้า ก็ไม่ต้องกลัวอะไร ก็นอนเจ็บใช้อย่างอึดแอ้มได้ หรือความวิบัติต่าง ๆ ในโลกนี้ เช่น แผ่นดินไหว น้ำท่วม อะไรก็ตาม ก็เป็นความประสงค์ของพระเจ้า เขาก็หัวเราะได้ ถ้าจะต้องตายมันก็ตายอย่างเดียวกัน อีก คือ ตามประสงค์ของพระเจ้า หรือว่ามนุษย์ที่มีปัญญา เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็หัวเราะได้ ไม่ต้องกลัว นี้มันแก้ปัญหากันคนละแบบอย่างนี้ เพราะฉะนั้น คุณต้องระวังให้ดี ๆ

พวกวัตถุนิยม ที่เป็นทาสของวัตถุ เขาก็บอกว่า โอย ป่วยการ เรื่องศาสนา นี้เอาไว้สำหรับปลอบใจคนที่

“พวกวัตถุนิยม ที่เป็นทาสของวัตถุ เขาก็บอกว่า โอย ป่วยการ เรื่องศาสนา นี้เอาไว้สำหรับปลอบใจคนที่ ไม่มีความสามารถ คุณเคยได้ยินไหมประโยคนี้ ?”

ไม่มีความสามารถ คุณเคยได้ยินไหม
 ประโยคนี้? พวกนักศึกษาก้าวหน้าสมัย
 ใหม่ เขาประณามศาสนาว่า ศาสนา
 นี้ไว้เพียงเพื่อปลอบใจคนทุพพลภาพ
 ทุพพลภาพไม่มีกินไม่มีใช้ก็เอาศาสนา
 เป็นเครื่องปลอบใจว่า เออ, มันเป็นอย่าง
 นี้เอง มันเป็นกรรมของเรา หรือปลอบ
 ใจ เมื่อทำอะไรไม่ได้มากเหมือนเขา ไม่มี
 เครื่องจักร ไม่มีอะไรทำ ก็ปลอบใจว่า
 เราก็อันโดยยินดี นี่มันเป็นความคิดของ
 คนเหล่านั้น ที่เขามักจะตั้งปัญหาถามใน
 รูปทำนองอย่างนี้

มันเป็นการถามที่ล้อเลียน หรือ
 เยาะเย้ยไปในตัว เพราะเรื่องอบรมจิตให้
 มีจิตเป็นจิตพิเศษ ไม่กลัวตาย ไม่กลัว
 อะไรนี่ เขาว่ามันเป็นเรื่องปลอบใจคนโง่
 แม้ว่าขี้มตาย เพราะว่าพระเจ้าต้องการ
 นี้ก็ว่าเป็นเรื่องปลอบใจคนโง่ เพราะว่า
 ในถิ่นนั้น ๆ ในประเทศนั้น ๆ มันไม่มี
 พัฒนาการทำมาหากิน ไม่มีการอนามัย
 ดี มีโรคภัยไข้เจ็บมาก เป็นคนจน ก็ต้อง
 มีเครื่องมาปลอบใจ หรือหลอกให้ยินดี
 ไปตามแกน ๆ อย่างนั้น เรื่องศาสนา ก็มี
 เพียงเท่านั้นเอง เขาว่าอย่างนี้ นี่คือคำพูด
 ของคนที่ไม่รู้จัก สิ่งที่เราเรียกว่า “ศาสนา”
 แม้เป็นคริสเตียนก็ทั้งศาสนาคริสเตียน
 เป็นศาสนาไหนก็ทั้งศาสนานั้น มันดีแต่
 ว่า ศาสนาพุทธเรายังไม่เป็นเอามาก ๆ
 ถึงเพียงนั้น

เราต้องลองคิดถึงข้อที่ว่า พุทธ
 ศาสนาในอินเดียสองพันกว่าปีสามพันปี
 มาแล้ว อินเดียสมัยนั้นมันก็ไม่ได้แห้งแล้ง
 อย่างอินเดียสมัยนี้ อย่าเข้าใจผิดนะ การ
 ทำผิดของประชาชนพลเมืองทำให้แผ่นดิน
 แห้งแล้งเกี่ยวกับเรื่องฟิสิกส์มันจึงมี
 อุดอยากมาก ประเทศอินเดียคนที่ยาก
 จนเพราะอยู่ในประเทศที่แห้งแล้ง มันก็
 จริงถ้าพูดอย่างหลับหูหลับตา ดินแดน
 ปาเลสไตน์ที่เป็นที่เกิดของศาสนา
 คริสเตียนหรืออาหรับนี้ สมัยโน้นมันก็ได้
 ได้แห้งแล้งเหมือนอย่างเดี๋ยวนี้ มันยังมี
 ความชุ่มชื้นอุดมสมบูรณ์เพราะโลกยังดี
 อยู่ ยังไม่ถูกทำลายเหมือนสมัยนี้ หรือ
 ไม่ได้ผันแปรมาอย่างสมัยนี้ เพราะฉะนั้น
 จะพูดว่าศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์ เกิด
 ขึ้นในยุคในสมัยในถิ่นที่เต็มไปด้วยความ
 แห้งแล้ง อุดอยากยากแค้น ไม่มีอนาถ
 เหลือเลยนี้ไม่ถูก

เขาพูดว่า สมัยนั้นการแพทย์
 ไม่เจริญ คนเจ็บป่วยมาก ต้องมีอะไร
 มาหลอกใจ อย่างเรื่องพระเจ้า หรือ
 ศาสนา อย่าได้เป็นทุกข์ในเรื่องเจ็บไข้
 นั่นก็ถูกอยู่นิดเดียวส่วนหนึ่งเท่านั้น
 แต่ที่จริงเขาเป็นโรคภัยไข้เจ็บน้อย
 กว่าคนสมัยนี้ เป็นโรคภัยไข้เจ็บยาก
 กว่าคนสมัยนี้ แล้วเขามีความกินอยู่
 พอดี คือ พอสบายดีแล้วในทางกาย
 ส่วนทางสติปัญญามันยังไม่พอ เขา
 คิดว่า ยังมีอะไรดีกว่านี้ เขาจึงคิดค้น

จนพบหลักของศาสนา จนพบหลักของ
การทำให้จิตให้มีความสุขสูงขึ้นไป
จากความพอแล้วในทางร่างกาย ทาง
ร่างกายนั้น มีการกินอยู่พอดี สบาย
ดี อนามัยก็ดี

นี่แหละ คนสมัยนี้โง่เอง มอง
ประเทศอินเดียสมัยนี้ มองดูดินแดน
ปาเลสไตน์สมัยนี้ ซึ่งเป็นถิ่นแห้งแล้ง
กันดารอดอยากยากแค้น ในอินเดีย
ก็มีความยากจน อดตายก็มี เขาก็มี
พุทธศาสนาเพื่อจะแก้ปัญหานี้ คิดไป
อย่างนี้ว่าไปอย่างนี้ คนพูดบ้าเองโง่
เอง ขอให้มองเห็นว่า มันเป็นการก้าว
หน้าอีกก้าวหนึ่ง ออกไปทางฝ่ายจิต
คนสมัยวัตถุนิยม เขาไม่มองในแง่นี้
แต่มองไปในแง่ว่า เพราะขาดแคลน
ทางวัตถุ จึงต้องปลอบใจตนเอง ที่แท้
ความอึดอหิวที่มีมันทางวัตถุจะต้องมี
แล้วตั้งแต่สมัยโน้น

พวกฝรั่งสมัยนี้ก็ไม่ใช่ใจคำที่
พระเยซูพูดว่า ชีวิตมนุษย์ไม่ได้เนื่องกัน
อยู่กับขนมปัง แต่มันเนื่องกันอยู่กับ
ธรรมะของพระเจ้า คือ เมื่อพระเยซูไป
นั่งทำความเพียรบนภูเขา มีมารมาบอก
ว่า ถ้าเก่งจริง เป็นลูกพระเจ้าจริง ก็จง
เสกก้อนหินทั้งภูเขาให้มันเป็นขนมปังดูซิ
พระเยซูจึงตอบประโยคนี้ออกมา ซึ่งพวก
ฝรั่งสมัยนี้เองก็ไม่เข้าใจ ที่ว่า “ชีวิตนี้
มิใช่เป็นอยู่ได้ด้วยขนมปัง แต่เป็นอยู่
ด้วยพระธรรมของพระเจ้า” นี่หมายถึง-

ความว่า พวกคนร่ำรวยสมัยนั้น ไม่ยินดี
รับคำสอนของศาสนา เพราะไปเข้าใจ
ว่าเราเป็นมนุษย์มีชีวิตรอดอยู่ได้เพราะ
อาหารต่างหาก

คำว่า “ขนมปัง” หมายถึงอาหาร
ฉะนั้น ต้องทำทั้งหมดให้เป็นอาหารขึ้น
มาจึงจะนับถือ นี่พระเยซูพวกจิตนิยมก็
บอกว่าชีวิตไม่ได้เป็นอยู่ได้เพราะอาหาร
เพราะขนมปัง แต่เป็นอยู่ได้เพราะธรรมะ
ของพระเจ้า

นี่พระเยซูเป็นผู้รู้หรือเข้าใจเรื่อง
นี้ จึงตอบมารอย่างนี้ เพราะฉะนั้น มาร
ก็ไม่มีอะไรนอกจากความหมายทั้งหมด
ของวัตถุนิยม พวกฝรั่งเดี๋ยวนี้ แม้พวก
คริสเตียนก็น้อยคนที่จะเข้าใจว่า “มนุษย์
ไม่ได้อยู่ด้วยขนมปัง แต่อยู่ได้ด้วยพระ
ธรรมของพระเจ้า” ทั้ง ๆ ที่คำพูดเหล่านี้
เขาก็ท่องอยู่ทุกวัน สวดอยู่ทุกวัน อ่านอยู่
ทุกวัน พวกศาสนาอื่นก็เหมือนกันจะต้อง
เข้าใจว่า ชีวิตไม่ใช่มีอยู่ได้ด้วยอาหาร
หรืออาหารอย่างเดียว จะต้องด้วย
ธรรมะเท่านั้น นี่ก็หมายความว่าชีวิตนี้
คือชีวิตจริง ไม่ใช่ชีวิตเนื้อหนังร่างกาย
ชีวิตที่เป็นเนื้อหนังร่างกายนั้น แม้แต่
สัตว์เดรัจฉานมันก็เป็นอยู่ด้วยอาหาร
แต่ชีวิตคนนี่มันควรจะมี ความหมาย
สูงกว่านั้น ต้องเป็นอยู่ด้วยธรรม เรื่อง
ทางจิตวิญญาณมันจึงเกิดขึ้น

ที่นี่ เมื่อเรามีความเข้าใจถูก ใน
ทางฝ่ายจิตฝ่ายวิญญาณ อย่างที่เรียก

ว่าเห็นได้ด้วยตนเอง เห็นและคิดได้ด้วยตนเองว่า ระบบศาสนานี้มันไม่ใช่เพื่อหลอกคนให้ยินดีไปวันหนึ่ง ๆ เพราะว่ายากจน หรือว่า หมดปัญญาหมดทางสู้ แต่เขาต้องการให้จิตของคนวิวัฒนาการไปเหนือวัตถุ จนกระทั่งว่ามันเป็นกลาง ไม่เป็นจิตหรือไม่เป็นวัตถุ ที่เรียกว่า “ว่าง” ไม่ยึดถือว่าเป็นอะไรอย่างนั้นอย่างนี้ มันเป็นธรรมชาติล้วน ๆ จึงว่างจากสิ่งที่จะเรียกว่า กาย หรือเรียกว่า จิต นี่คือตอนลึกสุดของสิ่งที่เรียกว่า ศาสนา ที่เป็นโลกุตระธรรม จะไม่มีกาย จะไม่มีจิต จะมีแต่ความว่าง ซึ่งอธิบายกันได้ยืดยาว ต้องพูดกันคราวอื่น หรือคุณต้องไปหาอ่านดูเอง เรื่องความว่างนี้ ไม่รู้สึกว่ามี สัตว์บุคคล ตัวตน เราเขา ไม่มีทั้งกาย ไม่มีทั้งจิต มันไปไกลลึบไปเลย นั่นแหละยอดสุดของความก้าวหน้าทางฝ่ายจิต หรือบรมธรรมมันต้องไปถึงขนาดนั้น

ที่นี่ เราจะรู้สึกว่า น่าหัวเราะ หรือ น่าสงสาร ที่พวกฝรั่งมาถึงก็ถามว่า พวกท่านมีวิธีแก้ปัญหาความอดอยาก อดน้ามัยเลวกันอย่างไร ? นี่เขามาถึงเห็นบ้านเราเป็นกระท่อมชอมชอมซ่อ เป็นกระท่อมที่เป็นอยู่อย่างนี้ เขาก็สันนิษฐานเอาว่าแย่อแล้ว การกินอยู่ฝืดเคือง อดอยาก อดน้ามัยเลวมาก ก็เลยถามทำนองเยาะเย้ย ทำนองล้อเลียนแฝงอยู่ในคำถามนั้น เขากลับจะเสียมารยาท ไม่กล้าล้อโดยตรง ถามโดยตรง ก็ถามด้วยคำถามแฝงเยาะเย้ย ล้อเลียนว่าพวกคุณแก้ปัญหาเรื่องความยุ่งยากลำบากไม่มีกิน ไม่มีใช้ เรื่องอดน้ามัยไม่ตีนี้กันอย่างไร ในเมื่อมีวัดไปวัดไปวา ทำบุญให้ทาน หรือเป็นอยู่อย่างนั้น นี่ความที่เขาเคยชินแต่เรื่องความก้าวหน้าทางวัตถุ มีอาชีพดี มีสังคมสงเคราะห์ดี หมดปัญหาเรื่องความเจ็บความไข้ความไม่มั่งงานทำ อะไรต่าง ๆ นี้ มันน่าหัว

อย่างนี้เรื่อยไป แล้วก็ทนอยู่ด้วยความ
หวาดกลัว นอนไม่หลับ แล้วไม่อาจจะ
ระงับสงครามอันยืดเยื้อนี้ได้

คุณเป็นนักศึกษา ก็ให้เป็นนัก
ศึกษาดี ๆ ก็แล้วกัน อย่าไปหลงเรื่อง
การศึกษาชนิดที่ยิ่งศึกษา ยิ่งโง่ของ
คนสมัยนี้ ในโลกนี้ ในเวลานี้เลย ยิ่ง
ศึกษา ยิ่งโง่ ยิ่งศึกษามากยิ่งมีปัญหา
มาก ยิ่งพัวพันหนักขึ้นเหมือนสัตว์ที่
มันชักใย พันตัวเองหนาเข้า ๆ แล้ว
เมื่อไรก็ไม่รู้ ที่มันจะทำลายสิ่งห่อหุ้ม
เหล่านั้นออกมาได้ สู้ตัวดวงตัวนอน
ก็ไม่ได้ ที่มันมีเวลาที่จะทำลายสิ่งห่อหุ้ม
เหล่านั้นออกมาได้

ส่วนมนุษย์ในโลกวัตถุนิยมนี้ ดู
ยังไม่มีหวังที่จะทำลายใยที่ชักพันตัว
เองนี้ออกมาได้ จนกว่าเมื่อไร เขาจะ
หายโง่มาสนใจเรื่องบรมธรรม หรือ
ความก้าวหน้าทางจิตทางวิญญาณ
กันเสียบ้างเท่านั้นเอง เพราะว่าสิ่งนี้
มันจะทำลายสิ่งที่ห่อหุ้มครอบงำ
ปิดบัง เผาไหม้ อะไรต่าง ๆ ได้หมด.

ขอให้พวกเราเข้าใจถึงหัวใจ
หรือจุดปลายทางของเรื่องทางจิต
ทางวิญญาณนี้ แล้วจะหมดปัญหาเรื่อง
นี้ แล้วก็มองเห็นชัดว่า ความเจริญ
ทางวัตถุอย่างเดียวนั้นเป็นอันตราย
ที่สุด ว่าการสังคัมสเคราะห์ที่พึ่งไฟเราะ
ที่สุดของโลกสมัยนี้ก็เป็นเรื่องแต่ทาง
ฝ่ายวัตถุ ฉะนั้น สังคัมสเคราะห์แบบนี้
มีมากขึ้นเท่าไร คนก็จะอ่อนแอลงเท่านั้น
เลวลงเท่านั้น อ่อนแอลงจนไม่ช่วยตัวเอง
ได้ตามลำพัง ด้วยเรื่องกำลังจิต กำลัง
สติปัญญา ต้องอาศัยระบบเครื่องจักร มี
การช่วยกันผลิต แล้วมีการสังคัมสเคราะห์

ศาสนาธรรม

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

เนื่องด้วยยุคปัจจุบันนี้ หลายต่อหลายคนได้เกิดอาการสับสนว่า อย่างไรลักษณะไหนที่เรียกว่า

“ศาสนาธรรมที่ถูกต้อง” หรือเรียกว่า “ตรงต่อสัมมาทิฐิ”

เพราะปัจจุบันมีธรรมะหลากหลายมากทำให้ฟังและให้อ่านจนงงงวยงงสงสัย ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงได้เพียรพยายามนำแนวทางที่เห็นว่า ถูกต้องมาเสนอให้ท่านผู้สนใจ ในธรรมได้ศึกษาและพิจารณาดู คงได้ประโยชน์บ้างตามสมควร

ปราชญ์ทางธรรมเคยได้กล่าวไว้ว่า “มนุษย์เรานี่จะเป็นมนุษย์อยู่ได้อย่างสมบูรณ์ทั้งกาย และด้านจิตใจเกี่ยวข้องกับอะไรไม่ผิดพลาด ถ้าตรงต่อสัมมาทิฐิ ดำริชอบที่ประกอบด้วยพุทธธรรมนำมาตลอดสาย”

ท่านแนะนำว่าไว้ว่า “แม้ธรรมะ จะรุ่งงามบ้าง หรือเรียกว่า เชื่องช้า บ้าง แต่มันคงดำรงอยู่ ด้วยความ ถูกต้องมองเห็นความปลอดภัย” เหมือนโบราณท่านว่า “ช้า ๆ ได้พร้า สองเล่มงาม”

นี่ย่อมาจะดีกว่า อธรรม ที่ปราดเปรียวมิใช่หรือ ?

ธรรมนี้ถือว่า เป็นคำที่สำคัญมากที่สุด เพราะเป็นไปเพื่อสร้างสรรค์ สู่ ประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน จงรู้จักคำว่า “ธรรม” ให้มาก ๆ เข้าไว้รับรองว่าอะไร ๆ จะดีไปหมด จงรู้เถิดว่า มีธรรมไว้ใน ฐานะที่เป็นสิ่งที่จะช่วยโลกหรือช่วย มนุษย์ให้ปลอดภัย เป็นไปเพื่อสันติภาพ อย่างสูงสุด เรียกว่า เป็นชาวพุทธที่ทำ หน้าที่อย่างถูกต้อง มองการณ์อันไกล

ธรรมนี้คือ สิ่งที่จะช่วยโลกโดยตรง หรือเรียกว่า ปลอดภัยความผิดพลาด ตลอดเวลาทุกโอกาส นี่มีความหมาย อย่างสูงสุด เป็นชาวพุทธที่สมบูรณ์ จึงอยากจะบอกว่า ถ้าใครมีความคิดที่จะไปช่วยผู้อื่น หรือช่วยโลกขึ้นมา โดยไม่

ต้องเกี่ยวข้องกับธรรมะ “อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา” นั้นคงเป็นไปไม่ได้ มักพลาด อันตรายทั้งสิ้น

กล่าวแนะนำต่อไปว่า เป็น ธรรมดาอุดมคติของพระโพธิสัตว์ นั้น คือ ผู้ที่มีใจกว้างขวางแนะนำ ทางด้านปัญญา และมีเมตตา กรุณาอย่างบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่มี สิ่งเศร้าหมองมารบกวน เรียกว่า มีความรักผู้อื่น ทุ่มเทชีวิตจิตใจ เพื่อผู้อื่นตลอดเวลา

กล่าวได้ว่า การนึกถึงผู้อื่นนั้น ก็ เป็นอุดมคติของพระโพธิสัตว์อย่าง แท้จริง แม้ในทุกศาสนา ก็มีอุดมคติ ข้อนี้ด้วยเหมือนกัน ไม่มากก็น้อยตาม แต่ทิวี่ หรือภาวะนั้น ๆ เพิ่มเติมอีกว่า การเข้าถึงธรรมะได้นั้น ต้องเข้าถึงตัว ธรรมชาติจริง ๆ และต้องอยู่เหนือเหตุ ผล ฝ่ายชอบ ฝ่ายชัง ฝ่ายบุญ ฝ่าย บาป ฝ่ายพันดี ฝ่ายพันชั่ว เรียกว่า ไม่ เกลือกกล้วยด้วยอัสวะกิเลส นานา ประการ นี่สำคัญอย่างนี้

ลักษณะนี้ เรียกว่า มีเป้าหมาย คือ ความหลุดพ้นยอดมงคลที่สูงสุด ท่านทั้งหลาย

ถ้าเราจะพยายามให้ถึงธรรมะด้วยการเล่าเรียน หรือพากเพียรด้วยการศึกษา ด้วยสติปัญญา ที่เดินไปตามเหตุผล ถ้าลักษณะนี้มันเหมือนกับจับปลาตุ๊ก ด้วยลูกน้ำเต่า มันไม่มีทางที่จะสำเร็จได้เลย ท่านทั้งหลาย

สัตว์บุรุษเก่าก่อนเคยกล่าวไว้ว่า “การมีธรรมะนั้น คือ มีความดีที่เนื้อ ที่ตัว สมบูรณ์ที่หัว ที่หาง”

นี่หมายความว่า กายจิต ชีวิต จิตวิญญาณต้องมีองค์ประกอบ ด้วยสัมมาทิฐิตลอดเวลา หมายถึงนัปรารถนา นี่พุทธธรรมจะเป็นที่พึ่ง ให้แก่เราได้ก็เพราะเหตุนี้แน่ ใครต่อใคร พ่อหรือแม่ต้องเป็นแบบอย่าง

แม้ชีวิตเราก็สละได้เป็นไปเพื่อความถูกต้อง ครองตนอุทิศเพื่อธรรมนำ ปฏิบัติอย่างไม่ย่อท้อ ให้ตรงต่อศีล สมาธิ และปัญญาเท่าที่จะเป็นไปได้ ต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจนว่า ธรรมะนี้เป็นของ เฉพาะตน ๆ จะประพடுத்தแทนกันไม่ได้

นี่หมายความว่า ต้องศรัทธา ด้วยตนเอง ต้องวิริยะ อุตสาหะด้วยตนเอง ต้องโยนิโสมนสิการด้วยตนเอง ให้แยบคายเพื่อเกิดญาณทัศนะ ต้องเพิ่มตบะให้แก่กล้า

ดังกล่าวแล้วว่า ตนต้องปฏิบัติ ธรรมะให้ตรงต่อสัมมาทิฐิ จึงจะเป็นที่พึ่งแก่ตนได้ ตามเหตุของอิทัปปัจจยตา ความเป็นมาให้ถูกต้อง เรียกว่า การมีธรรมะ เป็นที่พึ่งกับมีตนเป็นที่พึ่งนั้น นี่เป็นลักษณะ อย่างเดียวกัน ชื่อว่าได้สร้างสรรค์คุณ ประโยชน์อย่างถูกต้องตามฐานะของ ความเป็นชาวพุทธผู้ไม่ประมาท ได้อาศัย ความเฉลียวฉลาดในโอกาสอันสมควร นี่ก็เรียกว่า การทำหน้าที่ของตนให้ถูกต้องนั้นแหละ คือ การปฏิบัติธรรม อย่างแท้จริง เพราะแจ้งในอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เพื่อละกิเลสตัณหา อุปาทานให้ได้

ท่านผู้เป็นปราชญ์ทางธรรมเคยได้ กล่าวไว้ว่า “หัวใจของศาสนาต้อง การให้หมดอาสวะกิเลส หรือความ ไม่เห็นแก่ตัวทั้งนั้นแหละ” นี่ของ เดิมแท้ ๆ

“หัวใจของ
ศาสนาต้อง
การให้หมด
อาสวะกิเลส
หรือความไม่เห็น
แก่ตัว
ทั้งนั้นแหละ”

แต่ปัจจุบันนี้ ศาสนิกแต่ละศาสนาส่วนใหญ่เข้าไม่ถึง ๗ ไปรับเอามาแต่เปลือกนำมาศึกษาและปฏิบัติ จึงไม่บรรลุเป้าหมายแห่งสันติภาพ เพราะไม่ได้ปราบหุมุมารแห่งตัวตน จึงขัดสนความสงบ โดยธรรมชาติธรรมะจะคุ้มครองเราได้เป็นอย่างดี ถ้าปฏิบัติถูกต้องตามหน้าที่ตามธรรมสัจจะให้ตลอดสาย พฤติกรรมทางกายและทางจิตจะสมบูรณ์

แนะนำต่อไปว่า สิ่งทีเรียกว่า ธรรม นั้น คือ หน้าที่ ท่านทั้งหลาย

นี่หมายความว่า หน้าที่ทางกาย หน้าที่ทางจิต และทางวิญญาณที่ไม่ผิดวิปลาสไปสู่กุศลเป็นบุคคลผู้ไม่ประมาทในการเจริญสติสัมปชัญญะและมีตบะพอกพูนเพิ่มปัญญาเรื่อย ๆ ตลอดไป

อานิสงส์ของการให้ทานนั้น “จิตที่คิดจะให้ นั้นสบายกว่าจิตที่คิดจะเอา” นี้โดยธรรมชาติ ต้องเป็นเช่นนั้นแหละ ใคร ๆ ย่อมรู้ดีเข้าใจดี แต่ถ้ายามใด คราวใดจิตใจหม่นหมอง หรือวิตกกังวลขุ่นมัวเร้าร้อนใจ ถ้าลักษณะนั้นมันเนื่องมาจากจิตที่คิดจะเอาทั้งนั้น ถึงเป็นอย่างนั้น

ธรรมะนี้แหละ คือ ตัวการปฏิบัติ

ตรงอยู่ที่กาย ที่วาจา และที่ใจเป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสม ทีเรียกว่า สัมมาทิฐิอย่างครบถ้วน กอปรด้วยขบวนการงานพระศาสนา ได้ชี้แจงต่อไปว่า เมื่อพูดถึงการปฏิบัติธรรมนี้ ย่อมรวมเอาความรอบรู้ หรือเรียกว่า ญาณทัศนะ รู้รอบรู้ทั่ว คือ ต้องการมีความรู้ที่ถูกต้องสำหรับปฏิบัติตามแนวทางพุทธธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยที่แท้ธรรมชาติมีกฎตายตัวที่สำคัญมากเพราะเป็นภาวะที่บีบบังคับให้ทุกสิ่งทุกอย่างต้องเป็นไปตามกฎธรรมชาติที่คลาดเคลื่อนมิได้ ต้องตามกฎเกณฑ์ในสิ่งนั้น ๆ ให้เป็นไปเพื่อความอยู่รอดได้ ราบรื่นไปได้ ถ้าผิดจากกฎเหล่านี้ชีวิตเราจะอยู่ไม่ได้ และถึงได้ก็ไม่ดี ไม่สมบูรณ์ มันผิดปกติเพราะว่า ธรรมะนั้นแหละ คือ คู่ชีวิตสิ่งสำคัญสูงสุด สำหรับการเดินทางในวิญญูสงสาร คือ งานพันทุกข์

อันที่จริงแล้ว ธรรมะ คือ ระบบการปฏิบัติที่ถูกต้อง และจำเป็นสำหรับมนุษย์ทุกชั้นตอนแห่งวิวัฒนาการนั้น ๆ ทั้งในส่วนบุคคลและส่วนตนให้ปลอดภัย

ดังกล่าว่าแล้วว่า โลกนี้ต้องมีธรรมะเป็นเครื่องมือคอยประดับประดาโลกให้เป็นแต่ในทางที่ถูกต้อง นี่หมายความว่า ถ้ามีธรรมะประจำกาย วาจา และจิตใจ เป็นไปแต่ในทางที่ถูกต้อง แล้วเกี่ยวข้องกับ

สิ่งใด ๆ มันไม่ผิดพลาด จะมีแต่ผลเกื้อกูลกันตลอดสายโปรดเข้าใจไว้ว่า ศาสนามีใช่ยาเสพติด ศาสนานั้นแหละ จะเป็นเครื่องมือล้างยาเสพติด

นี่หมายความว่า เมื่อมนุษย์เรานำเอาพุทธธรรม มาตรงสู่สัมมาทิฐิ เข้ามาปฏิบัติดีแล้ว ๆ นี้รวมเรียกว่า สิ่งที่เป็นโลกียะทั้งหลายย่อมนเล็กร้างไปเอง เมื่อรู้แจ้งแทงตลอดได้แล้วไม่มีปัญหา

แต่ว่า ณ ปัจจุบันนี้สังคมมนุษย์มีความร้อนระอุเป็นไฟ เกิดอันตรายทั่วไป เพราะมันมีสิ่งที่ยั่ว หรือส่งเสริมเกมสุกซ์ลิกานูโยคให้ละทิ้งศาสนาเสีย

นี่หมายความว่า สังคมในขณะนี้กำลังมีวามาลุ่มหลงในวัตถุกามต่าง ๆ อย่างบ้าคลั่ง จึงละทิ้งพุทธธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงก่อเหตุวินาศนาการไปทั่ว

ความต้องการหรือเรียกว่า วัตถุนิยมเข้ามาครอบครองโลก จนโลกนี้หลงไปในทางวัตถุนั้น ๆ อย่างลึมหูลึมตา แล้วก็ไม่ให้โอกาสแก่พระธรรม นี่พระธรรมก็เลยไม่ได้ครอบครองโลก มีแต่ธรรมครองโลกเข้ามาแทนปัญหาทุกอย่าง เลยหนาแน่นไปหมด นี่แหละปัญหาใหญ่ในยุคปัจจุบัน ท่านทั้งหลาย

ผู้เป็นปราชญ์ทางธรรมเคยได้กล่าวไว้ว่า ศาสนาพุทธเรานี้ เมื่อกกล่าวโดยภาษาคนตามทีคนทั่ว ๆ ไปรู้สึกกันอยู่ แม้แต่ลูกเด็ก ๆ เล็ก ๆ คำว่า “ศาสนา” ก็จะไปถึงถึงวัตถุกัตติสิทธิ นิमितหมาย เช่น พระพุทธรูปที่ศักดิ์สิทธิ์ที่นั่น ที่นี้มีอยู่ทั่วไป ทั้งโบสถ์วิหาร ลานเจดีย์ และผ้ากาสาวพัสตร์ที่เหลืองอร่ามทั่วไปหมด เข้าใจว่านั่น คือศาสนา ภาษาคนทั่วไป มักเข้าใจ แต่อย่างนั้น

แต่ถ้าถ้าภาษาธรรมแล้ว ศาสนานั้น ได้แก่ สิ่งที่สามารถเป็นที่พึ่งแก่มนุษย์ได้จริง อย่างเช่นละชั่ว ทำดี ทำจิตให้บริสุทธิ์จนพ้นทุกข์ได้ ลักษณะนี้เป็นที่พึ่งได้ทุกคน และตลอดอนันตกาลนานไม่มีที่สิ้นสุด เป็นชาวพุทธที่ได้รับประโยชน์ห่างไกลจากทุกข์โทษ

พระธรรม
ที่ถูกต้อง
อยู่ในใจ
ของคน
ทุกขณะ
ที่มีปัญญา
สัมมาทิฐิ
ไม่มีใคร
ทำลายได้
ตลอดไป”

อย่างนี้คือ พระธรรมที่ถูกต้องอยู่ในใจของคนทุกขณะที่มีปัญญา สัมมาทิฐิ ไม่มีใครทำลายได้ตลอดไป แม้ว่าศาสนาภายนอก คือ วัตถุที่สร้าง คือ โบสถ์ วิหาร ลานเจดีย์ และอื่น ๆ จะถูกเผาผลาญหมดสิ้นไปแล้ว ส่วนศาสนาจริงในภายในก็ยังคงอยู่ ๆ ในจิตใจของบุคคล เพราะ ศาสนามีใช้วัตถุ

โปรดจำไว้ว่า ศาสนามีใช้วัตถุ เป็นแค่สัญลักษณ์ของศาสนาเท่านั้นเอง ชื่อนำต่อไปว่า พระเจ้าในภาษาคนนั้น เขาสอนกันและเชื่อกันว่า เป็นรูปร่างอย่างคน มีอารมณ์รัก มีอารมณ์โกรธเหมือนคนทั่ว ๆ ไป ใคร ๆ ย่อมรู้ อันที่จริงพระเจ้าในภาษาธรรมที่ลึกนั้น คำว่า “พระเจ้า” นี้หมายถึง กฎแห่งวิวัฒนาการของธรรมชาติ ที่ต้องเป็นอย่างนั้นมาจากเหตุนั้น ๆ ของอิทัปปัจจยตาความเป็นมาของเหตุปัจจัยต่าง ๆ

ปราชญ์ท่านชี้แนะต่อไปว่า ธนบัตร หรือเงินนั้นในภาษาคนทั่วไป หรือภาษาโลก ๆ มักถือว่าเป็นของสารพัดนึกได้ตั้งใจใคร ๆ ก็ชอบ เพราะเงินช่วยได้ทุกอย่าง ที่พึงพาอาศัยในชีวิตประจำวัน ถ้าขาดแล้วจะอยู่ไม่ได้ถือว่าเป็นเสียหายทุกอย่าง แต่ทางพระอรหันต์ทั้งหลายท่าน ถือว่าเงินเป็นสิ่งสารพัดพิษ ภาวะจิตควรหมั่นในพรหมจรรย์อันสูงสุด ตามแนวทางพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ท่านผู้อ่านเคยได้ยินไหม ? “**อบายภูมิจ**” ในภาษาคนสามัญทั่วไป มักหมายถึง นรก สัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย มีลักษณะอย่างทีบอกเล่าต่อ ๆ กันมา ว่า สัตว์เหล่านี้ต้องถูกลงโทษ ต้องทุกข์ต่าง ๆ นานา นานแสนนาน เชื้ออย่างนั้น เข้าใจอย่างนั้น

แต่ถ้าพูดในภาษาธรรมแล้วนี่ “**นรก**” คือ ความร้อนใจ เรียกว่า ร้อนใจเหมือนถูกไฟลุกที่ใจมาก มักทรมนทรมาย ความเครียดหนัก นานาประการ

“**เดรัจฉาน**” คือ ความโง่ไม่ รู้จักคิด ไม่มีสติปัญญาใช้แต่สัญชาตญาณ

“**เปรต**” คือ ภาวะความโง่มีแต่ความทิว กระจายด้วยอำนาจของกิเลส หรือความโง่ มีมากมาย

“**อสุรกาย**” ก็คือ ความขี้ขลาดอย่างไม่มีเหตุผล เป็นบุคคลทีกลัวสารพัดอย่าง

ส่วน “**สวรรค์**” ตามภาษาสามัญทั่วไป มักเข้าใจว่า ใครทีได้ทำบุญสุนทรทานไว้มาก ๆ เมื่อตายไปแล้วได้ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นโน้นชั้นนี้ต่าง ๆ แต่ถ้าเป็นภาษาธรรมทีลึกซึ้งนั้น หมายถึงภาวะจิตใจ เมื่อจิตใจปรกติยินดีตัวเองนับถือตัวเอง ไหว้ตัวเองได้ นี่ก็บ่นสวรรค์ทีนี้เดี๋ยวนี้นั้นที ถ้ามีกามารมณ์บ่นทีมุ่งหมาย

ก็บ่นสวรรค์ กามาวจร ถ้าสงบสุขอยู่ในรูปฌานก็บ่นพรหมโลกชนิดทีมีรูป ถ้าไม่มีรูป ก็เรียกว่าพรหมโลกชนิดทีเป็นอรูปอย่างนี้แหละ ท่านทั้งหลาย

แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสว่า นรกทางอายตนะเราเห็นแล้ว นี่หมายความว่า มีอยู่ที่ตา อยู่ที่หู-จมูก-ลิ้น-กาย และที่ใจ เรียกว่า ทีมีรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ มากกระทบแล้วประพฤติผิด ก็บ่นนรกทีนั้นเดี๋ยวนั้นนั้นที ถ้าเกี่ยวข้องกับบ่นสวรรค์ทีนั้นนั้นที มีความพอออกพอใจอะไร ๆ ก็แล้วแต่ นั่นคือ สวรรค์ทางอายตนะ

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ความเกิดเป็นนั่นเป็นนี้มีสาระชนิดทีจริงนั้น มันเป็นความเกิดในภาษาธรรม คือ เกิดทีภาวะจิตนิमितหมาย เป็นสันทิฏฐิโก เกิดเป็นสัตว์นรกเมื่อมีจิตใจเร่าร้อน ทุกข์มาก คือ เครียดหนัก เกิดเป็นมนุษย์ก็อย่างทีมีจิตใจนัยเหมือนมนุษย์โดยธรรมดา เกิดเป็นเทวดา ก็เมื่อสมบรูณ์ด้วยกามารมณ์ทั้งหลาย เกิดเป็นพระอรหันต์ก็เมื่อสิ้นกิเลส เกลี้ยงแล้ว บริสุทธิแล้ว เกิดเป็นพระพุทธรเจ้า ก็เมื่อตรัสรู้ด้วยพระองค์เองอย่างนี้

ปราชญ์ทางธรรมเคยกล่าวไว้ว่า นิพพานในภาษาคนสามัญทั่วไป ก็เหมือนลูกเด็ก ๆ ได้รับคำสั่งสอนในโรงเรียนว่า คือ ความ

ตายของพระพุทธเจ้าหรือของพระอรหันต์ คนทั่วไปที่ได้รับคำสั่งสอนในลักษณะนี้ เข้าใจว่า นิพพานนั้นเราจะมีตัวตนเข้าไปสู่เมืองแก้วดังกล่าวแล้ว คือพระนิพพาน แล้วก็ต่อตายแล้ว ไม่รู้อีกก็ร้อยชาติ ก็พันชาติ จึงจะไปถึงว่าอย่างนั้น เชื่อย่างนั้นนี้เรียกว่า เข้าใจผิด

อันที่จริง “นิพพาน” ในภาษาธรรมอันถูกต้องนั้น คือ ภาวะจิตว่างจากตัวตนของตน หหมดภาวะกิเลส ไม่มีตัวตน เรียกว่า ความดับไปแห่งตัวตน (ภาวะจิต) เรียกว่า นิพพาน ถึงได้ที่นี่เดี๋ยวนี้ ด้วยสัมมาทิฐิที่ครบสมบูรณ์จนเป็นสัมมัตตะ

บุคคลที่สมบูรณ์ในการละอวิชชา ตัณหาอุปาทานสิ้นแล้ว นั่นคือ ความดับแห่งกองทุกข์ทั้งหลายทั้งปวง ความสิ้นสุดแห่งวัฏสงสาร นั่นแหละ คือ นิพพาน ท่านทั้งหลาย

โดยธรรมดานี้มีอยู่ว่า ใครมองเห็นการปรุงแต่งของสิ่งที่เป็นเหตุและผล นั่นแหละเรียกว่า เห็นธรรม ๆ อย่างแจ่มแจ้งแห่งตลอด นี่ถึงจะปลอดภัยได้แท้จริงสิ่งไม่มีเปลี่ยนไปได้

อันที่จริงแล้วตัวธรรมชาติไม่ต้องการได้ หรือเสียอะไรหรอก ความ

แพ้หรือชนะโดยธรรมชาติแล้วไม่มี แต่มนุษย์ต่างหากมีจิตใจค่อนข้างเอนเอียง ความรู้สึกนึกคิดชอบส่วนที่มันได้ตามความต้องการของตัว แล้วก็เรียกว่า ดี ดี ถ้าไม่ได้แล้วก็ไม่ดี แล้วก็เสีย มีแพ้ มีชนะ มันก็เป็นเรื่องความยึดมั่นถือมั่นในโลก นี่ด้วยอำนาจ อวิชชาของฝ่ายโลกียะของปุถุชนนั่นเอง

ความจริงมีอยู่ว่า ธรรมะนี้ช่วยได้แน่นอน ช่วยได้เสมอไป ขอแต่ให้เข้าถึงภาวะธรรมะเท่านั้น ทุกอย่างย่อมสงบได้ เข้าถึงได้ไม่มีปัญหา กล่าวนำต่อไปอีกว่า...

เมื่อพูดอย่างธรรมมาธิฐาน “พระเจ้า” ก็คือ กฏธรรมชาติอันศักดิ์สิทธิ์นั้นแหละสำคัญที่สุด แจกแจงต่อไปอีกว่า พระเจ้าของชาวพุทธในสัมมาทิฐิ ในส่วนชาวพุทธต้องสนใจที่สุด นั้นมีชื่อเรียกว่า “พระเจ้าแห่งอิทัปปัจจยตา” ท่านทั้งหลาย

บรรพบุรุษเคยเตือนไว้ว่า หัวใจของศาสนิกชนทั่วไปนี้ มันมีอยู่ว่า สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น อย่ากินแห่งแคลงใจกันเลย จงเอื้อเพื่อเอื้อแผ่กันเถิด ผู้มีปัญญาญาณอย่างแก่กล้า ต้องมีอุดมการณ์ งานสันติภาพเพื่อความสงบศาสนิกชนที่แท้จริง ต้องยอมเสียสละชีวิตเพื่อธรรมะให้ได้ให้ถึงที่สุด เป้าหมายคือความหลุดพ้น

คำเตือนด้วยความปรารถนาดี มีว่า ให้หันไปหาธรรมชาติให้มากขึ้น ต้องยืนหยัดตรงนี้ แล้วจะเยือกเย็นเป็นสุข เพราะสร้างเหตุถูกต้อง ด้วยธรรมโอสถ และจะไม่เป็นโรคเส้นประสาทเกิดขึ้นในสมองของตนเอง

นี่รับรองคุณภาพ ไม่ว่าจะใครก็ตาม แต่จะถือลัทธิศาสนาอะไรอยู่ที่ตามความทุกข์มักเกิดขึ้นแก่ท่านนี้ธรรมชาติก็ลงโทษ เมื่อปฏิบัติผิดธรรมะ เรียกว่าพลาดไป เพราะท่านเกี่ยวข้องผิดต่อกฎของพระธรรมจึงนำความทุกข์มาให้มากมาย แต่ก็มีหลาย ๆ ท่านทำถูกต้องกฎของพระธรรมที่เรียกว่า “อิทัปปัจจยตา” จึงนำพาให้สำเร็จประโยชน์ในลำดับนั้น ๆ จะเป็นทางโลก หรือทางโลกุตรธรรมก็แล้วแต่

ความทุกข์มักเกิดขึ้นแก่มนุษย์เหมือนกันหมด ถ้าใครผัสสะโง่ ไม่ว่าจะนับถือศาสนาอะไร เมื่อสร้างเหตุปัจจัยผิดหลักธรรมชาติ ๆ ก็ลงโทษแน่นอนจะพ้นผ่อนมิได้ เช่นนั่นเอง ๆ มนุษย์มีความ

ทุกข์เพราะทำผิดในขณะที่ผัสสะ เมื่อมีการกระทบทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจแล้วก็โง่ มันก็เกิดทุกข์ขึ้นมาทันที เหมือนบทที่กล่าววว่า

•••••
 • ความทุกข์ เกิดที่จิต
 • เพราะเห็นผิด เมื่อผัสสะ
 • ความทุกข์ จะไม่โผล่
 • ถ้าไม่โง่ เมื่อผัสสะ
 • ความทุกข์ เกิดไม่ได้
 • ถ้าเข้าใจ เรื่องผัสสะ
 • เพลอสติทุกข์ทัพบใจ
 • สติไวรู้ทัน เช่นนั่นเอง
 •••••

บรรดาพระอรหันต์ทั้งหลายเคยได้เตือนไว้ว่า การกราบพระพุทธรูปด้วยความเชื่อว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่จะช่วยเราได้ ถ้าใครปฏิบัติอย่างนี้ นี้มันเป็นไสยศาสตร์ แต่ถ้าเข้าไปในโบสถ์ หรือเข้าไปกราบพระพุทธรูปด้วยความคิดและเข้าใจว่า พระพุทธองค์ทรงค้นพบทางดับทุกข์ได้ด้วย

“...ให้หันไปหาธรรมชาติให้มากขึ้น ต้องยืนหยัดตรงนี้ แล้วจะเยือกเย็นเป็นสุข เพราะสร้างเหตุถูกต้อง ด้วยธรรมโอสถ และจะไม่เป็นโรคเส้นประสาทเกิดขึ้นในสมองของตนเอง”

พระองค์เอง แล้วก็สอนผู้อื่นให้ดับทุกข์ได้ด้วย เราขอสมัครใจเป็นสาวกของพระองค์และขอบคุณ พระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ท่าน แล้วก็กราบลงไปด้วยใจที่นอบน้อมบริสุทธิ ถ้าใครกราบอย่างนี้เป็นพุทธศาสตร์ หรือเรียกว่ากราบอย่างมีสัมมาทิฐิ เรียกว่าตำริชอบนี้เป็นต้น

ใครที่นิยมพระเครื่ององค์เล็ก ๆ เอามาห้อยคอ นี่ถ้าห้อยคอในฐานะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ให้ช่วยคุ้มครอง ป้องกันเภทภัยอันตรายไม่เกิด ถ้าอย่างนี้เป็นไสยศาสตร์ แต่บางคนเอาพระเครื่องที่ตนเองบูชามาห้อยคอ เพื่อเตือนสติให้คิดดี พูดดี ทำดีและมุ่งสู่

พระธรรมที่สูงส่ง นี่เป็นสัญลักษณ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ดับทุกข์ได้ด้วยตนเอง แล้วมาสอนให้ดับทุกข์ได้ด้วย เราขอบพระคุณ เราขอมอบกายถวายชีวิตแก่พระองค์ท่านเพื่อมิให้ลืมพระองค์ เราเอามาห้อยคอ เพื่อระลึกในลักษณะนี้ ถ้าอย่างนี้เป็นพุทธศาสตร์ ท่านทั้งหลายสิ่งที่จะเป็นที่พึ่งเพื่อดับทุกข์แก่เราได้นั้น คือสิ่งที่เรียกว่า ธรรมานุภาพ ๆ คือ อานุภาพของพระธรรมที่ศักดิ์สิทธิ์กว่าใด ๆ ในโลก

ท่านชี้แนะต่อไปอีกว่าเรื่องของธรรมะที่ดับทุกข์ได้นั้นสำคัญที่สุด เป็นเรื่องยอดสุดของสังคม

ศาสตร์ปราชญ์ท่านชื่นชม แล้วกล่าวต่อไปว่า คำว่า “พุทธะ” นั้นแปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แต่ปรากฏว่าปัจจุบันนี้ ชาวพุทธจำนวนมากยังเป็นผู้หลับอยู่นอนคุ่มไม่เห็น ไปนอกประเด็น หรือเรียกว่า บ้าหอบฟาง โกล้งเกลือกินต่าง หรือทัพพีไม่รู้รสแกงลักษณะนี้เป็นส่วนใหญ่

พุทธศาสนิกชนบางคนทำบาปเพื่อแลกบุญก็มีอย่างเช่น ฆ่าสัตว์เพื่อทำบุญ เลี้ยงเหล้าเพื่อทำบุญ เล่นการพนันเพื่อทำบุญ หรือ จัดเลี้ยงโต๊ะจีนเพื่อทำบุญ ในลักษณะนี้เป็นต้น ไม่ทราบว่าเป็นบุญที่ตรงไหน ? พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า เหล่านี้มันเป็นอบายมุข ปากทาง

แห่งความเสื่อมทั้งสิ้น

การศึกษาพระธรรมยังมีอยู่ การปฏิบัติก็ยังมีอยู่ ถ้าปรีชาญาณต้องการปฏิบัติก็จะต้องเช่นกัน ถ้าปรีชาญาณไม่มี หรือสูญหายไปหมด คนปฏิบัติก็จะมีทางที่จะไขว้เขว หรือเลอะเลือนได้ตั้งทราบ ๆ กันอยู่

ความจริงมีอยู่ว่า นักปฏิบัติธรรมที่ชื่อตรงแต่โบราณกาลนั้น ส่วนใหญ่เขาจะถือว่าพระที่เป็นนักปรีชาญาณนี้ เป็นยอดกัลยาณมิตร ที่แนะนำแนวทางให้ตรงต่อหลักในพุทธธรรม เพื่อนำปฏิบัติให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพื่อแจ้งในไตรลักษณ์

สังขจะมีอยู่ว่า ถ้ารู้ว่าสิ่งทั้งปวงมันว่างจากตัวตน มันก็ไม่หลงรัก หลงเกลียดในสิ่งใด ๆ ทั้งปวงได้ง่าย ความยึดถือว่าตัวตนว่าของตนนั้นแหละ คือแม่บทของกิเลสทุกชนิดลงไปคิดดู ๆ ขอให้ว่างจากกิเลสทุกชนิด นี่ก็เรียกว่ามีจิตว่างช่องทางที่สุดแห่งทุกข์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเคารพธรรมที่ตรัสรู้ คือ รู้เรื่องของอิทัปปัจจยตา อย่างแจ่มแจ้งแห่งตลอด เรื่องอิทัปปัจจยตานี้ โดยใจความก็คือเรื่องที่แสดงให้เห็นว่า

ความทุกข์เกิดขึ้นมาได้
อย่างไร ?

และความทุกข์จะไม่เกิด

ขึ้นมาได้อย่างไร ?

หรือความทุกข์จะสิ้นสุดลงไปได้ได้อย่างไร ?

นี่แหละ สำคัญที่สุดญาติโยม ! กล่าวต่อไปว่า สังขจะการปฏิบัติ มันอยู่ตรงที่ว่า มีสติให้เพียงพอ เมื่อมีผัสสะ

ถามว่ามีสติอย่างไร ? มีสติเพียงว่า มันเป็นเช่นนั้นเอง ๆ นี่ก็พอแล้ว รูปสวຍมากกระทบตา มันเป็นเช่นนั้นเองไม่แปลก ถ้ารูปไม่สวຍมากกระทบตา มันก็เป็นเช่นนั้นเองไว้อยู่ !

ถ้าอย่างนี้ ก็ไม่เกิดความยินดี ไม่เกิดความยินร้ายแต่ประการใด เรียกว่าไม่เกิดกิเลสประเภทใด ๆ ทั้งสิ้น เรื่องมันก็หยุด ไม่ลามปามไปจนถึงเวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติ และทุกข์นี้สายตรงต้องอย่างนี้ ลักษณะนี้ ท่านทั้งหลาย

ควรบอกควรเตือนลูกหลานให้ได้รับคำสั่งสอนที่ว่า เรื่องดีหรือไม่ดี เรื่องชอบหรือไม่ชอบ มันเป็นเช่นนั้นเองแหละ ลูกหลานเอ๋ย ! อย่าไปหลงมันให้มากนักเลยจะนำปัญหามาให้อันตรายจะตามมามากมาย นี่ล้วนอันตรายทั้งนั้น

ลูกหลานจงทราบเถิดว่า ความสุขที่หลอกลวง ที่ล่อหู ล่อตาต่าง ๆ ในอายตนะให้หลงสนุกสนาน เอรีดอรัยที่มีในยุคปัจจุบันนี้ มันหลอกลวงเรา ๆ จะต้องใช้จ่ายเงินมากเหตุยู่

๐๐ เกื้อกูลชีวิต

จิตวิญญานให้เจริญ
ก้าวหน้าในพุทธธรรม
ยิ่ง ๆ ขึ้น จักได้เป็น
ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน”

ยากจะตามมา นี่ลูกหลานความสุขใน
หน้าที่การงานที่ดีงาม ได้ช่วยพ่อแม่ ได้
สวดมนต์บ้าง ได้ฝึกนั่งสมาธิบ้าง แม่
เมตตาบ้าง เหล่านี้ไม่ต้องใช้สตางค์เลย
แต่ได้ความสุขปิติ

แนะนำต่อไปว่า หลักปฏิบัติ
ที่สำคัญ ที่สรุปออกมาจากหัวใจใน
พระพุทธศาสนา ก็คือคำว่า “ไม่มี
อะไรน่าเอา น่าเป็น” นี่จึงเห็นสังขจะ
อย่างนี้เกิดจักประเสริฐที่สุด เพราะ
ทั้งชั่ว ทั้งดีมิใช่มีขณิมาปฏิบัติ ล้วน
แต่ไม่น่ารักทั้งสิ้น เพราะว่าถ้าไป
รักมันเข้า มันจะกัดเอา เราท่านจะ
เจ็บปวดเพราะเหตุนี้ คนต้องเป็นทุกข์
ทรมานถึงกับฆ่าตัวตายก็เพราะความ
ชั่วก็ได้ เพราะความดีก็มีเหมือนกัน นี่
เพราะเขาไปยึดมั่นถือมั่น ในเรื่อง
ของความดีเหล่านั้นมันมากเกินไป ๆ
แล้วก็เกิดผลร้าย

จงทราบเกิดลูกหลาน เมื่อใดเกิด
กิเลส เมื่อนั้นชีวิตนี้ก็มีแต่ปัญหา หรือ
เป็นทุกข์ในวัฏสงสารทันที แต่ถ้าเมื่อใด
กิเลสว่างไปจากจิตใจเรา นี้ ภาวะจิตใจนี้

ก็เป็นนิพพานทันที เป็นสภาพแห่งความ
เย็นเห็นได้ด้วยใจ

นี่ลูกหลานที่ได้มีความทุกข์ ที่
นั้นแหละเราต้องพากเพียรพยายาม
มีสติ มีสัมปชัญญะ หิริโอตตปปะ และ
ต้องตั้งตะให้แก่กล้า นำปัญญามาใช้
ให้ทันทั่วถึง ถึงจะดับทุกข์ได้ห่างไกล
จากปัญญา

นี่ลูกหลานทั้งหลายความเป็นอยู่
ของเรา เราต้องกินเพียงเพื่อหล่อเลี้ยง
ชีวิตให้พอเป็นไปได้ในอัตราพอ อย่าไปยึด
ถือว่า เรากินเนื้อ หรือเรากินผัก ถ้า
เรายึดถือว่า กินเนื้อหรือกินผัก นั่นคือ
ความบ้า ความโง่ หลงมากไป มันบ้า
เท่านั้นแหละ ถ้ากินแต่เนื้อก็เป็นยักษ์
ถ้ากินแต่ผักก็เป็นลิง เป็นค่าง เราไม่
ควรติดอยู่แค่นั้น ควรจะอยู่ทางสาย
กลางจะดีกว่านำมาปฏิบัติในสัมมาทิฐิ

แนะนำเตือนต่อไปว่า มารยิ่ง
มีมา ยิ่งทำให้บารมีแก่กล้า เพราะ
อาศัยปัญญาพอกพูนเหล่านี้ เรียกว่า
เกื้อกูลชีวิต จิตวิญญานให้เจริญ
ก้าวหน้าในพุทธธรรมยิ่ง ๆ ขึ้น จัก
ได้เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เจริญพร.

ระบียงจิต

ปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน

ตอนที่ ๒

โดย...เรื่องของ “กู”

ค ราวนี้มาว่ากันต่อเรื่องผู้ครองเรือนจะปฏิบัติธรรมกันได้
อย่างไรในชีวิตประจำวัน จะเอาเวลาที่ไหนมาถือศีล นั่งสมาธิ ถึงจะมีเวลาก็
ต้องไปรับศีลจากพระก่อนหรือเปล่า ?

จึงจะเริ่มปฏิบัติ แล้วเมื่อลงมือปฏิบัติแล้วงานการก็ไม่เป็น
อันได้ทำกันพอดี เพราะจะต้องคอยควบคุมความคิดไม่ให้ฟุ้งซ่าน โดย
การนั่งนิ่ง ๆ ตูม่น หรือทำอะไรให้มันซ้ำ ๆ ซึ่งเป็นไปไม่ได้แน่ ๆ ใน
การทำงานในชีวิตประจำวัน

เพราะฉะนั้น โอกาสในการปฏิบัติธรรมย่อมเป็นไปไม่ได้เลย นั่น
คือ ความเข้าใจผิดในเรื่องการปฏิบัติธรรม เพราะจะว่าไปแล้วการปฏิบัติ
ธรรมก็คือ การทำหน้าที่ให้ถูกต้องตามกฎของธรรมชาติ ปฏิบัติได้ทุกที่
ทุกเวลามีหน้าที่การงานอะไรก็ทำไปให้ดีที่สุด โดยไม่ต้องมีตัวตนผู้รับผล
ของงาน ที่เรียกว่า **ทำงานด้วยจิตว่าง**

คราวนี้เรามาทำความเข้าใจความหมายโดยลักษณะสภาวะของ
คำอีก ๔ คำ คือ คำว่า **ธรรม, ศีล, สมาธิ, ปัญญา** โดยทั้ง ๔ คำนี้ ผู้เขียน
ขอใช้ความหมายตามที่ผู้เขียนรู้สึกจากการปฏิบัติของตนเอง ท่านผู้อ่าน

ยังไม่จำเป็นต้องเชื่อตามลวงใครครวญ โยนิโสมนสิการดูก่อน แล้วจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ได้ ซึ่งความหมายอาจจะตรง หรือไม่ตรงตามพจนานุกรม คือ

คำว่า **ธรรม** หมายถึงการทำในใจ ที่ถูกต้อง คือมีความคิดที่ถูกต้องตามหลักของพระศาสนา และกฎของธรรมชาติ แล้วธรรมนั้นจะแสดงออกมาเป็นการกระทำทางกาย ทางวาจา ที่ถูกต้อง

ฉะนั้น คำว่า **ธรรม** จึงมีความหมายว่า **การทำในสิ่งที่ถูกต้อง หรือทำในสิ่งที่ควรทำ** คือ ถูกต้องโดยหน้าที่ตามกฎของธรรมชาติ และไม่ทำในสิ่งที่ไม่ควรทำ คือ สิ่งที่ทำแล้วเบียดเบียนตนเองเบียดเบียนผู้อื่น เริ่มจากการรักษาศีลก่อนเพราะเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการปฏิบัติ แต่ก็ไม่ถึงกับเป็นเบื้องต้นเสียทีเดียว เพราะยังมีเรื่องทานที่ต้องปฏิบัติด้วย เพียงแต่เรื่องของการจะยกไปกล่าวในเรื่องของการสร้างบารมีในภายหลัง

เรามักบอกว่า ศีลรักษายากปฏิบัติยาก ก็ถ้าเอาตามตัวหนังสือก็คงจะยากจริง ๆ แล้วเหตุที่มันยากเพราะความเห็นแก่ตัวของเรานั้นเอง ของ ๆ เราไม่ยอมแบ่งให้ใครของ ๆ เขาเรายังอยากแย่งเอามา ศีลก็เป็นอันล้มเหลว

แต่ถ้าแค่เรารักผู้อื่น **“อยากให้ออยากแบ่ง ของเขาไม่แย่ง ของเรายังแบ่ง”** มันก็เป็นทั้งศีลเป็นทั้งบารมีเสร็จสรรพไปในตัว เพราะถ้ามันรักผู้อื่นมันจะทำละเมียดศีลทั้ง ๕ ข้อไม่ได้เด็ดขาด

ถ้ารักเขาเราจะทำให้เขาเจ็บ เขาตายได้หรือ ?

เรารักเขาเราจะขโมยของเขาได้หรือ ?

เรารักเขาเราจะละเมิดต่อของรักของหวงของเขาได้หรือ ?

ถ้ารักเขาเราจะพูดให้ร้าย กล่าววาจาที่เป็นเท็จ คำหยาบ คำส่อเสียด พูดเพื่อจ้องร้ายสารให้เขาเกิดความรำคาญได้หรือ ?

หรือแม้กระทั่งไม่สามารถจะทำตัวเองให้มันเมาขาดสติ จนกระทั่งก่อความกระทบกระทั่งต่อผู้อื่นด้วยอาการต่าง ๆ ข้างต้นที่กล่าวมาแล้ว

คราวนี้เราอาจกล่าวได้ว่า ก็คนเหล่านี้มันไม่น่ารักนี่ ถึงคนเหล่านั้นจะไม่น่ารัก แต่เขาก็น่าสงสารตรงที่เขาไม่สามารถทำตนให้เป็นที่รักแก่ผู้อื่นได้ ความสงสารก็ช่วยให้ศีลเราตั้งอยู่ได้ หรือถ้ายังทำใจรัก

เขาไม่ได้ ก็ลองทำให้เขารักเราแทนด้วย มุทิตาจิต คอยยินดีกับเขาเมื่อเขาทำในสิ่งดี ๆ หรือถ้ายังไม่ไหววางอุเบกขาเสียก็ยังไม่ถึงกับขาดทุน ดีกว่าไปนั่งโกรธนั่งเกลียด เขาให้ตัวเราเป็นทุกข์ไปเปล่า ๆ ปลื้ ๆ

คำว่า ศิล แปลว่า ความเป็นปกติ ทั้งทางกาย วาจา โดยมีความคิดเป็นต้นนำพา กายและวาจาให้เป็นปกติ โดยความเป็นปกติ ในที่นี้หมายถึง ความเป็นปกติตามกฎของธรรมชาติ ไม่ใช่ปกติตามความรู้สึกของเรา หรือกล่าวได้ว่า โดยปกติแล้วทุกคนจะมีความปกติที่จะโลก โกรธ และหลง

นั่นคือ สิ่งที่ทุกคนคิดว่ามันเป็นเรื่องปกติเพราะใคร ๆ เขาก็เป็นอย่างนี้กันทั้งนั้น แต่ในทางธรรมะสิ่งเหล่านั้นคือ ความไม่ปกติของกาย วาจา อย่างเช่นเมื่อเราโกรธร่างกายเราก็จะมีอาการสั่นสะท้าน มีอาการร้อนวูบวาบ การพูดจาก็ตะกุกตะกัก จนถึงขนาดที่เรียกว่า **โกรธจนพูดไม่ออก**

ส่วนทางจิตใจก็หาความเป็นสุขไม่ได้ มีความคิดที่จะทำลายทำร้าย หรือแม้กระทั่งฆ่าให้ตายเสีย ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า ถ้าทำลงไปต้องติดคุกติดตะราง หรือมีโทษตามกฎหมายจะต้องเดือดร้อน แต่ขณะโกรธความรู้เหล่านั้นกลับไม่ปรากฏขึ้น จึงลงมือทำเรื่องที่ปกติไม่ทำ คือ อาจจะชกต่อย ต่ำทอด้วยคำหยาบ หรือทำร้ายด้วยอาวุธให้ตายเพื่อความสะใจ

ความโลภและความหลงก็เช่นกัน แต่ความหลงจะเห็นได้ยากและเหตุที่มันเกิดความหลง ก็เพราะมันคือมันไม่ยอมใคร

แม้จะมีผู้รู้ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเป็นนักปราชญ์ หรือพระสงฆ์ผู้ทรงศีลทรงคุณธรรม มาพูดให้เปลี่ยนความเชื่อที่ผิดนั้นเสีย แต่เขาก็ยังเชื่อว่า เขารู้ดีกว่า เพราะเขาก็สามารถคิดและพูดได้ เหมือนอย่างที่นักปราชญ์ทั้งหลายเหล่านั้นพูด แต่ไม่สามารถทำได้อย่างที่พูด เขาพูดว่า ไม่ควรโลภ แต่เขายังกอบโกยโดยการคอร์รัปชั่นไม่รู้จักพอ หรือบางคนสอนผู้อื่นให้ปล่อยวาง แต่ตนเองกลับยึดมั่นถือมั่นอย่างเต็มที่ไม่ว่าแต่บรรเทาเบาบางลง เหล่านี้ก็เรียกว่า ความไม่ปกติ

ฉะนั้น ดังที่เคยกล่าวไว้ในฉบับก่อน ๆ แล้วว่า ศิล คือ ข้อควรงดเว้นอย่าไปปฏิบัติ เพราะถ้าไปปฏิบัติเข้าย้อมเดือดร้อนและความเดือดร้อนนั้นแหละคือความไม่ปกติ

คราวนี้มาดูกันว่า ศิล คือ ความ เป็นปกติที่แท้จริงเป็นอย่างไร ?

ก็คือ สิ่งที่เรียกว่า **เบญจธรรม ๕ ประการ** เป็นสิ่งที่ควรทำให้เกิดมีขึ้นในความรู้สึกนึกคิด ถ้ามีแล้วมันดีได้โดยไม่ต้องคิด คือ เป็นอัตโนมัติไปเลย เหมือนที่เราหันไปด่าคนที่เดินมาชนเราเข้า มันเป็นอัตโนมัติที่จะด่าออกไป เพราะมันเป็นเรื่องปกตินิสัย หรือสันดานที่เราทำอยู่เป็นประจำ แต่มันสร้างความไม่ปกติ เพราะคนที่เดินมาชนเราเขาก็มีปกติที่จะด่าตอบเช่นกัน

ดังนั้น จึงเกิดการทะเลาะวิวาทกันขึ้นโดยเห็นเป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าเรามีปกติปฏิบัติอยู่ในเบญจธรรมจนคุ้นชินเป็นอัตโนมัติแล้วคือ

๑) มีเมตตาเป็นปกติ ดังที่กล่าวมาแล้วว่า คิดแต่ในทางรักผู้อื่นโดยไม่หวังให้เขาตอบแทน และการรักผู้อื่นก็เท่ากับเรารักตัวเอง เพราะเราก็จะเป็นที่รักที่สงสารของผู้อื่นด้วย

๒) มีการประกอบสัมมาอาชีพ รวมถึงไม่คดโกงและคอร์รัปชัน เพราะถ้าทำเช่นนั้นเข้าต่อให้อาชีพนั้นเป็นอาชีพสุจริต เป็นอาชีพที่มีเกียรติมีศักดิ์ศรี แต่เรากลับทำทุจริตต่อหน้าที่มีการฉ้อโกงองค์กรที่เราอาศัยหาเลี้ยงชีวิตก็ไม่ถือว่าเป็นสัมมาอาชีพ และย่อมก่อให้เกิดความเดือดร้อนในภายหลัง

เหมือนอย่างบรรดาข้าราชการและนักการเมืองหลายคนที่ต้องมารับโทษติดคุกกันตอนแก่มากมาย เมื่อมีการสืบสวนหาความไม่ชอบมาพากล เมื่อครั้งอดีตที่ยังมีอำนาจอยู่ พอหมดอำนาจก็ถูกตรวจสอบ และถูกลงโทษเกิดความเดือดเนื้อร้อนใจจนอยู่เป็นปกติไม่ได้

๓) มีกามสังวร หรือ ที่เรียกว่า สันโดษในคู่ครอง คือ ไม่ประพฤตินอกใจ แอบเที่ยวเล่นชู้กับคู่ครองของคนอื่น หรือ ชอบหาความสุขจากผู้หญิงชายบริการ

ถ้ามีกามสังวรมันก็จะไม่กระพทุติ เช่นที่กล่าวมาครบครันก็อยู่เป็นปกติสุข

๔) มีสังขะ คือ การพูดความจริง ย่อมเป็นผู้ได้รับความเชื่อถือ หรือที่มักเรียกกันว่า เป็นคนมีเครดิต และเมื่อพูดความจริงแล้วย่อมไม่ต้องกังวลว่า เราพูดเรื่องอะไรไว้กับใครบ้าง เพราะความจริงจะพูดกี่ครั้งหรือกับกี่คนก็ตามแต่มันก็จะยอมจะพูดเหมือนกันทุกทีไป ก็ทำให้เกิดเป็นความปกติทางวาจา

๕) สติสัมปชัญญะ คือ ความระลึกได้รู้ตัวเมื่อมีสติสัมปชัญญะ ก็จะไม่มีการที่จะเพลินจนหลงไปทำเรื่องที่จะทำให้เกิดเป็นความเดือดร้อนขึ้นจนชีวิตอยู่ไม่เป็นปกติ

เมื่อเรารวมคำว่า ศีลธรรม เข้าเป็นคำเดียวกันก็จะแปลได้ว่า **ความเป็นปกติที่จะคิด พูด ทำ ในสิ่งที่ควร และมีปกติที่จะไม่คิด พูด และทำในสิ่งที่ไม่ควร**

คราวนี้ก็มาถึงคำว่า **สมาธิ** ก็คือ การทำจิตให้ตั้งมั่นทนได้กับความไม่ปกติของสังขมและคนรอบข้างที่เข้ามากระทบกระทั่ง เพราะถึงแม้พระพุทธรูปองค์เองก็ยังคงทนต่อพวกที่ไม่พอใจในคำสอนของ

พระองค์ เพราะทำให้เขาต้องสูญเสียลาภ
สักการะที่เคยได้ทั้งจากชาวบ้านพ่อค้า
คฤหบดีจนกระทั่งถึงกษัตริย์ แต่พระองค์
ก็ยังทำพระองค์เองให้เป็นปกติได้อย่าง
องอาจกล้าหาญ มีสติที่ตอบโต้กลับด้วย
วาจาที่ใครก็คิดงำไม่ได้ และต้องแพ้ยัย
ตัวเองไปในที่สุด จะขอยกตัวอย่างเรื่อง
ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “อภิกโกสกสูตร”
หรือก็คือสูตรว่า “ด้วยคนดำ”

ครั้งหนึ่งมีพราหมณ์คนหนึ่งรู้สึก
โกรธแค้นพระพุทธเจ้า เพราะพระองค์ทรง
บวชให้กับน้องชายของแก พราหมณ์จึง
เดินทางไปหาพระพุทธเจ้าพอไปถึงก็ไม่
ฟังอรัญญาคำธรรมใด ๆ ตั้งต้นบริภาษพระพุทธ
องค์ฉอด ๆ ด้วยวาจาที่หยาบคายและมีใช้
ของสัตบุรุษ

พระพุทธองค์ทรงสดับตรับฟัง
ถ้อยคำที่พราหมณ์นั้นกล่าวด้วยท่าอัน
สงบ ดุจดังไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นต่อเมื่อพราหมณ์
คนนั้นบริภาษพระองค์ท่านจนพอใจ แล้ว
พระพุทธองค์จึงทรงเริ่มสนทนากับเขาว่า...

“พราหมณ์เอ๋ยที่บ้านท่านมีแขก
ไปมาหาสู่กันกับท่านบ้างหรือไม่?”

“มีสิ ข้าฯ มีใช้คนกระจอกที่ไม่มี
มิตรสหายนี้” พราหมณ์ตอบด้วยความ
ภาคภูมิใจ

พระพุทธองค์ทรงตรัสถามต่อไป
ว่า “เออหนอ พราหมณ์ เวลาที่แขกของ
ท่านมาเยี่ยมท่านเอาสิ่งใดต้อนรับพวกเขา”

“ก็เอาน้ำท่า ของขบเคี้ยวออกมา
ต้อนรับพวกเขาสิ”

“ถ้าแขกเหล่านั้นไม่ทานของ
ต้อนรับของพราหมณ์ แล้วของพวกนั้นจะ
เป็นของใคร”

พราหมณ์นิ่งนึกอยู่สักครู่จึงตอบ
ว่า “ก็ตกเป็นของข้าฯ ตามเดิมนะสิ”

พระพุทธองค์จึงทรงตรัสต่อไปว่า
“เช่นเดียวกันนั้นละพราหมณ์ ท่านบริภาษ
เราด้วยถ้อยคำที่หยาบคายมากมาย เรา
ไม่รับคำบริภาษนั้น คำบริภาษที่ท่านกล่าว
ออกมาเมื่อครู่ก็ตกเป็นของท่านเอง
สินะ”

พราหมณ์ได้ฟังพระพุทธเจ้าตรัส
อย่างนี้ถึงกับสะอึกไปในปีดล พระองค์
ทรงตรัสต่อไปอีกว่า “ผู้โกรธตอบผู้ที่ดำ แยก
กว่าผู้ที่ดำเสียอีก ผู้ที่ไม่โกรธตอบผู้ที่ดำ
นับว่า เป็นผู้ที่สามารถชนะสงครามที่ชนะ
ได้ยากยิ่ง ผู้ที่มีสติรู้จักยับยั้งชั่งใจ และไม่
โกรธตอบเวลาที่ผู้อื่นด่าได้ นับว่าเป็นผู้ที่
ทำประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น หากแต่
ผู้คนเช่นนี้ผู้อื่นที่ไม่เข้าถึงธรรม มักจะกล่าว
หาว่า เป็นคนโง่”

พระพุทธองค์ทรงแสดง
ธรรมจบ พราหมณ์ชี่โมโห จึง
รู้สึกสำนึกตน และได้กราบขอ
ขมาพระพุทธเจ้า พร้อมกับทูล
ขอบวชเป็นสาวกของพระองค์

จะเห็นได้ว่า พระองค์ทรงตั้งมั่นเป็น
ปกติได้ตั้งแต่ต้นจนจบ และยังสำเร็จประโยชน์
ในการเปลี่ยนผู้ที่ตั้งใจเป็นศัตรูให้กลายเป็น
ผู้ที่มิตรทथाได้ในที่สุด แต่เราไม่อาจตั้ง

๕๕

การมีสมาธิ
ก็ไม่ได้จำเป็น
ต้องหยุดคิด
นั่งนิ่ง ๆ
อยู่เฉย ๆ
แต่ให้หยุด
กระแส
ความคิด
ในเวลา
ที่ควรหยุด
....”

มันได้เหมือนพระองค์ ก็อาจจะแสดงอาการที่คล้าย ๆ กับพระองค์ไปก่อนก็ได้ อาจจะไม่ถึงขั้นที่จะเจอจากคนที่เห็นศัตรูกลายเป็นผู้ที่มีศรัทธาได้เหมือนพระองค์ ก็วางอุเบกขา คือ เฉยเอาไว้อดทนอดกลั้น เพื่อไม่ให้เหตุการณ์มันบานปลายออกไปมากขึ้น หรืออาจจะใช้เทคนิคการตามดูลมหายใจ คือ หายใจให้ยาวและลึก แล้วเอาจิตไปเกาะไว้กับลมหายใจ ไล่ตามดูมันไปเรื่อยอย่าไปสนใจสิ่งที่มากระทบ ปล่อยให้มันเป็นสักแต่ว่าเสียง สักแต่ว่าเห็น แต่ไม่รับรู้รับเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น เราก็อาจจะผ่านสถานการณ์นั้นไปได้โดยไม่เกิดเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตออกไป

การมีสมาธิก็ไม่ได้จำเป็นต้องหยุดคิดนั่งนิ่ง ๆ อยู่เฉย ๆ แต่ให้หยุดกระแสความคิดในเวลาที่เหมาะสม คือ เวลาที่กำลัง โลก กำลังโกรธ และกำลังหลงอยู่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ถ้าเราหยุดนิ่งนานพอความคิดที่เป็นอกุศลจิตเหล่านั้นก็จะลดกำลังลงจนสงบลงได้

ฉะนั้น เราต้องการสมาธิแค่เท่าที่จำเป็นต่อความต้องการ ณ ขณะแห่งการกระทบอารมณ์ แต่ต้องฝึกฝนให้มันมีกำลังก็จะอดทนได้มากขึ้นนานขึ้น เราก็จะอยู่ในโลกได้ง่ายกว่าคนอื่นที่ไม่ควบคุม

ปัจจุบันมีเทรนที่กำลังฮิตอยู่เทรนหนึ่งที่เรียกว่า Slow life คือ การใช้ชีวิตให้ช้าลง แล้วจะต้องช้าลงขนาดไหน เพราะในชีวิตเร่งด่วนในปัจจุบันขึ้นมั่วแต่ช้าอยู่ก็คงจะไม่ทันคนอื่นเขา

สำหรับผู้เขียนเห็นว่า เราช้าลงแค่หนึ่งลมหายใจก็พอ คือ ก่อนจะลงมือทำหรือพูดอะไร ให้หายใจยาว ๆ เพื่อเป็นการเรียกสติก่อนสักหนึ่งครั้ง แล้วค่อยลงมือทำสิ่งนั้น ๆ ก็จะกลายเป็นการทำงานอย่างมีสติแล้วชีวิตก็ไม่จวนอยู่ร่วมกับคนอื่นในสังคมไม่ได้ อันนี้ผู้เขียนก็เรียกว่า Slow life ที่ว่องไวและถูกต้องเป็นปกติอยู่ร่วมกับสังคมได้โดยมีความทุกข์น้อยกว่าคนอื่นมากมายนัก

โปรดติดตามตอนต่อไป

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

ส้มโอ

ส้มโอ ถือเป็นผลไม้ตัวช่วยที่ดีเป็นอย่างยิ่ง ทั้งในด้านตำราแพทย์ของทั้งจีนและไทย ก็ให้การยอมรับในสรรพคุณของส้มโอ ซึ่งก็สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ ตั้งแต่ดอก ใบ ไปจนถึงเมล็ดเลยทีเดียว

สรรพคุณ :

ใบ : เป็นยาแก้ปวดข้อ ท้องอืดแน่น แก้ปวดหัว (ตำพอกที่ศีรษะ)

ดอก : แก้ปวดกระเพาะอาหาร แก้ปวดกระบังลม ขับเสมหะ ขับลม

ผล : แก้วเมลาสุรา ชับลมในลำไส้และกระเพาะอาหาร ทำให้เจริญอาหารเหมาะสำหรับสตรีมีครรภ์เบื่ออาหาร ปากไม่รู้รสอาหาร

เปลือกผล : มีรสปร่าหอม แก้วลมวิงเวียน หน้ามืด ตาลาย ใจสั่น รักษาโรคกระเพาะรักษาลำไส้อักเสบ ช่วยขับลม ขับเสมหะ แก้อืดอืด แก้อุจจวนหน้าอก แก้อใจ แก้วปวดท้องน้อยและไส้เลื่อน แก้วลมในกองลมป่วง แก้วลมในกอง แก้วจุกเสียดแน่นเฟ้อ แก้วอาเจียน ต่ำพอกฝี่ ประุงยาหอมแก้วลมวิงเวียน หน้ามืด ตาลาย ใจสั่น แก้วลม ท้องขึ้นอืดเฟ้อ ต้มน้ำอาบแก้คัน รักษาโรคผิวหนัง จำพวกลมพิษ ช่วยบำรุงกระดูกและฟันได้ดี

ประเทศจีน : ใช้เป็นยาแก้ธาตุไม่ปกติ และแก้วใจ ผสมในยาหอมกินแล้วทำให้ชื่นใจ

ตำรายาไทย : ผิวส้มโอ จัดอยู่ใน “เปลือกส้ม ๔ ประการ” ประกอบด้วย ผิวส้มโอ ผิวส้มเขียวหวาน ผิวส้มจีน ผิวส้มซ่า ผิวส้มตรังกานู ผิวมะงั่ว ผิวมะนาว หรือผิวส้มโอมีอ และผิวมะกรูด มีสรรพคุณแก้ลมกองละเอียด กองหยาบ แก้เสมหะโลหะ ใช้ประุงยาหอม แก้วทางลม

เมล็ด : แก้วไส้เลื่อน แก้วปวดท้อง ลำไส้เล็กหดตัวผิดปกติ

ราก : แก้วหวัด แก้วใจ แก้วปวดปวดท้องน้อยและกระเพาะอาหาร ไส้เลื่อน

ส้มโอนั้น อุดมไปด้วยวิตามิน และแร่ธาตุต่าง ๆ มากมาย เช่น วิตามินซี โปแตสเซียม วิตามินบี ๖ แมกนีเซียม ไฟเบอร์ (ใยอาหาร) ฯลฯ

ประโยชน์ของส้มโอด้านสุขภาพ

๑) ส้มโอมีสารต้านอนุมูลอิสระ เช่นเดียวกับผักและผลไม้หลากหลายชนิด จึงช่วยป้องกันการเกิดโรคมะเร็งบางชนิดได้

๒) ช่วยชะลอริ้วรอย ชะลอความแก่ ด้านความชรา

๓) ใบส้มโอ ใช้ทำยาเพื่อแก้อาการไอ ขับเสมหะ

๔) แก้อาการคลื่นไส้ วิงเวียนศีรษะ

๕) มีวิตามิน C สูง จึงช่วยป้องกันการเกิดโรคเลือดออกตามไรฟันได้

๖) ช่วยขับลมในกระเพาะอาหาร และช่วยดูแลระบบย่อยอาหาร

๗) ช่วยเพิ่มระบบภูมิคุ้มกันในร่างกาย เพราะมีวิตามินซีสูงมาก

๘) ช่วยบำรุงหัวใจ

๙) ช่วยบำรุงกระดูกให้แข็งแรง

๑๐) ช่วยลดความดันโลหิต

๑๑) ช่วยลดการเกิดตะคริว

รูปแบบและขนาดวิธีปรงยา :

๑) โอมิเสมหะ ใช้ผลสดเอาเมล็ดออกเสีย แล้วแกะเป็นชิ้นเล็ก ๆ แช่กับน้ำเหล้าไว้ ๑ คืน เสร็จแล้วนำไปต้มให้และผสมกับน้ำผึ้ง กวนให้เข้ากันแล้วจิบกินบ่อย ๆ

๒) ปวดบวม ใช้ใบสดตำแล้วเอาไปย่างไฟให้อุ่น นำไปพอกตรงบริเวณที่เป็น

๓) ใช้รักษาโรคลมพิษที่ผิวหนัง ใช้เปลือกผลครั้งละ ๐.๕-๑ ผล หั่นเป็นชิ้น ๆ ต้มกับน้ำอาบ หรือทาบ่อย ๆ

บริเวณที่เป็น

๔) อาหารไม่ย่อย ท้องอืดแน่น ใช้เปลือกผลแห้งและลูกแหว่แห้ง อย่างละ ๑๐ กรัม กับกระเพาะอาหารไก่ ๑ ใบ ผักคาวทองสด ๑๕ กรัม และผงยีสต์แห้ง ๑ ช้อนชาต้มกับน้ำกิน

สูตรช่วยย่อยจากเปลือกส้มโอ

๑) เปลือกส้มโอ ๑๐๐ กรัม

๒) น้ำผึ้ง ๑๕ cc.

๓) น้ำสะอาด ๑/๒ ลิตร

วิธีทำ ล้างเปลือกส้มโอให้สะอาด แล้วหั่นเป็นเส้นเล็ก ๆ ต้มกับน้ำจนนิ่มเปื่อย จากนั้นคั้นน้ำจากเปลือกส้มโอ โดยใช้ทัพพีบี้ ๆ สักพักค่อยช้อนเปลือกทิ้ง เติมน้ำผึ้งลงไป

สูตรนี้ให้ดื่มหลังอาหารครั้งละ ๓๐-๕๐ cc. ที่เหลือสามารถเก็บแช่ตู้เย็นไว้ได้ ๓ วัน เมื่อรับประทานแล้วจะช่วยเรื่องการย่อยอาหาร ขับลม แก้ท้องอืดท้องเฟ้อได้ค่ะ

เมนูแนะนำ “ยำส้มโอทรงเครื่อง”

“ส้มโอ” เป็นผลไม้ที่ช่วยดับกระหายได้ดีเนื่องจากมีน้ำเยอะ ทำให้สดชื่นและยังอุดมไปด้วย วิตามินซีและวิตามินบี นอกจากนี้จะมีรสชาติหวาน ๆเปรี้ยว ๆ กินสด ๆ ซึ่ นอกชื่นใจแล้วยังสามารถนำมาเป็นของคาวแบบทานเล่น ๆ ได้ อย่างเช่นเมนู “ยำส้มโอ”

เครื่องปรุงประกอบด้วย

มะพร้าวคั่ว ตะไคร้ ใบมะกรูด หอมแดง กุ้งแห้งป่น และปรุงรสเค็มหวานได้ตามชอบ เป็นยำส้มโอทรงเครื่องเมนูโบราณที่ท่านแล้วชื่นใจ อร่อยครบรส ทำง่าย ๆ ไม่ยุ่งยาก

ส้มโอจะเริ่มออกดอก เมื่อปลูกได้ประมาณ ๔ ปี โดยจะเริ่มออกดอกตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน-มีนาคม และออกดอกมากที่สุดในช่วงเดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ หลังจากนั้น จะติดผล และเก็บผลได้หลังจากดอกบานประมาณ ๘ เดือน หรือจะอยู่ในช่วง

เดือนสิงหาคม-กันยายน ทั้งนี้ ส้มโอพันธุ์ขาวทองดีจะให้ผลสุกช้ากว่าพันธุ์ขาวพวง ซึ่งจะเก็บผลได้ประมาณเดือนกันยายน-ตุลาคม

นอกจาก รสชาติจะหวาน หอม นุ่ม อร่อยลิ้นแล้ว มีประโยชน์อีกมาก นอกจากเป็นสมุนไพรช่วยสร้างเสริมสุขภาพแล้ว ไม่ด้อยว่าผลไม้อื่น* เลย (ถ้าจะเปรียบเทียบ) ส้มโอมีประโยชน์ตั้งแต่ ราก เปลือก เนื้อ จนกระทั่งเมล็ดเลยทีเดียว อยากจะเชิญชวนท่านจะรับประทานส้มโอ ผ่านมาทางวัดสวนแก้ว กลางเดือนกรกฎาคม “ช่วงเข้าพรรษา” เป็นต้นไป

ส้มโอของวัดสวนแก้วไม่ใส่สารเคมี ใช้ปุ๋ยหมักตามธรรมชาติ ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (ตามพระราชดำรัสของในหลวงรัชกาลที่ ๙) ที่สบายใจที่สุด คือ ไม่มีสารตกค้างในร่างกายเราอย่างแน่นอน อย่างที่บอกไว้เบื้องต้นแล้วว่า ช่วงกลางเดือนเข้าพรรษา ก็คือ เดือนหน้าแล้ว แน่ใจได้ว่ารสชาติไม่แพ้ใคร ต้องมาวัดสวนแก้วแล้วท่านจะได้ลิ้มลอง (ขอบอก “บุญก็ได้ใช้ก็เต็ม”)

* ตั้งแต่เดือน เมษายน พฤษภาคม มิถุนายน กรกฎาคม เป็นต้นไป ท่านจะได้รับทานผลไม้หลากหลาย เช่น ชมพู่ มะม่วง เงาะ ทุเรียน ลิ้มเสี้ยวไม้ได้ คือ น้ำอ้อยหวานเจี๊ยบเย็นชื่นใจ ถ้าลิ้มลอง

ภาพ...พร้อมนา

ภาพกิจกรรม **“ผ้าป่ารักษาน้ำเพื่อชีวิต”**
 ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๐

**คณะสงฆ์วัดสวนแก้ว อุบาสก-อุบาสิกา สมาชิกกรมโพธิ์แก้ว และประชาชนทั่วไป
ร่วมแสดงมุทิตาจิต “ล้ออายุ ๖๘ ปี” พระราชธรรมนิเทศ (หลวงพ่อพยอม)
ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี (๒๔ เมษายน ๒๕๖๐)**

**หลวงพ่อพยอม เปิดโอกาสให้นักเรียน
เพื่อมาหาทุนการศึกษาช่วงปิดเทอม ลดภาระของครอบครัว
ปี ๒๕๖๐ (ช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน)
มีนักเรียนเข้าร่วมโครงการจำนวนมาก**

**กิจกรรมที่นักเรียนเข้าร่วม
มีทั้งอบรมคุณธรรม
ทำจิตสาธารณะดูแลสิ่งแวดล้อมภายในสวนไม่**

ขออนุโมทนาบุญ : หลวงพ่อพยอม รั้งถวายอุปกรณ์สำนักงานชุดเครื่องคอมพิวเตอร์ จากคณะผู้บริหารธนาคารไทยพาณิชย์ ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี (๕ เมษายน ๒๕๖๐)

นุสังเสณีการเขตแห่งพระพุทธรศาสนาเฉลิมพระเกียรติ ๕๐
วันที่ ๒๕-๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐
ณพระอุโบสถ วัดสวนแก้ว จังหวัดนนทบุรี

หลวงพ่อพยอม
คุณสมิทธ ธรรมสโรช
บรรยายเรื่องเล่า ๙ วัด
วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๖๐

ช่วงที่ผ่านมา หลวงพ่อพยอม มีเมตตาบรรยายธรรมให้กับหน่วยงานราชการ
สถาบันการศึกษา ตลอดจนประชาชนทั่วไปอยู่เป็นประจำ ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
 ประทานรางวัล “เพชรงามการสาธารณสุขสงเคราะห์”
 ในงานทำบุญอายุวัฒนมงคล ๘๐ ปี พระเดชพระคุณพระพรหมวชิรญาณ
 กรรมการมหาเถรสมาคม, เจ้าอาวาสวัดยานนาวา
 เพื่อประกาศเกียรติคุณและส่งเสริมการทำงานด้านสาธารณสุขสงเคราะห์ให้แก่ไพศาล
 แก่...พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลฺยาโณ) วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๐

หลวงพ่พยอม บรรยายธรรมเนื่องในโอกาสงาน “ธรรมสมโภชน์”
 โดยจิตอาสาธรรมปทีป ณ วัดยานนาวา สาทร กรุงเทพฯ (๑๓ พฤษภาคม ๒๕๖๐)

หลวงพ่อพยอม เมตตาบรรยายธรรม ให้กับบุคลากรของกรมสอบสวนคดีพิเศษ (DSI) และร่วมปลูกต้นไม้ สร้าง "DSI ใส่ใจรักษ์สิ่งแวดล้อม" ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี (๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๐)

หลวงพ่อย่อม พญาติธรรมจากวัดสวนแก้ว นนทบุรี
ไปทัศนธรรมและทัศนศึกษา ณ มูลนิธิสวนแก้ว สาขาปราจีนบุรี (กบินทร์บุรี) (๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๐)

ช่วงนี้มีผลไม้หลายชนิด
กำลังให้ผลผลิตมากมาย
ทำนใดแวะมา...จะได้อัมบุญ อัมทองแน่นอน

ช่วงนี้ใครมาวัดสวนแก้ว จะได้พบกับบุญ ๓ อิ่ม
(เมษายน-พฤษภาคม-มิถุนายน-กรกฎาคม-สิงหาคม)
“อิ่มสมอง อิ่มใจ และอิ่มท้อง” แน่หนอน
โดยเฉพาะบุญอิ่มท้อง มีผลไม้หลากหลายชนิด

ยิ้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์

"จงอย่ากลัวกับ การเสี่ยง"

โดย...โยมแก้ว สังฆทาน

จริงอยู่ความเสี่ยงอาจจะนำมา ซึ่งความผิดพลาดและความล้มเหลว
แต่การเผชิญกับความเสี่ยง เป็นการฝึกจิตใจตนเองให้เข้มแข็งด้วย
เช่นกัน

ฉะนั้น แล้วความเสี่ยง จึงเป็นสิ่งที่สร้างพื้นฐานจิตใจที่เข้มแข็ง ให้กับ
เราได้เป็นอย่างดี

อย่าไปยึดติดกับอดีต ความผิดพลาดและเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว
ไม่สามารถกลับไปแก้ไขได้ มันคงไม่ใช่เรื่องดีเท่าไร

ถ้าเรายึดติดและคิดวนไปวนมากับอดีตที่ผิดพลาด จะทำให้
เราสูญเสียพลังงานกับเรื่องเหล่านี้โดยใช่เหตุ

จิตามนใจ

โดย...นายมะนาว

ตะวันลับฟ้า

ตะวัน...ที่ลาลับขอบฟ้าไป
พร้อม ๆ กับแสงสว่างที่เจิดจ้า
แล้วนำพา...ความมืดมิด...

เข้ามาเยือน...

เป็นการย้ำเตือนว่า...

...ชีวิตนี้...

ไม่มีอะไรแน่นอน

มีเริ่ม...มีเลิก

มีรัก...มีร้างลา

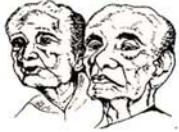
...จงเตือนตนไว้เสมอว่า...

ชีวิต...บางครั้ง...ก็แจ่มจ้า

แต่บางครั้ง...ก็มีดมน...

ร่วมด้วยช่วยกันเป็น...ศุระบุญ

ขอเชิญร่วมอุปถัมภ์สมทบทุน (กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว)
กองทุนละ 100 บาท รับแจกกน้ำ 1 แพ็ค
(แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)

ปล. เจ้าภาพบุญของ 50 ทุน
มีจัดส่งให้ พิเศษ 100 ทุน
ได้โบนัสบุญ 1 แพ็ค

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมสมทบกับกองทุนฯ ได้ที่...ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่
กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว เลขบัญชี 382-2-48554-4

กระซิบบูญ...

โครงการบ้านพักผู้สูงวัย ที่สาขากบินทร์บุรี (ปราจีนบุรี)
ใครได้ดื่มน้ำร้อนมีโพธิ์แก้ว เท่ากับจงมัตจำไว้ครั้ง
ที่เหลือนเวลาอายุ 60 อัม (Up) ลูกหลานไม่ดูแล...เข้าอยู่ได้เลย
(แต่ยังกวาดใบไม้ก็มีสิทธิ์อยู่แล้ว) ปองตง.

ติดต่อร่วมสมทบกองทุนฯ โทร. 0 2595 1946, 0 2921 5023 กด 2
www.kanlayano.org, Email : seniorfund2557@gmail.com

บ๊อคิด "การดื่มน้ำ"

ยังเงหน้าเป็นปัจจัยที่คนต้องดื่ม แต่ดื่มน้ำยังเงให้คนอื่นได้อิมไปด้วย
ทำอย่างไร ! เราดื่มไม่ได้อิมแต่ตัวเรา
คนแก่คนชราพลอยได้อิมไปกับเราด้วย
ก็ขอให้มาช่วยเอาน้ำจากโครงการ
"กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว"

"บุญก็ได้
ไว้ก็ได้"

แม้เมื่อแก่ตัวสูงวัย
ขออย่าได้อุดได้อยาก
ขอให้มิกินอิม นอนอุ่น

ขอเจริญพร

ใบพิจารณาแสดงกุศลเจตนา

อุปถัมภ์สมทบกองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว อ.นนทบุรี

๕๕๕๕๕

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว/ยศ) Name.....

(นามสกุล) Lastname.....

ที่อยู่/Address.....

City..... State..... Zip Code.....

โทรศัพท์/Phone (.....).....

โทรสาร/Fax (.....).....

มีจิตศรัทธาบริจาคทรัพย์ (ทุนละ ฿ 100 บาท หรือตามกำลังศรัทธา)

สมทบกองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว.....ทุน รวม.....บาท

สมทบกองทุนผ่าน ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่

กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว เลขที่บัญชี 382-2-48554-4

๕๕๕๕๕

ขออนุโมทนาสาธุบุญ ท่านผู้อุปถัมภ์สมทบกองทุนฯ ในครั้งนี้ จงเป็นตบะ เดชะ พลวปัจจัย
อำนวยชัย อำนวยผล ให้ท่านและครอบครัวจงประสบแต่ความสุขความเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย มีอายุ
วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ ให้มีอัม นอนอุ่น ในยามท่านสูงวัย ทุกท่านเทอญฯ

๕๕๕๕๕

กระขิบบุญ : สมทบ 1 กองทุน รับแจกน้ำดื่มพร้อมไฟร์แก้วพายอาร์ไอ 1 แพ้ก (แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)
100 กองทุน เพิ่มโบนัสบุญอีก 1 แพ้ก (50 แพ้ก มีบริการจัดส่งน้ำถึงบ้าน หรือจุดนัดให้บริจาคต่อ)
(สมทบทุนตั้งแต่ 500 บาท ขึ้นไป ประสงค์โบนัสโมทนาบัตร โปรครระบุ ชื่อ-ที่อยู่ ในการเสียภาษี)

ชื่อ..... นามสกุล.....

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน..... ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

ติดต่อสอบถาม / แสดงสลิปการโอนเงิน

โทร. 0 2921 5023 กด 2 Line ID : 08 5658 1221

E-mail : seniorfund2557@gmail.com

ลานบุญ ลานกุศล

รายนามผู้บริจาคทรัพย์
“พิมพ์วารสารกัลยาโณ”

1. พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)	จำนวน 10,000 บาท
2. คุณคุณพัฒน์ หงษ์ประธานพร	จำนวน 2,000 บาท
3. บริษัทโรมาอุตสาหกรรม จำกัด	จำนวน 1,000 บาท
4. คุณสุวรรณา ปฏิพัทธ์เผ่าพงศ์	จำนวน 600 บาท
5. อาจารย์บุญญา วัฒนพันธุ์	จำนวน 600 บาท
6. คุณฉลองรัตน์ ทรัพย์อนันต์	จำนวน 500 บาท
7. คุณตัน มาเรียน	จำนวน 500 บาท
8. คุณวิเชียร พลดิษฐ์	จำนวน 500 บาท
9. คุณประจวบ มีเจตน์งาม	จำนวน 500 บาท
10. คุณอุไร เชาวน์ปัญญานนท์	จำนวน 450 บาท
11. คุณสนธิ เลาะห์วิริยศาล	จำนวน 400 บาท
12. คุณประสิทธิ์ ประถมของ	จำนวน 250 บาท
13. ด.ช.วีรพงษ์ ประถมทอง	จำนวน 250 บาท
14. รายนามผู้บริจาค รายละเอียด	จำนวน 200 บาท
(1) คุณอำนวย หมื่นสมบัติ	(2) คุณสมส่วน มั่นใจ
(3) คุณดรุณี อนันทานนท์	(4) คุณศศินันท์ รัตนฉัตรพันธ์
(5) คุณทองแดง เกาหอม	(6) คุณดอน เกาหอม

PT&T
COMMUNICATIONS

บริษัท แปซิฟิกโทรคมนาคมและโทรศัพท์ จำกัด
PACIFIC TELECOMMUNICATION & TELEPHONE CO., LTD.
Tel. 0-2933-9301 (Auto) Fax. 0-2593-1113

รับทำ

บริการประกันภัย
มิตรแท้
จริงใจ เปิดเศษ

กวินศักดิ์ (โอ) ธนนันทสร
โทร./ไลน์ไอดี 0624618787

ที่ปรึกษาประกันวินาศภัย

• ประกันภัยรถยนต์ประเภท 1-5 • พ.ร.บ. •
• ประกันอัคคีภัย • โรงงาน • บ้าน • ร้านค้า • อุบัติเหตุส่วนบุคคล
รายได้ส่วนหนึ่งร่วมสมทบกองทุนสมาคมชีพ วิศวกรรมแก้ว
อีเมล: mrsomsaka@gmail.com
114269 อ.กาญจนนิคม ส.บวรวิพัฒนา อ.บางฉวีทอง นนทบุรี 11110

ให้คำแนะนำ บริการ และตอบปัญหาการทำประกันรถ

คุณไม่ใช่เราขอ

ปัญหาที่สร้างความยุ่งยากพอควร คือ การจัดการกับสัมภาระ
ที่ค่อนข้างจะสร้างปัญหา มาก ดังนี้

เราจะเก็บของที่มากเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะนำของที่เก่าเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรวบรวมของที่ชำรุดแล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรื้อบ้านเก่าบ้านพัง...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะล้างสต็อกสินค้า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะเก็บเสื้อผ้าไม่ใช้แล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะลากรถพังรถเก่า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะจัดการของที่ไม่ใช้ทุกชนิด...	ไปทิ้งที่ไหน

หากท่านมีปัญหาตามที่กล่าวมานี้ เราแก้ไขได้

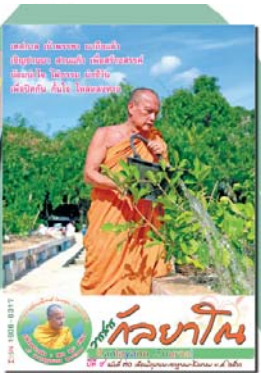
เพียงกดโทรศัพท์หมายเลข

0 2921 5023, 0 2921 5601-4

กุต 1 หรือต่อ 201-208, 210

Fax : 0 2595 1222 E-mail : Kanlayano@gmail.com

เพื่อความรวดเร็ว กรุณาโทรติดต่อเจ้าหน้าที่ “โดยตรง”
เพื่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการไปรับของบริจาค

ใจสมัคร สมาชิกวารสารกัลยาณ ฉบับที่ 30

ชื่อ..... นามสกุล.....
 บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....
 ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
 รหัสไปรษณีย์..... โทร..... E-mail

สถานที่ให้ส่งวารสารกัลยาณ

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....
 ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
 รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

สถานที่สมัครและส่งใบสมัครสมาชิก

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140

อัตราค่าสมาชิกวารสารกัลยาณ

- 1. 1 ปี 4 ฉบับ ราคา 200 บาท (รวมค่าจัดส่ง) หรือ
- 2. อุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา จำนวนเงิน.....บาท
 เริ่มฉบับที่..... ประจำเดือน..... พ.ศ.....

ส่งจ่ายในนาม

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140

ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่ มูลนิธิสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

หรืออุปถัมภ์ได้โดยตรงกับมูลนิธิสวนแก้ว (ทุกวัน)

ผู้ร่วมสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของมูลนิธิสวนแก้ว

โทรศัพท์ 0 2595 1444, 0 2921 5023 กด 0

แฟกซ์ 0 2921 5022

หรือส่งจ่ายในนาม...มูลนิธิสวนแก้ว
ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่

มูลนิธิสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

วัดสวนแก้ว ต.บางเลน

อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ติดต่อและประสานงาน

มูลนิธิสวนแก้ว

โทร. 0 2595 1444, 0 2921 5601-4,

0 2921 5023, 0 2921 6310,

0 2921 6391, 0 2595 1946,

0 2595 1947, 0 2921 6262

แฟกซ์ : 0 2595 1222

ติดต่อสอบถามเรื่องอื่นๆ

กด 0

รับบริจาคสิ่งของ

กด 1 หรือต่อ 201-208, 210

E-mail : kanlayano@gmail.com

รับกิจนิมนต์และค่ายจริยธรรม

กด 2 หรือต่อ 110, 111

E-mail : bookkan54@gmail.com

Line ID : 08 5658 1221

โครงการมูลนิธิสวนแก้ว

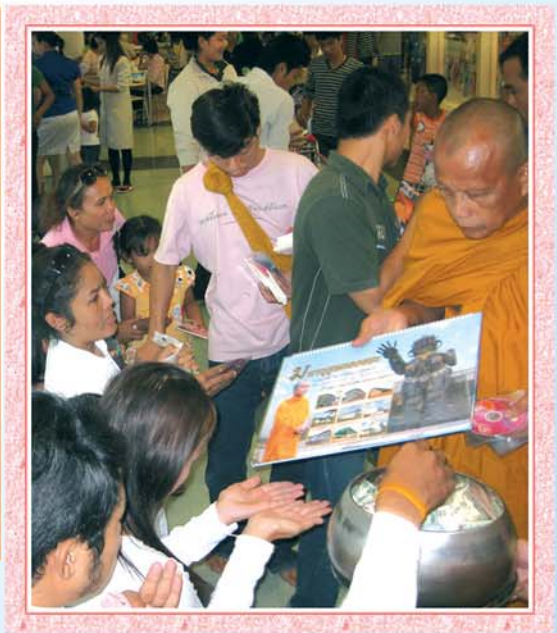
1. โครงการบวชเณรภาคฤดูร้อน
2. โครงการเข้าค่ายอบรมจริยธรรม
3. โครงการร่มโพธิ์แก้ว
4. โครงการเวทีบำเพ็ญประโยชน์
5. โครงการลอกคราบ
6. โครงการกระบอกสารออกกิลเลส
7. โครงการช่วยน้องท้องหิว
8. โครงการรณรงค์ผู้ไม่รู้หนังสือ
ให้มีโอกาสได้เรียน
9. โครงการสลดมาฟื้นฟู
10. โครงการที่พักคนชรา
11. โครงการสะพานบุญ
จากผู้เหลือใจจานผู้ขาด
12. โครงการซูปเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้
13. โครงการสวนแก้วเนอร์สเซอรี่
14. โครงการเพื่อการเกษตรและสิ่งแวดล้อม
15. โครงการปอหมักสิ่งปฏิกูล
ตามแนวโครงการพระราชดำริ
16. โครงการบ้านพักชะชีวิต
17. โครงการอนุรักษ์พันธุกรรมพืช
18. โครงการคอนโดสุนัข

กระบอกลม สมทบสร้าง **ธนาคารน้ำ**

เป็นการรักษาพระชนม์ชีพ
ของพระองค์ท่านให้ยั่งยืนยาวนานกับพวกเรา
เพราะพระองค์ตรัสว่า **“น้ำคือชีวิต”**

วัดสวนแก้ว 55/1 ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
มูลนิธิสวนแก้ว นนทบุรี
ฝ่ายประชาสัมพันธ์ 0 2595 1444, 0 2595 1946,
0 2921 5023, 0 2921 5602-3,
0 2921 6262 กด 0
โทรสาร 0 2921 5022
สะสมบุญวันละนิด จิตแจ่มใส

ทำบุญ กับพระพยอม กฤษยาโน...
รับหนังสือ **“มหาบุรุษกองขยะ”** ภาพ 4 สีทั้งเล่ม

รายได้สมทบทุน โครงการแก้วิกฤตกรรมกรตงาน

สนใจติดต่อได้ที่...มูลนิธิสวนแก้ว
โทร. 0 2921 5023 กด 0

หมา ที่น่าสงสาร น่าอนาถใจ หมาที่ถูกทอดทิ้ง เขาเรียกว่า หมาจรจัด หรือหมาวัด
ที่คนเอามาทิ้ง และคนก็ข้างเอามาปล่อยกันเยอะ ถ้าปล่อยให้มันแพ่นพ่านอยู่ตามบริเวณวัด
เวลามีลูกมันจะดู...เลยต้องทำเป็นที่เลี้ยงดูให้กับมัน ให้อยู่เป็นที่
จึงเกิดโครงการ **“คอนโดสุนัข”** วัดสวนแก้ว นนทบุรี
ปัจจุบันมีหมา-แมวที่อยู่ในโครงการ 1,000 กว่าตัว
ท่านใดมีเมตตา ปันน้ำใจให้หมา-แมว (บริจาคอาหารหมา-แมว)
ติดต่อได้ที่มูลนิธิสวนแก้ว (หน้ามูลนิธิ)
โทร. 0 2921 5023 กด 0

รักหมา เลี้ยงหมา อย่าทิ้งหมา

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
ประทานรางวัล “เพชรงามการสาธารณสงเคราะห์”
แก่ พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลฺยาโณ)
ณ วัดยานนาวา กรุงเทพมหานคร วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๐

สมเด็จพระสังฆราช

๐ สารุชนแซ่ช่อง สรรเสริญ
แบบอย่างพระดำเนิน ถูกต้อง
พอเพียงเสียงมีเกิน ทำอย่าง พระนา
ราชฎร์รัฐเปล่งเสียงก้อง กล่าวร้อง “สังฆราชา” ฯ

เกล้ากระหม่อม พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลฺยาโณ)

เจ้าอาวาสวัดสวนแก้ว

(นายมานพ เกตุรักษา : ประพันธ์)

ISSN 1906-6317

9 771906 631001